

செவ்வயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

சைவசமய ஸ்தாபனாசாரியராகிய

திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனாரது

நன்மாமனாகிய

சம்பந்தசாரணையர்

அருளிய

தத்துவவிளக்க மூலமும்

புரீகாசிவாசி

செந்திநாதையரவர்கள்

இயற்றிய உரையும்

காரைக்குடி

ம-ள-ள-ஸ்ரீ ஆவி. பழ. சிதம்பரச்செட்டியார்

அவர்களால்

மதுரை

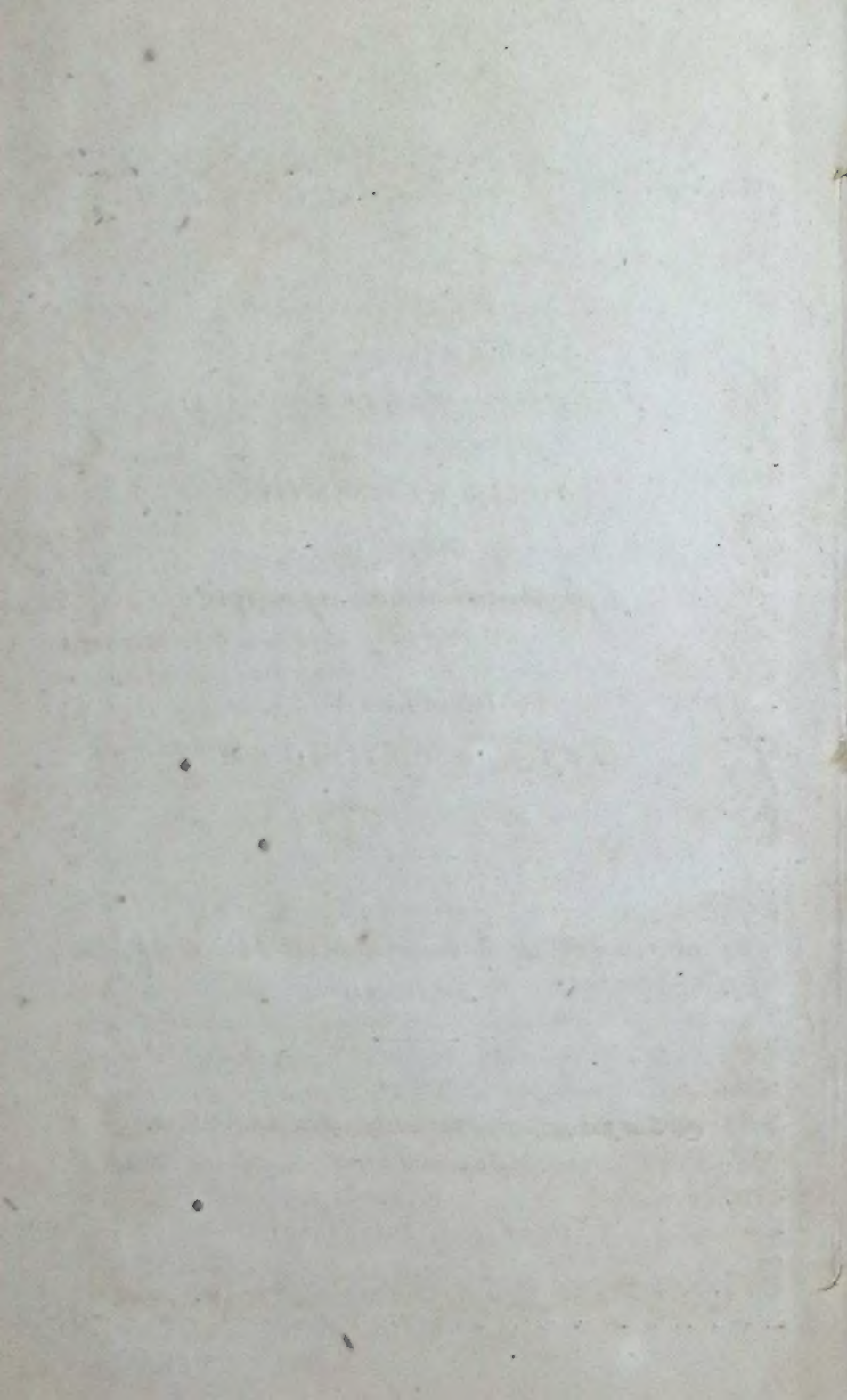
சூரியோதய அச்சியந்திரசாலையிற் பதிப்பிக்கப்பட்டன.

பிங்களூர் மாசின்

1918

[COPY-RIGHT REGISTERED]

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

உபோற்காதம்

—::—

திருப்பாண்டிநாட்டிலே கூன்பாண்டியராஜன் தான் பூருவ சென்மத்தில் ஈட்டிய தீவினையினாலே கபடிகளாகிய கூழ்மணர்களுடைய துர்ப்போதனையை மெய்யெனத் துணிந்து, சத்தியசமயமாகிய சைவசமயத்தை விடுத்து, அசத்திய சமயமாகிய ஆருகத மதப் பிரவேசஞ் செய்துவிட்டான். “மன்னென்பபடி மன்னுயிரப்படி” என்றவாறு குடிகளும் கூழ்மணசமயத்தராயினார். அப்பாண்டியனுடைய மனைவியும் சோழராஜாவின் புதல்வியுமாகிய மங்கையர்க்கரசியாரும், அவ்வரசன் முதன் மந்திரியாராகிய குலச்சிறைநாயனருமாகிய இருவருமே நாமெல்லாஞ் செய்துகொண்ட புண்ணியத்தினர் சைவர்களாயே இருந்தார்கள். இங்ஙனம் ஒழுக்குநாளிலே திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனருடைய அளவிலா மகிமைகளையும் அவர் செய்த அற்புதங்களையும், அவர் வேதாரணியத்தில் எழுந்தருளி யிருத்தலையும் அவ்விருவரும் கேள்வியுற்றுப் பரிசனங்களை அவர்பால் ஏவினார்கள்.

அப்பரிசனங்கள் வேதாரணியத்தைச் சேர்ந்து திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் திருமடத்தை அடைந்து, அவரது ஆளுமையினால் அவர்கள் மடத்தினுள்ளே புகுந்து, அவரைத் தரிசனஞ் செய்து அஞ்சலியஸ்தராய் நின்று, “பாண்டிநாட்டாரெல்லாம் கூழ்மணருடைய துர்ப்போதனையினாலே கூழ்மணசமயத்தவராயினார்; அது கண்டு, அரசியாரும் மந்திரியாரும் மிகக் கவலைகொண்டவர்களாகி, இந்தச் சமாசாரத்தைத் தேவரிருக்கு விஞ்ஞாபனம் செய்யுமாறு அடியேங்களை அனுப்பினார்கள்” என்று விண்ணப்பஞ்செய்தார்கள்.

அது கேட்ட திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் அடியார் கூட்டங்கள் பக்கத்திலே குழி, முத்துப்பல்லக்கிவீதிவந்து வே

தானியத்தைக் கடத்து, பாண்டிநாட்டை அடைந்து, திருவாவளியை
 வடைய சோமரத்தாப்பெருமானை வழிபட்டு, சுஷ்மணர்கள் தீர்க்க
 மாட்டாது போய் கன்பாண்டியனுடைய வெப்பு நோயை “மந்திர
 மாவது நீறு” என்னும் தமிழ்வேதம் ஒதி அந்நோயை நீக்கியும்,
 அம்மாவை சனபரிலே அமைக்கப்பட்ட மிகச் சுவாலிக்கும் அக்கினி
 சிலை திடப்பட்ட ஆருகதாமய நுல்களெல்லாம் தீய்த்து சாம்ப
 மாம்போக, நாயனார் “போகமார்த்தபூண்முலையான்” என்னும்
 திருநன்னாற்றுப் பதிக எட்டை அந்நெருப்பிலிட்டு அழியாது பச்
 சையாயிருக்கச் செய்து, அதனைப்பின் தமது திருக்கரத்தினால் எடு
 த்தும், வைகையாற்றிலே இட்ட சுஷ்மணநுலேடுகளெல்லாம் அவர்
 சளை நட்டாற்றில் விட்டு ஆற்றிலே அள்ளுண்டுபோய்விட, நாய
 னார் தாம் அப்போதே திருவாய்மலர்த்தருவிய வாழ்கவந்தணர்
 வானவரானினம் என்னும் திருப்பாசரத் திருமறையை எட்டில்
 வலுத்து ஆற்றில் இட்டு அது நதியில் எதிர்த்து ஜலத்தைக் கிழித்
 துக்கொண்டு செல்லச் செய்தும், இங்ஙனம் யானைமலை முதலிய எட்டு
 மலைகளினும் வசித்த சுஷ்மணர் என்னுமிரவலையும் அரசன் முத
 லாரினோர் முன்னே செய்து, அந்த சுஷ்மணர்கள் தங்கள் சபதப்
 பிரகாரம் கழுவேற்றிட, அதனால் அந்த சுஷ்மணசமயத்தை அழி
 த்து, மக்கையர்க்காகியார்க்கும் குலச்சிறைமந்திரியார்க்கும் பேர
 ன்பும் பேரானந்தமும் பிறக்குமாறு பாண்டியனும் மற்றைப்பாண்
 டிநாட்டாரும் விழுதிதரிக்கச் செய்து, இங்ஙனம் வைதிகைசவும்
 தலைவயிக்குமாறு வைகைநதாபனஞ் செய்துவிட்டு, பாண்டி நாட்
 டைச் கடத்து, பற்பல வந்தவங்களை வணங்கிக்கொண்டு, திருத்தெ
 லிச்சேரியை அடைந்து சுவாமிதரிசனஞ் செய்துகொண்டு செல்
 றுங்கால், பலத்தர்களுடைய ஸ்தானமாகிய போதிமங்கை சமீபிக்க,
 அடியார்களுெல்லாம் கடலொலி மிகர்ப்பச் சங்குமுதலிய பலவகைப்
 பட்ட வாதத்தியங்களை முழக்கி ஆரவாரிக்க, முத்துச் சின்னங்கள்
 “பரசமயகோவரி வந்தார்” என்று பணிமாறியபோது, அங்கிரு
 த்த புத்தகந்தி மிகக் கோபமுற்றுத் தன்னை வாதிலே வென்றா
 லன்றோ வெற்றிச்சின்னம் ஊதல்வேண்டுமென்று தடுக்க, திரு
 ஶ்ரீராமசம்பந்தமூர்த்திநாயனாருடைய மாதலரும் தேவாடலேககரு
 மாகிய சும்பத்தாணலவர்

புத்திரமாவனவந் தேயந் போய்கோனாச்

சிந்தந்தவர்கடெளிந்துநேறின

வித்தகற்றணிவார்வினைப்புகைக்

கத்திரமாவனவந் தேயந் போய்கோனாச்

என்னும் அஸ்திரவாக்கை ஒதி “இப்புத்தனுடைய சிரம் உருண்டு விழும்படி இடி இடித்து விழக்கடவது” என்று சபித்தவுடனே, இடியிடித்துப் புத்தநந்தியுடைய சரீரத்தையும் தலையையும் வேறு படக் கூறுபடுத்திவிட, அதுகண்ட பவுத்தர்கூட்டத்தினர் அஞ்சிக் குலைந்தோடி மீண்டும் ஒருங்கு கூடி, “இச்செய்கை வஞ்சனையோ இன்றேல் அவர்கள் சைவசமயத்துண்மையோ” என்று மருண்டு, “மந்திரவாதமின்றித் தர்க்கம் பேசுமாறு வாருங்கள்” என்றுவிளித்துச் சாரிபுத்தனைத் தலைவனாகக்கொண்டவராகி ந்ணுகியபோது, நாயனார் திருவுளமிகமகிழ்ந்து முத்துச்சிவிகையினின்றிறங்கி, ஓர் சத்திரமண்டபத்தின்மேலேறித் திரையிட்டு விற்றிருப்ப, புத்தநந்தியுடைய சிரசை அஸ்திரவாக்கினார் கூறுபடுத்திய அச்சம்பந்தசுரணையர் அச்சாரிபுத்தன் முதலாயினோரது பவுத்தசமயத்தை நிராகரணஞ் செய்து அவனை வென்று நாயனாருடைய திருவடிகளை நமஸ்கரிக்க, நாயனார் அப்பவுத்தர்களுக்குச் சைவசமயமே சற்சமயம் என்று சந்தேகவிபரீதமற உணர்த்தி அவர்களைச் சைவர்களாக்கினார்.

இங்ஙனம் பத்தர்களை வாதிலே வென்றபின், சம்பந்தசுரணையர் சிகாழிக்குப்போய் ஸ்ரீஞானசம்பந்தப்பெருமானோடு வீற்றிருக்குங்காலத்திலே, செந்தமிழ்காட்டு அடியவர்கள் வேதசிவாகமங்க ளின் தத்துவப்பொருள் வடமொழிவல்லுநர்க்கன்றி மற்றையோர்க்கு எளிதிற்புலப்படமாட்டாதாகையால் எங்களுக்கிரங்கித் தத்துவங்களை விளக்கித் தமிழில் ஓர் நூலைத் தந்தருளவேண்டுமென்ப பிரார்த்திக்க, வேதசிவாகமங்களினின்று பதிபகபாசத் துண்மைகளைத் திரட்டித் தத்துவவிளக்கம் என்னும் பெயரினால் இந்நூலைத் தமிழிலே எழுதிநிறைப்பாவினவென்றி அவர்களுக்கு அரக்கிரகம்

புரிந்து புரீஞானசம்பந்தப்பெருமானே ஓச்சாபுரம் எனப் பெயரிட ருந் லுர்ப்பெருமணத்திற் றேற்றிய சோதிமிற்கலந்தருளினார்.

இவர்கலந்து நெடுங்காலஞ் சென்றபின், வடமொழி தென் மொழியில் வல்ல போஜராஜர் இத்தத்துவவிளக்கத்தை ஆதாரமாகக்கொண்டு ஆரியாவிருத்தகலோகத்தினால் தத்துவப்பிரகாசம் எனும் வடமொழியால் இயற்றினார். அது இப்போது அஷ்டப்பிரகரணங்களுள் ஒன்றாகக் கணிக்கப்படுகின்றது.

இத்தத்துவவிளக்கநூலிற் காணப்படும் செய்யுட்கள் சிற்சில மறைஞானசம்பந்ததேசிகராலும் நிரம்பவழகியராலும் தனித்தனி இயற்றப்பட்ட சிவஞானசித்தியாருவாகளினும், மதுரைச் சிவப்பிரகாசர்செய்த சிவப்பிரகாசவுவரமீனும் உதகரணங்கனாக வரையப்பட்டுள்ளன.

சம்பந்தசாணையப்பெருமான் அருளிய தத்துவவிளக்கச் செய்யுளுக்கு மூலமாய்கின்ற வேதாகமபுராணப் பிரமணங்களையும், அவற்றுக்கு இன்றியமையாத வேண்டற்பாலனவற்றையும், அச்செய்யுட்களுக்கு நேரே பொருளாய்கின்ற போஜராஜரது தத்துவப் பிரகாசகலோகங்களையும் வேண்டுமிடமோர்ந்து உதகரித்திருக்கின்றோம்.

திருஞானசம்பந்தமூர்த்திகாயனார் காலம் ஏறக்குறைய நாளாயிரம் வருஷத்தது என்றும், சங்கராசாரியர்காலத்தகரு முற்பட்டவர் போஜராஜர் என்றும், இவர்க்கு முற்பட்டவர் புரீஞானசம்பந்தப்பெருமான் என்றும் அறியப்படலான், புரீஞானசம்பந்தப்பெருமானது மாதவாகிய சம்பந்தசாணையர் அருளிய தத்துவவி

சுயாற்ப்பாணம் ஆ. முத்துத்தம்பிப்பண்டிதர் என்பார் தமது அபிதானகோசத்தில் திருஞானசம்பந்தமூர்த்திகாயனார் காலம் ஐந்து பிரபல நியாயஞ்சொண்டு நாளாயிரம் வருஷத்துக்கு முன்னுள்ள தென்றும், சிவசாசனங்கொண்டு செய்யப்பட்ட கால நிச்சயம் அங்கேகரிக்கற்பாலதொன்றன்றென்றும் வரைந்துள்ளார். ஆண்டுக் காலம்.

ளாக்கம் நாலாயிரம் வருஷத்தது என்றும், அதனால் இத்தத்துவ விளக்கம் ஓர் மிகப் பிராசீனமாகிய சைவசித்தாந்தநூல் என்றும் யாவரும் அறியற்பாலர்.

தேவாரத்திருப்பதிகத்தை நிகர்ப்பத் திருச்செய்யுட்கடோறும் சீகாழிப்பிரானையும் திருக்கழகமலமாகிய திருப்படைவீட்டையுமுடையது இத்தத்துவவிளக்கம் என்னும் நூலாம்.

சைவசித்தாந்தச்செல்வராகிய காரைக்குடி ஸ்ரீமாத் ராம. சோ. சோக்கலிங்கச்சேட்டியாரவர்கள் இந்நூலை அச்சிடுமாறு பொருளு பகரிப்பித்துச் செய்த உதவி மறக்கற்பாலதொன்றன்று.

இங்ஙனம்,
ஸ்ரீ காசிவாசி-செந்திநாதையர்.

சுவமயம்

சிறப்புப்பாயிரம்

“எம்பந்த” என்னுஞ் செய்யுளிற் சம்பந்தசுரணையர் என
வே ஆக்கியோன் பெயரும், தத்துவவிளக்கம் எனவே நூற்பெயரும்,
“சோர் கயிலைத் திருவாய்மலர்ந்த சிவாகமங் கற்றராய்வது வட
சொற் பயின்றூர்க் கெளிதம்மொழியைச் சாராதவருந் தத்துவ
ஞானந் தலைப்படுதற் கோரார் தமிழ்ச்செய்யுளால்” என்னுந் திருச்
செய்யுளினால் வழியும் காரணமும், தமிழ் வழங்கு நிலமே இந்நூல்
வழங்கு நிலமாதலின் எல்லையும், சரிபையாதி மூன்று பாதங்களை
ஆராய் நூல்களின் மேற்பட்டது தத்துவவிளக்கமாதலின் அந்நூல்
கள் கேட்டபின் இந்நூல் கேட்கத்தக்கது என்னும் யாப்பும், “எய்
தும் பொருள்” என்ற செய்யுளினுற் பதி பசு பாசம் என்னும் திரி
பதார்த்தங்களின் விளக்கமே உண்மையின் நுதலிய பொருளும்,
இருவினையொப்பு மலபரிபாக முற்றவரே இந்நூல் கேட்டற்கு
அதிகாரிகளாதலின் கேட்போரும், “பவமேவியநெறி” என்னுஞ்
செய்யுளிற் “சிவமேவுவர்” என்றமையாற் பயனும், திருஞானசம்
பந்தமூர்த்தநாயனார் காலத்ததாதலிற் காலமும், திருஞானசம்பந்த
மூர்த்தநாயனார் திருநாவுக்கரசுநாயனார் திருநீலகண்டயாழ்ப்பாண
நாயனார்முதலிய அறிஞர் அவைக்கண்ணே ஏறினமையாற் களனு
மாவிய பதினொன்றும் இந்நூலுக்குச் சிறப்புப்பாயிரமாகக் கொள்
ளக்கிடத்தன.

திருச்சிறப்பம்.

சிவமயம்

சம்பந்தசரணலயர் துதி.

எம்பந்த பாசமறக் காழிவந்த யேன்றுணைவ
எழுதுமறை எழுதும் பேறு
நம்பன்ற னருளதறற் பெற்றஞான நன்முனி
தத்துவலிளக்க நலின்ற நாவன்
வம்பின்கட் பிதற்றிவரு புத்தநந்தி மௌலியினி
லிடிவிழவண் டமிழ்நூல் பாடுஞ்
* சம்பந்த சரண லயன்றன்பாதஞ் சந்ததமு
நைந்துருகிச் சிந்தை செய்வாம்.

(இதன் பொருள்) எம்பந்த பாசம் அறக் காழிவந்த என்
துணைவன் எழுதுமறை எழுதும் பேறு = எமது பந்தமாகிய மும்
மல பாசங்கள் வலிகுன்றுமாறு சீகரழிப்பதியின்கண்ணே திருவவ
தாரஞ் செய்த எனது பிராணநாயகராகிய ஸ்ரீஞானசம்பந்தமூர்த்
திநாயனாரூரிய தமிழ் வேதத்தைத் தமது திருக்கரத்தினால் லேக

* ததாலு ராகுனொ நா லா ஸாஸ்யவாணாயம் |

ததாநவெஷகம் ப்ராஹ் கொவாதுஸ்யோததாரமகெ ||

“அப்போது திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனாரூடைய நன்மர
னாரும், அவரது தேவாரப்பதிகங்களை எழுதுபவருமாகிய சம்
பந்தசரணலயர் கோபத்தினற் (புத்தநந்தியுடைய) தலையின்கண்
னே (இடியிழுமாறு புத்தர் சமன் கழுக்கையர் என்னும் (அஸ்திர
வாக்கைக்) கூறினர்” என்று சிவபக்தவிலாசம் கூறுகின்றது.

னஞ் செய்யும் பேற்றை; உம்பன்றன் அருளதனால் பெற்ற ஞான
 நன்முனி = சிவபெருமான் திருவருளாற் பெற்றுக்கொண்ட நல்ல
 சிவஞானமுனிவரும்; தத்துவ விளக்கம் நவின்ற நாவன் = தத்
 துவவிளக்கம் என்னும் திவ்ய சைவசித்தாந்தநூலைத் திருவாய்
 மலர்த்தருளிய நானிருமாயுள்ள; வம்பின்கட் பிதற்றிவரு புத்த
 நக்தி மௌலியினில் இடிவீழ வன் தமிழ்நூல் பாடும் = வம்பு
 கொண்டு பித்தரை பகர்ந்து வந்த புத்தநக்தி தன் தலைமீது இடி-
 வீழ்த்திறக்குமாறு (புராணசம்பந்தமூர்த்திராயனார் திருவாய்மலர்ந்
 தருளிய புத்தர் சமண் கழுக்கையர் என்னும்) அழகிய தமிழாகிய
 அஸ்திரவாக்கைப் பாயோதித்தருளிய; சம்பந்த சரணலயன்றன்
 பாதம் சந்ததமும் நைந்துருகிச் சிந்தை செய்வாம் = சம்பந்தசர-
 ணலயப்பெருமானுடைய திருவடிகளை எஞ்ஞான்றும் நெக்கு நெக்
 குருகித் தியானஞ்செய்வாம் என்று.

(விசேஷவுரை) மந்ததர, மந்த, தீவிர, தீவிரதரம் என்
 னும் நால்வகைச் சத்தினிபாதங்களைத் தத்தம் கன்மபரிபாக முறை
 யானேயுடைய ஆன்மாக்களாகிய எங்கள் ஆணவம் மானவ கன்மம்
 என்னும் முப்பாசங்களும் அற்று நாமுய்ந்துபோம்வண்ணம் அருட்
 பாவாகிய தமிழ் வேதத் தேவாரத்தைத் திருவாய்மலர்த்தருள
 மாறு புகாழிப்பதிலின்கண்ணே எழுந்தருளிய எனது ஆன்மநாய
 கர் பரமாதாரியாகிய திருஞானசம்பந்தமூர்த்திராயனாராமாதலின்
 அவர் “எம்பந்த பாசமறக்காழிவந்த வென்றுணைவன்” என்று
 கூறப்பட்டார்.

இருக்காதி ஆரியவேதம் எழுதாமறை எனப்படுவதாக,
 அவ்வேதத்தின் சாமாகிய தமிழ்வேதம் எழுதப்பட்டதொன்றா
 மாதலின் எழுதுமறை எனப்பட்டது.

இடைமீலே ஒவ்வோர்கால் அற்றுப்போகக்கூடியனவாய்
 உயிர்களை நாகலோகமுதலியவற்றுக்குக் கொண்டுபோமாறு யமன்
 முதலாகினோர் கைக்கணுள்ளனவாய் பாசங்கள்போலாகாது, அள
 விலாப் பிறவிதோறும் செம்பிற களிம்புபோல ஆன்மாக்களோ

முனையத்தனாற் சிவத்தை அறிந்து பேரின்பமெய்தாவண்ணம் தடுத்து மறைத்துவின்று, அநாதிரித்தியமாதலால், முத்திதசையில் ஆன்மாக்களுக்கு இன்பத்தை விளைவித்தற்குக் காரணம் அவ்வாணவபாசமாதலின், “எம்பந்தபாசமற” என்றுரைக்கப்பட்டது.

“அற” என்பது, “பரிதிமுன்னிருளெனமலம்பரையிடைமாயும்” என்றவாறு, ஆணவபாசம் சூரியப்பிரகாசத்தின் முன்னிருள்போலத் துரிய பரைதரிசனத்திற்றன் சத்திகெட்டு நிற்பதென்னும் பொருட்டாம்.

தன்மை முன்னிலை படர்க்கையிலுள்ளோரையெல்லாம் அடக்குதற்கே “எம்” என்னும் கிசேஷணம் புணர்த்தி “எம்பந்தபாசம்” எனக் கூறப்பட்டது.

யாவடிக்காரஸம்வொநம் ஸிவஜோநஸு வஹுகெ|
தாவது ஸஹஸுரானி ஞானா ஸிவவஹு வஸெக்|
ஞானவஹுநுநுநுநுநுநு ஞானவஹு வஸிநிநிநி|
ஸுநுநு ஸுநுநு ஸுநுநு ஸுநுநு ஸிவவஹு ஞானம்

“சிவஞானபுஸ்தகத்தைக் கொடுப்பவன் அச்சிவஞானபுஸ்தகத்தில் எவ்வளவு எழுத்துக்களுண்டோ அத்துணை ஆயிரம் கற்பம் மகாசிவபுரத்தின்கண்ணே வசிப்பான்; தனக்கு முன்னும் பின்னுமுள்ள பத்தும்பத்துமாகிய இருபது குலத்தினரையும் மகாசிவலோகத்திருத்தித் தானும் அதனை அடைகின்றான்” என்று சிவதருமோத்தராகமம் கூறுகின்றவாறு, சிவஞானத் தமிழ்வேதத்தை எழுதவல்லவர் பற்பலர்பதினாறுயிரம் திருக்கூட்டத்துள்ளோளையாய்விடத்தும், அதிதீவிர சத்தினிபாதமுற்று நின்ற ஸ்ரீஞானசம்பந்தப் பெருமானது நன்மாமனாராகிய சம்பந்தசுரணையரே சிவபெருமான் திருவருளால் அச்சிவஞானத் தமிழ்வேதத்தை எழுதும்பெரும்பேறு பெற்றாராதலின் “எழுதுமறையெழுதும் பேறு நம்பன்றனருளதனாற்பெற்றஞானன்முனி” என்று கூறப்பட்டார்.

தூதர்புணர்வாயே பாசஞான பாசஞானங்களுக்கு மேற்பட்ட
செஞ்ஞானச்செல்வாய்,

உஞ்ஞானமென யயா விதம் திதும் மஹிதி றெவ்விதாடி

கலா வெவெலெ ஞ்ஞாத்தெதவலு கிராஞ்ஞெ வபெ||

“பாசப்பற்றுடையாருடைய சித்தமானது எக்காலமும் இந்
திரிய விஷயங்களிற் செல்வதேயாக, முத்தர்களுடைய சித்தம்
இந்திரிய விஷயங்கட்கு எட்டாத நிராகிருத பரமாகாய சிவஞர்
திருவடியிலே செல்லும்” என்று நிச்சவாசகாரிகையும்,

வாசா நஞ்ஞாவிவனா வாய்நா நஞ்ஞாவிவனா

“சிவஞான பரமானந்த ரூபத்தைக் கண்டு ஆனந்தமாய் விளங்
குக்கின்றான்” என்று தேவிகாலோத்தரமும் கூறுமாறு, இந்
திரியாதிபதத்தப் பரமாகாய பரமானந்த மகோததியிலே கருத்
தோங்கி நிற்பவராதலின் சம்பந்தசாணுவர் “ஞானமுனி” யென்
றுகாக்கப்பட்டார்.

காடுகடோறும் சுஞ்சரித்துச் சடைகள் கட்டிக் காய், கனி,
சருகு, வாயுபகஷணஞ் செய்கின்ற முனிவர்களுக்கும் கிட்டுதற்கரிய
திருஞானசம்பந்தமூர்த்தியாயனான திருக்கல்யாணத்திற் கிளர்ந்த
கெசோதியை எளிதிலே தலைப்பட்டுக் கலந்தவர் சம்பந்தசாணுவ
முனிவராதலின், அவர் “கன்முனி” எனப்பட்டார்.

புத்தகந்தி தன்னையும் ஓர் பெரிய மதவாதி என்று நினைந்து
திருஞானசம்பந்தமூர்த்தியாயனான முத்துச்சிவிகைக்கு முன்னே
“பாசமயகோனி வந்தார்” என்று ஊதிய முத்துச்சின்னத்தை
ஊதவொட்டாது நீதிக்கு மாறுகத் தீவினைவலியால் தடுக்கப்போந்
தவனாதலின் “வம்பிள்கட்டேற்றிவருபுத்தகந்தி” என்று கூறப்பட்ட
—த.

பத்தினி பத்தர்கள் தத்துவ ஞானிகள்
 சித்தங் கலங்கச் சிதைவுகள் செய்தவ
 ரத்தழ மாவியு மாண்டொன்றின் மாய்ந்திடுத்
 சத்திய மீது சதாநந்தி யாணையே

என்று திருமூலநாயனாராளுளியவாறு, பாவ கன்மங்கள் பல்ல
 கைப்பட்டனவேயாக, அப்பாவங்களின் பயன் எய்தற்கு மூன்று
 வருஷம் ஒரு வருஷமுதலியவாகச் செல்வனவேயாக, புத்தநந்தி
 சின்னத்தை ஊதவொட்டாது தடுத்தமை அதிபாதகமாகிய
 சிவத்துரோகமாதலினாலும், அதற்குச் சிரச்சேதமே பிராயச்சித்த
 மென்று வேதசிவாகமங்கள் கூறுகின்றமையானும், பரமாசாரிய
 சுவாமிகளாகிய ஸ்ரீஞானசம்பந்தப்பெருமானது கடாக்ஷவீக்ஷணம்
 பெற்று நின்மலதூரியத்தின்கண்ணே நின்ற சம்பந்தசரணாலய
 முனிவர்

வில்லே நுழவர் பகைகொள்ளுங் கொள்ளற்க
 சோல்லே நுழவர் பகை

என்னும் உத்தாவேதத் திருக்குறட்கிலக்காக நின்ற அப்புத்
 தந்தியின் தடையை அறுக்குமாறு பிரயோகித்த “புத்தர்
 சமண்கழக்கையர்” என்னும் வாக்கஸ்திரத்தினால் அப்புத்தநந்தி
 யின் தலையிலே வர்ஷாகாலத்தில் எய்தும் இடிபாலாகாத மற்றோர்
 வெள்ளிடியே காலம் தாழ்க்காது வீழ்ந்து அவன் தலையையும் உட
 லையும் வேறுக அறுத்துவிட்டது.

ஸ்ரீஞானசம்பந்தசரணாலயமுனிவரது திருவடிகளை நாம்
 எஞ்ஞான்றும் சிந்தித்து நைந்து உருகுங்கால், அச்சம்பந்தசரண
 லய முனிவராகிய சங்கம ஆன்மலிங்கத்திலே தயிரில் நெய்ப்போல
 எஞ்ஞான்றும் விளங்கி, அன்பின் நிலையே நிலையாய்ப் பரமானந்தப்
 பெருஞ்செல்வமே சுயந்திருமேனியாயுள்ள சிவபரம்பொருள் “தா
 பரசங்கமங்களென்றிரண்டுருவினின்று மாபரன் பூசைகொள்வன்”
 என்று காணப்படலான், அவ்வுருகிய அன்பின்வழியே புகுந்து
 பேரின்ப போகத்தைப் பாலித்திடுமாதலின், “சம்பந்தசரணாலயன்
 றன் பாதஞ் சந்ததமு நைந்துருகிச் சிந்தை” செய்தல் முறை
 யாம் என்று பெறப்பட்டது.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY
540 EAST 57TH STREET
CHICAGO, ILL. 60637

2011

2011

உ
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

தத்துவவிளக்கம் மூலமும் உரையும்

—:0:—

பிரமபுரீசர் வணக்கம்*

சித்தத் துவந்தேமக் கின்பம் படச்சென்னி மேலிருந்து
மெய்த்தத் துவங்கட்கு மேலா வனவிய லார்பசுநூற்
கோத்தத் துவந்து குறுகா தனகோச்சை மன்னவன்று
ளித்தத் துவவிளக் கம்பகர் வான்பணிந் தேத்துதுமே.

(இ-ள்) எமக்கு இன்பம் படச் சித்தத்து உவந்து சென்னிமே
லிருந்து = எமக்குச் சிவானந்தபோகம் விளையுமாறு (எமது அறி
வின்கண்ணே சிவசொருபத்தை விளக்கத்) திருவுள்ளத்திலே
விரும்பி எமது சென்னியின்கண்ணே (சூட்டுதலான்) அமர்ந்து;
மெய்த் தத்துவங்கட்கு மேலாவன = சிவதத்துவங்கட்கு மேலாயி
னவாய்; இயலார் பசுநூற் கொத்து அத்து வந்து குறுகாதன =
இயல்புபொருந்திய பசுசாஸ்திரத்தொகுதிகள் அதனிடத்திபைந்து
எவ்வியல்பின என்று கூறிப்போந்து அடையப்பெறுதனவாயுள்ள;
கோச்சை மன்னவன் தான் இத்தத்துவவிளக்கம் பகர்வான்
பணிந்து ஏத்துதும் = கொச்சை எனப் பெயரிய திருப்பதிக்கிறை
வராகிய பிரமபுரீசரது திருவடிகளை இத்தத்துவவிளக்கம் (இடைபூ
றின்றிப்) பாடி முடியுமாறு சிந்தித்துத்துதித்து வணங்குவாம் என.

(வி-ரை) “நான்பெற்றவன்பம்பெறுகவிவ்வையகம்” என ஸ்ரீ
மூலநாயனர் திருவாய்மலர்ந்தருளியவாறு, பெரியோர் தாம் அடை
யும் இன்பத்தை உலகினரும் பெறல்வேண்டும் என்னும் காரண்
ணிய திருவுள்ளமுடையராதலின், தன்மை முதலிய மூவிடத்து முள்
ளாரையும் உளப்படுத்துமாறு “எனக்கு இன்பம்பட” என்று கூறு
து “எமக்கு இன்பம்பட” என்று அருளிச்செய்தார்.

ரவெலா வெ ஸஃ । வளவு ஹெவா நஃயாதி । ரஸு
உஹா நஃ ஹவதி ॥

* வணக்கம், பொருளியல்புரைத்தல், வாழ்த்து என்னும் மூவகை மங்
கலவாழ்த்தினுள்ளே இது வணக்கமாம்.

"அவர் (சிவபிரான்) ஆனந்தமுடையர்; அவர் ஆனந்தத்தைவினைவிக்கின்றார்; ஆன்மா பிரமானந்தத்தை அடைந்து ஆனந்தமாகின்றது" என்று தைத்திரீயோபநிடதமும்,

ஈலோ ஸூக்ஷ்மாலோ ஷுபூதஷ் ஷவதி தாந்யூயா ।

"பரப்பிரமசிவம் ஆனந்தமுடையது; அந்தப் பிரமானந்தத்தை (ஆன்மா) அடைந்து ஆனந்தமாகிருக்கின்றான்; மற்றோர்பிரகாரத் தாலன்று" என்று ஆனந்தாமிர்தமும் கூறுகின்றன.

சூதி (புறநாடு) என்னும் தாதுவினின்று பிறந்த ஆனந்தம் என்னும் மொழியும் இன்பம் என்னும் மொழியும் ஒருபொருட்டுசொற்களாய் வழங்கப்படுகின்றன. ஆன்மாவின் வேறாய் மூலப் பிரதிருதிகண்ணதாயி சாத்துவிகுணம் ஆன்மாவின்மாட்டுமேற்பட்டு விளங்குதல் உலகவின்பமேயாக, ஆன்மாவுக்கு வேறாய்ச் சிவத்தின்கண்ணே உளவாகியமுற்றுணர்வு முதலிய எண் குணங்களை அடக்கியுள்ள சர்வஞ்ஞத்துவ சர்வகர்த்திருத்துவமென்பன அய்வான்மாவின்மாட்டுமேம்பட்டுவிளங்கும் விளக்கமே சிவானந்த பேரின்பமாம்.

சிவானந்தமானது ஞானசாரியர் உபதேசித்தமாத்ந்திரையான சிவசாஸ்திரசொலனாதி வேண்டாது அதிதிவிபக்ஞவமுடையார்த்ருவினாந்துஉடனே விளையும். ஏனையோர்க்கு அது சிவசாஸ்திரசொலனாதிகளாற் சோபானமுறையானே விளைவதொன்றாமாதலின், இன்பம் வினாந்துவிளைய எனப் பொருட்படக் கூறுது "இன்பம்பட" என லேசானே கூறப்பட்டது. "காதுந்தனையுமறியார்கலதிகள், காலத்தச்சத்தியருள்ளன்பர்காரணம், பாலொன்றுஞானமே பண்பார்தலையுயிர்" என்று திருமுலையனாகும்,

உச்சியாய் மேன்றசையா யோடாகி பூனாயாய்

உச்சியா வேண்டலையா பிம்மபிப்பென்—மோத்திரா

வா.கவந்த கண்ணி மணவாணன் மன்றிநடத்

கா.கவந்த வென்றன் நிலை.

அந்நகரிலாயித் துநியா மகம்புறமாய்
விந்நகரமாயிச் சிவந்து மெல்கியா—துந்நா
துமெய்து வெண்ணெயென வுள்ளுந்நகு மென்றன்
றலைமீது வைந்த சிவன்றா

என்று பெரியோர் கூறுமாற்றானும்,

ஓர் தூய்மை உடையவனாக வாழ்ந்து திருவாய்மொழியா

‘சிவனான வாகத்திருவடி ஞானசத்தி எனவும், இடத்திருவடி கிரி
யாசத்தி எனவும்’ வாயுசங்கிதை கூறுமாற்றானும், திருவடியினு
லும் தலையினுலும் முறையே குறிக்கப்பட்டவை அருட்சத்தியும்
ஆன்மாவுமேயாம்.

ஸ்ரீராமாயணம் உடையவனாக வாழ்ந்து திருவாய்மொழியா

ஸ்ரீராமாயணம் உடையவனாக வாழ்ந்து திருவாய்மொழியா

“தகதினாமிருகமாக வீற்றிருக்கும், ஆசாரியர் சீடனை எதிர்முகமாகக்
கித் தமது பாதமிரண்டையும் சிவரத்திருபமாகக்கொண்டு அச்சீட
னுடைய சிவசமுதலியவற்றிலே அத்திருவடியை நியமிக்க” என்று
இரோரவாகமமும்,

அவ்வந்தரம் ஸ்ரீராமாயணம் உடையவனாக வாழ்ந்து திருவாய்மொழியா

அவ்வந்தரம் ஸ்ரீராமாயணம் உடையவனாக வாழ்ந்து திருவாய்மொழியா

அவ்வந்தரம் ஸ்ரீராமாயணம் உடையவனாக வாழ்ந்து திருவாய்மொழியா

அவ்வந்தரம் ஸ்ரீராமாயணம் உடையவனாக வாழ்ந்து திருவாய்மொழியா

அவ்வந்தரம் ஸ்ரீராமாயணம் உடையவனாக வாழ்ந்து திருவாய்மொழியா

அவ்வந்தரம் ஸ்ரீராமாயணம் உடையவனாக வாழ்ந்து திருவாய்மொழியா

அவ்வந்தரம் ஸ்ரீராமாயணம் உடையவனாக வாழ்ந்து திருவாய்மொழியா

அவ்வந்தரம் ஸ்ரீராமாயணம் உடையவனாக வாழ்ந்து திருவாய்மொழியா

“(ஆசாரியராலே) சீடனுடைய சென்னிமத்திலே அவரது பாதம் வைக்கப்பட்டது; அக்காருண்ணியதேசிகரானவர் முதலாவதாகிய தத்துவரூபமும், இரண்டாவதாகிய தத்துவதரிசனமும், மூன்றாவதாகிய தத்துவசுத்தியும், நான்காவதாகிய ஆன்மரூபமும், ஐந்தாவதாகிய ஆன்மதரிசனமும், ஆறாவதாகிய ஆன்மசுத்தியும், ஏழாவதாகிய சிவரூபமும், எட்டாவதாகிய சிவதரிசனமும், ஒன்பதாவதாகிய சிவரோகமும், பத்தாவதாகிய சிவபோகமுமாகிய இந்தத் தசகாரியஞானவியல்பைச் சீடனுக்குப் போதிப்பாராக; பாசமும் பசுவும் தனித்தனி மும்மூன்றாகவும், பதி நான்காகவும் (இங்ஙனம்) பிரிப்பட்டுள்ளன; (இந்தத் தசகாரிய ஞானமார்க்கம் இங்ஙனம் விதிக்கப்பட்டுள்ளது)” என்று காமிகாகமமும்,

பாவநாதிக்ஷயா வெவத௦ ஸௌல க்ருகா யயாவியி |

சிவஜ்ஞாநபெயப ராஜீஸா ஐஹ்யா த்நிராஜி விஐஹ்ய ||

“(ஆசாரியர்) பாவனாதிக்ஷயினாலே சீடனை விதிப்பிரகாரம் தூயனாக்கிக்கொண்டு, (அந்தத்தசகாரியங்கள் அடங்கியதாய்ப்) பதிபசு பாசனெந்தனைக்குரியதாயுள்ள சிவஞானபோதசாஸ்திரத்தைச் சீடனுக்குக் கொடுக்க” என்று இரௌரவாகமமும் கூறுமாற்றாற் சிவானந்தபோகாசம் சீடனுக்கு எய்துமாறு போந்த ஞானதீக்ஷா முறை கருக்கிச் குறிப்பிக்கப்பட்டது.

தர்ய காந்தமூத் துந்பத்கம் போலவே

தர்ய காந்தத்தும் பஞ்சைச் சுடமாட்டா

ருயன் சந்தி யிங்கு மாறுபோ

லர்யன் றெய்ஹ் ஈற்றம் லங்கனே

என்று திருமந்திரம் கூறுமாறு, கிரணத்தோடு தோன்றும் ஞாபிற்றின் சந்திமாத்திரையானே ருரியகாந்தக்கல்லின்கண் நெருப்புத் தோன்றுமாறுபோல, முத்திபஞ்சாக்ஷா சிராயியத்தோடு தோன்றும் ஆசிரியன் சந்திமாத்திரையானே

கண்ணாரணியாநீ!

“அணுவுக்கணுவாய்” என்று கடோபநிடதமும் “அணுவோரண்டமாஞ் சிறுமைகொண்டு” என்றும், “துதர்கின்ற தொண்டர்தமக் கணுவாகி நொய்யானை” என்றும் அருட்பாக்களும் கூறுமாறு மாணுக்கனது பிண்டமாகிய சரீரத்துள்ள ஆன்மாவாகிய தலையின் கண்ணே அருண்ஞானமிர்தம் மிகுமாறு வைக்கப்பட்ட அருட்டிரு வடிகளானவை

பிறமொகா பிறியாநீ!

“மகத்துக்கு மகத்தாய்” என்று கடோபநிடதமும் “அண்டமோரணுவாம்பெருமைகொண்டு” என்றும், “நிகரிலாமேருவரையணுவாக நீண்டானை” என்றும் அருட்பாக்களும் கூறுமாறு, ஆன்ம தத்துவ வித்தியாதத்துவம் என்னும் பிருதிவியாதி மாயார்தமாயுள்ள முப்பத்தோர் தத்துவங்கட்கு மேலாய் நின்ற மெய்த்தத்துவங்களாகிய சிவதத்துவம் ஐந்துக்கும் அப்பால் விளங்குவனவாம் என்றுணர்த்தவே “சென்னிமேலிருந்து மெய்த்தத்துவங்கட்கு மேலாவன” என்றருளிச்செய்யப்பட்டது.

பரிவதகவனையா பஹு மிகுந ஸக்யஸ்ய ஸாயநம் |

“சத்தியத்தின் சாதனமாகிய சிவதத்துவம் ஐந்தும் நித்தியம்” என்று ஞானசித்தியாகமமும், “வித்தையோடசர்சாதாக்கியஞ்சத்தி சிவங்களைந்துஞ், சுத்ததத்துவஞ்சிவன்றன் சுதந்தரவடிவமாகு நித்த மென்றுரைப்பர்” என்று சிவஞானசித்தியாரும் கூறுதலானும் சிவ தத்துவங்கள் “மெய்த்தத்துவங்கள்” எனப்பட்டன.

யமொகா வாமொகா நிவதகமெனா ப்ராஹ்மே நஸா ஸஹ |

சூநமஹ ப்ராஹ்மணா விபூஷா மிவெகி கூதஸூந ||

“மனகிறை குறிக்கப்படும் பசுஞானமும், வாக்கிறை குறிக்கப் படும் பாசஞானமாகிய இரண்டும் செல்லமாட்டாது என்கிருந்து

மீண்டுமிகென்றவனவோ, அப்படிப்பட்டபதப்பிரமசுவானத்தத்தைப்
(புகிஞானத்தினால்) அறிகின்றவன் யாண்டும் பயப்படுவானல்லன்”
என்று தைத்தீரீயோபநிடதமும்,

உள்ளே இருக்கிற பூக்கள் மிகவும் நல்லவை.

மேல்கூறிய பதவா சேஷி: வந்தோனாக மய்யென ||

“பாசஞானத்தினாலும் அண்ணமே பாசஞானத்தினாலும் முத்தி
எய்தாது: எங்கும் வியாபகமாகிய முத்தி பதிஞானத்தினால் எய்து
கின்றது” என்று கவாயம்புலாகமமும் கூறுமாற்றாலும், லோகாய
நன், மாத்தியமிகள், யோகசாதன், சௌத்திராந்திகள், வைப்பாடி
கன், ஆடுகதன் என்னும் புறப்புறச்சடயத்தாருடையவும், தார்க்கி
கன், மிமாஞ்சகன், ரகான்மவாதி, சாங்கியன், யோகி, பாஞ்சராத்
திரி என்னும் புறச்சமயத்தாருடையவும் பாசுநற்றொகுதிகள் இங்
யிவ்வெல்லாம் என்று இயசர் இயசத்து அடைதற்செயலாதநிலையின
லாய் அத்தி நயவகன் என்று உணர்ந்தவே இயலார் பாசுநற்காத்
தற்குடைய அருமையானது என்று உரைக்கப்பட்டது.

ஒருத்தித் து உதயிதபெட்டத்தனதாம் அருவாகிய அன்பினைப்
பிறர் அறிபுமாறு உவனிப்படுத்தும் அய்வன்பினுருவாகிய முலைப்
பால் அத்தழந்தையைக் காணாமல் தீவதாய்ப்பின் உளநாமாறு
கோவ. திவ்வகன் துன்போல உயிர்க்கரிடத்துப் புலப்படாதுகின்ற
பி. மயிர்சாவிமயம்மொருள் ஸ்ரீஞானசம்பந்தமூர்த்தநாயனாரென்
னும் ஆசாரியவழங்கொண்டெழுந்தருளியவந்து சம்பந்தசுருணை
யருளியவன் உம் இத்தொடரெய்து கி.சு.இ.மீ.து திருவடிருட்டுத
லாகிய சாம்பலித்தைக் காணப்படும் விஞ்ஞானதிகைபுரிந்தருளின
தாதலின். து.தா.ம.பொ.த.உ.ப.ம.வைதானிகழாவேற்றின்பக் கூடலைநீ
யெனெனக்கொள். என்னும் திருவாக்குக்கியபய, பிரமபுரிசப்பெ
யுடைய உருவசத்தி திரியாசத்தி என்னும் இவண்டு திருவடிக
ளில் சம்பந்தமுடைய திருவடிகளில் தம்முடைய உருவசத்தி திரியாசத்

திகட்கு விபாயகமாகக் கொண்டு தாடலைபோல் அடங்கித் திருவருள்வசத்தராய் நின்றார் என்று உணர்த்துதற்கே “கொச்சைமன்னவன்ருள்பணிந்தேத்துமே” என்று கூறப்பட்டது.

பெத்தகாலத்தில் மலவிருளாற்றடையுற்று மாயாகலாதவிளக்கினால் ஏகதேசத்தின்விளங்கிச் சோபாதிகமாய்க் கிஞ்சிஞ்ஞத்துவ கிஞ்சித்கர்த்திருத்துவங்கொம் ஆன்மாவின் ஞானக்கிரியைகள், அமுக்குப்போயவழிப் படகதசௌகல்யம் படமுழுதும் விளங்குமாறுபோல அருட்கிரணத்தினால் மலகிவர்த்தியானபின்

கிரஹநம் வர்ஜ ஸாஜேஷுவெதி.

“மலநீங்கினவனாய் அறிஞன் (பரப்பிரமசிவத்தோடு) சாமியத்தை அடைகின்றான்” என்று முண்டகோபநிடதமும்,

ஜேதுஸிவஸஜோ ஹவெசு |

“முத்தன் சிவசாமியம் அடைகின்றான்” என்று வாயுசங்கிதையும்,

தமாவ பரிவவநுஷாஸவஸ்சுபாதி பாதிகாஃ |

ஐதேயவ மண்ணல குரணஸாஜேவகோகிரஹிதம் |

“சிவபெருமானைப்போல முக்தராயினோரும் சர்வஞ்ஞதாதி குணங்களையுடையராகின்றார்; இங்ஙனம் (சர்வஞ்ஞத்துவ சர்வகர்த்திருத்துவங்களின் பகுதியவாய சர்வஞ்ஞதாதி எண்) குணங்கள் ஆன்மாவில் (மாணிக்கத்தின் ஒளி ஸ்படிகத்தில் முழுதும் பற்றுமாறு போலச்) சங்கிரமிக்கும் என்னும் சாமியபகஷம் நிரூபிக்கப்பட்டது” என்று சித்தாந்தவிவேகமும் கூறுமாறு, ஆன்மவிபாயகம் முழுதும் நிருபாதிகமாய்ச் சர்வதோமுகமாய் சர்வதாபிஷயக்தமாய் விளங்கும் என்க. எண்குணங்களாகப் பகுக்கப்படும் பேரறிவு பெருந் தொழில் ஆன்மாவில் விளங்குதல்பற்றியே, “நட்டதே சிற்றறிவிற்பேரறிவு” என்றும், “உன்றன்குலமிரண்டென்குலமிரண்டுங் குறுவிடாவண்ணமின்பமாய்” என்றும் பெரியோரும் மொழிந்தார்.

தேன்மொழி இலக்கணநூலார் * அகரம் (நஞ்) அன்மைப்பொருளினும், இன்மைப்பொருளினும், மறுதலைப்பொருளினும் வருவதாகப் பிரமாணம் காட்டி உதாரணமும் காட்டினார். இவர் சொல்லிய முப்பொருளும் “சிவஞானபோதவசனாலங்காரதிப”[†]த்து உஞ் சூத்திரத்த ௧௩-ம் பிரிவிற் காணப்படும் ஆறு பொருள்களுள் அடங்கி நின்றன.

“ஒரு பொன் பல பணியானது போல” என்னும் அபேதப் பொருள் ஏகான்மவாதிகளாலும், “இருளும் ஒளியும் போல” என்னும் பேதப்பொருள் மத்துவர்களாலும், “சொல்லும் பொருளும் போல” என்னும் பேதாபேதப்பொருள் வைஷ்ணவர்களாலும் கொள்ளப்படுவனவேயாக, சைவசித்தாந்தமானது இம்மும்மதத்தினர் கொள்ளும் முப்பொருள்களையும் மறுத்து மிகு சூக்குமமாய் அம்முன்று பொருள்களும் “உடலாயிர், கண் அருக்கன், அறிவு ஒளிபோல்” எனத் தன்னுள்ளே அடங்கிநிற்க உண்மைபதிதநிலை உணர்த்துமாம் என்க.

தருவயுத்தி நயஸபுராபிகாரணே தயாஹ்ய-புத்தி: |

என்று பரிபாஷைந்தசேகரகாரர் கூறி, அகாரத்தின் (நஞின்) சாதிருசிய அன்மைப்பொருளை[†] “அநசுவம்” என்னும் உதாரணங்கொண்டு விளக்கினார். அத்துவிதசப்தத்தின் முதற்கணுள்ள அகாரத்தின் சாதிருசிய (சாமிய) அன்மைப்பொருள் ஒன்றே அப்பிராமணன் என்னும் உதாரணங்கொண்டு பதஞ்சலிமுனிவராலும் மகாபாஷ்யத்து உ-ம் அத்தியாயத்து, உ-ம் பாதத்து, உ-ம் ஆர்நிகத்து, சு-ஞ் சூத்திரத்தில் எடுத்து விரித்து விளக்கப்பட்டது. ஆகலின், ஏகான்மவாதிகள் அத்துவிதம் என்னும் எண்ணப்பெயர்மேல் வைத்து அகாரத்துக்குக் கூறும் பொருள் ஒவ்வாதென்பதும் சைவசித்தாந்திகள் (முண்டகோபரிடத்து ௩. ௧. ௩ - ம் மந்திரத்திற் கூறப்

* இலக்கணங்கொத்து, சூத்திரம், ௧௦௦.

† இதன்பொருளை “சிவஞானபோதவசனாலங்காரதிப”[†]த்து உஞ் சூத்திரத்த ௧௩-ம் பிரிவிற் காண்க.

பட்டவாறு) சாமியப்பொருள் கொள்வதே பொருத்தமாமென்ப
தும் பெரியோர் அனைவர்க்கும் ஒப்பமுடிந்தபகைமாம் என்க.

அத்துவிதமாவது பேதப்பொருள் இரண்டும் தம்முள் அபேத
மாதற்குரிய சம்பந்தவிசேஷமாம். அது “அறிவொளிபோற்பிரிவ
ருமத்துவிதம்” என்று உமாபதிசிவாசாரியசுவாமிகள் கூறினமை
யான் அறியப்படும். “ஒவ்வோர் விடயத்தைக் காணுமிடத்து ஆன்
மசிற்சத்தி இந்திரிய ஞானத்தோடு விரவியல்லதுகாட்சிப்படாதிருந்
தும், மானதம், தன்வேதனை, யோகம், அதுமானம், உரைமுதலிய
காட்சியிற் செல்லுங்காலத்து அததைப் பிரிந்து வேறாயும் அதது
வாயும் நிற்கும் ஆன்மசிற்சத்தி அவ்விரந்திரியஞானத்தோடு விரவிக்
காட்சிப்படுங்காலத்து, அது அறிந்ததென்றும் இது அறிந்ததென்
றும் பிரிக்கப்படாதிருந்ததுபோல” என்பதே “அறிவொளிபோற்
பிரிவருமத்துவிதம்” என்பதின் பொருளாம்.

மன்றவேதமத்துவிதமென்றுரைத்தீடுமரபா
லொன்றலாற்பொருளையென்னுணர்ந்துதுந்தெளித்
யென்றும்வேறன்மையுணர்ந்துமிக்களவியேயிதது
வன்றவாருயிர் பலவுந்நானாய்நிற்குநிமலன்.

சொன்னதத்துவமசியெனுஞ்சுருதியின்மொழியு
மன்னுநாரணப்பதியுநானொனவரும்பகவு
மென்னவேபொருளிருமைகண்டியைந்துவேறன்மை
தன்னைநாட்டியதல்லதுதனியென்றதீன்றே

என்று அத்துவிதம் தத்துவமசி என்பலற்றின் பொருளை விளக்கினார்
பெரியோர்.

யமுறைதியில் ஓடம்செலுத்திக்கொண்டிருந்த மற்சகந்தியைத்
திருக்கைலாசத்தினின்றும் பொதியமலைக்குப் போகவேண்டி அவ்
விடம்வந்த பராசரமுனிவர் நோக்கி “ஓடம் விடுவையோ” என்று
வினாவு, அவன் “ஆயிரம்பேர் ஏறினாலன்றி ஓடம் சமப்பட்டுக்
கரையேறுது” என்று கூற, முனிவர் அவ்வாயிரம்பேர் வலியுடைய
தமது தண்டங்கொண்டு ஓடத்தைச் சமப்படுத்திக் கரையேறிய பின்

யும் அடியார்கள்; குன்றுங் காடும் கடுஞ்சுரமும் ஏழு கடலும் கடந்து அரிதில் தேடும் பொருளினும் சேர்ந்த உற்றரினுஞ் சீரியர்—மலைகளையும், காடு சார்ந்த முல்லைநிலங்களையும், கொடிய பாலைவனங்களையும், (நெய்தலிலப்பாற்பட்ட) எழு கடல்களையும் கடந்துபோய் வருத்தத்தினோடு சம்பாதித்த திரவியத்தினும் மிக்க உரிமையோடு எய்திய நட்பினர் உறவினர்களினும் உத்தமரேயாம் என்று.

(வி-ரை) “சார்ந்தாரைக் காத்தல் தலைவர் கடன்” என்னும் பழமொழிப்பிரகாரம் “ஏகனாகி இறைபணி நிற்கும்” அன்புடையாரை மாத்திரமன்றி “அடையாதார்க்கு நீடருள்புரியுரித்தன்” என்று பெரியோர் கூறியவாறு சாராதார்க்கும் கர்மாதாசாரமாகப் போக மூட்டி அதுக்கிரகஞ் செய்பவர் பிரமபுரிசாரம் என்பது குறிப்பினுற் றொணிக்கவே, “மேடுங் குழியும் விழுந்தேன் விழுங்க” என்று கூறப் பட்டது.

தமது அருட்டிருவடிகளுக்கு உருகுதலினுற் பஞ்சபுலன்கழு மொன்றி விரிந்த சிந்தையோடு அன்புமடைதிறந்து நின்ற மெய்யடியார்களுக்குப் பிரமபுரிசர் அளவறுக்கொணப் பொறுப்பரிய பேரின்பத்தேனை வழங்க, அதனைப் பெற்ற அம்மெய்யடியார் தம்மைச் சரணென்றடைந்தவர்களைப் பிறவிக்குழியினின்று மெடுத்த, விபரீதவுணர்வைஒட்டி, ஏகதேசவுணர்வைத் தூர்த்து, வியாபகவறிவைக் கொடுத்து, சிவானந்தபோக நிறைவிலே விடுத்து, “அடியேனடுவு னிருவீருமிருப்பதானுலடியாநடுவுநிருக்குமருளைப்புரியாய்” என்றவாறு அவர்களுக்குத் தாங்கள் ஓர் வேலிபோலாகி அவர்களை அப்பொருளிலேச் சிவபோகச் செல்வநிலைநிறைவிலே கிறுசிப் பிறழ்வொட்டாது பரமுத்தியிற் றலைப்படுமாறு செய்தவினால், சிலகாலம் உயிர்க்கு ஓர் ஒதுக்கிடமாய் வாய்ந்த இந்த நாற்றச் சடலத்தை வளர்த்தற்குச் சாதனமாய் வேண்டப்பட்ட சடப்பொருள்களாய், குன்றுகளையும், காடுகளையும், கடுஞ் சுரங்களையும், சப்தசமுத்திரங்களையும் கடந்து வருத்தத்தோடு தேடப்பட்டனவாயுள்ள திரவியங்களினும், அவற்றின் வாயிலாகப் பெறப்பட்ட தாவரமாகிய வினோதிலமுதலியவைகளினும், உரிமையுடையேம் நண்புடையேம் என்று தம் நயத்தின்பொருட்டே வந்தனைந்து சிவபோகநிலையை

அவ்வுத்த, விபாபக அறிவைத் தடுத்து, ஏகதேசவுணர்வில் விடுத்து, விபரிதவுணர்ச்சிற் போக்கி, பிறிக்குழியிலே பொறிக்கும் போலி ரட்சிணர் உறவினர்களாகிய சங்கமப் பொருள்களினும், மிகமிக உயர்ந்தோராம் என்பதுணர்த்தத்தே “குரைகழற்கன்பர் தேடும் பொருளினுஞ்சேர்ந்தவுற்றரினுஞ்சீரியர்” என்றுரைக்கப்பட்டது. இம்மெய்யடியார்கள் சிவமெனக்கொண்டு வழிபடற்பாலர் என்பது.

ஐந்திசைப் பூரவ்யஸுஷுஷுஷாம் உதேகெஷுஷம் ஸிவாவயது |

‘முகத்தின்விபாருட்டுச் சேவன்முத்தர்களாகிய அடியார்க்கையடைந் த அயர்களுடைய திருவேடத்தையும் திருக்கோயிலையும் (சிவ மெனக்கண்டு) வழிபடுக’ என்னும் சிவஞான போத் குத்திரத்தி னால் உணரப்படும்.

ஸூரவாம் ஐந்திசைப் பூரவ்யஸுஷுஷாம் உதேகெஷுஷம் ஸிவாவயது |

ஸூரவாம் ஸூரவிகம் ஐந்திசைப் பூரவ்யஸுஷுஷாம் உதேகெஷுஷம் ஸிவாவயது |

ஐந்திசைப் பூரவ்யஸுஷுஷாம் உதேகெஷுஷம் ஸிவாவயது |

“ஸ்தாவாலிங்கம் ஐங்கமலிங்கம் என லிங்கம் இருவகைப்படும்; ஸ்தாவாலிங்கமாவது (சிவாசாரியாற் சிவாகமப்பிரகாரம்) ஆலயங்க ளிலே ஸ்தாபிக்கப்பட்ட லிங்கம் என்றும், ஐங்கமலிங்கமாவது அக்கிவாசாரியால் தீக்ஷிக்கப்பட்ட (அடியார்) லிங்கம் என்றும் அறிக; ஐங்கமலிங்கம் எனப்படும் அடியாரை அவமதித்தலினால் (ஆலயத்தின் எழுந்தருளியிருக்கும்) ஸ்தாவாலிங்க வழிபாடு நிஷ் பலமாகும்” என்று சிவதருமோத்தரம் கூறுகின்றது. ஆகவே, சிவலிங்கவழிபாட்டினும் அடியார் வழிபாடு சிறந்ததாமாதலின் “கொச்சைவேந்தன் குரைகழற்கன்பர் சீரியரே” என்று கூறப்பட்டது.

ஐந்திசைப் பூரவ்யஸுஷுஷாம் உதேகெஷுஷம் ஸிவாவயது |

ஐந்திசைப் பூரவ்யஸுஷுஷாம் உதேகெஷுஷம் ஸிவாவயது |

ஐந்திசைப் பூரவ்யஸுஷுஷாம் உதேகெஷுஷம் ஸிவாவயது |

ஐந்திசைப் பூரவ்யஸுஷுஷாம் உதேகெஷுஷம் ஸிவாவயது |

வண-பாஸுலேவஸாஸு நெஷா ஸனி சேதீஸாராஃ
கெவலம் ஸிவஸூதாஸெ ஸவெ-க சோஹெஸாராஃ ஸுப்தாஃ
ஸகிவண-பாஸுலேஃ ப்ரோகூஸவ-கெஷெஷா ஸுஷிதாஃ

“தேவருள்ளும், அசுரருள்ளும், அரக்கருள்ளும், யக்ஷருள்ளும்
கந்தருவருள்ளும், நாசருள்ளும், முனிவருள்ளும், மானிடருள்ளே
பிராமணருள்ளும், கூத்திரியருள்ளும், வைசியருள்ளும், சூத்திர
ருள்ளும் சங்கராஜாதியாருள்ளும் மகாத்துமாக்களாகிய சிற்சில
சிவனடியார்தள் இருக்கின்றார்கள் ; இவர்கட்கெல்லாம் வர்ணாச்சிர
மங்களின் சுட்டுப்பாடில்லை; அந்தச்சிவபக்தர்களாகிய இவரெல்லாம்
மாகேசுவரர்களாகக் கொள்ளப்படுகின்றார்கள்; அவரெல்லாம் அதி
வர்ணாச்சிரமிகளென்று சமஸ்த வேதாசமங்களினும் ஒப்புக்கொள்
ளப்படுகின்றார்” என்று அடியார் பெருமையை ஸ்காந்தபுராண
உபதேசகாண்டம் கூறுகின்றது.

இந்தால் முதனால்

வழித்தென்பது

(கூ) சீரார் கயிலைத் திருவாய் மலர்ந்த சிவாகமங்கற்
ரூராய் வதுவட சொற்பயின் றார்க்கெளி தம்மொழியைச்
சாரா தவாரூந் தத்துவ ஞானந் தலைப்பதேற்
கோரார் தமிழ்ச்சேய் யுளான்மைய நீர வெழுதுவனே.

(இ-ள்) சீரார் கயிலைத் திருவாய்மலர்ந்த சிவாகமம் கற்று
ஆராய்வது வடசொற்பயின்றார்க்கு எளிது = திருக்கைலா
சத்தின்கண்ணே (சிவபெருமான் சாதாக்கிய தத்துவத்திற் சதாசிவ
மூர்த்தியா யெழுந்தருளியிருந்து) திருவாய்மலர்ந்தருளிய காமிகாதி
முலாகமம் இருபத்தெட்டையும் உபாகமங்களையும் கற்றாராய்வது
ஆரியபாஷையில் வல்லுநர்க்கு அரியதன்று ; அம்மொழியைச் சா
ராதவர் அரும் தத்துவஞானம் தலைப்பதேற்கு ஏர் ஆர் தமிழ்ச்
செய்யுளால் மையல் தீர எழுதுவன் = அவ்வாரியமொழியைப்
பயிலாதவர் பெறுதற்கரிய பதிபசுபாச தத்துவஞானத்தைத் தலைப்

பட்டு உய்யும்பொருட்டு இனிமைவாய்ந்த தமிழ்ப்பாவினாலே தத்துவவிளக்கம் என்னும் இந்நூலை (இருவினையொப்பு மலபரிபாகமுற்ற ஆன்மாக்களின்) மயக்கந்திர வரைவேனுமினேன் எ-று.

ஐம்பத்திவ்வு எனப்படும் பாதகண்டத்து உத்தரதிகைசக்கண்ண தாசிய இமாசலச்சாரலில் ஓர் கைலாசமும், ஆன்மதத்துவத்தின் உபரிபாகத்துள்ள பிரகிருதிக்கு மேலே ஸ்ரீகண்டநாயனார் எழுந்தருளியிருக்கும் ஓர் கைலாசமும், சுத்தவித்தை ஈசுரதத்துவத்திலேயுள்ள மகேசுவரரெழுந்தருளியிருக்கும் ஓர் கைலாசமும், சாதாக்கியதத்துவத்திற் சதாசியராயனார் எழுந்தருளியிருக்கும் ஓர் கைலாசமும், சுத்திசிவதத்துவங்களில் ஆதி எனப்படும் உமையம்மையாரோடு கூடிய சிவபிரான் எழுந்தருளியிருக்கும் ஓர் கைலாசமுமாக ஐந்து கைலாசங்கள் உள்ளனவாதக் காளகஸ்திப்புராணம் கூறுகின்றது. மேலும், சிவபிரான் தம்மை வழிபட்டுய்யும்பொருட்டுத்தியானபூஜா திணுக்கு அந்தந்தே சிவர்த் த அடியார்களுக்கு அதுக்கிரகிக்குமா அகார்த்தியமாகிருக்கும் தானந்தரும் கைலாசம் எனப்படும்.

இச்சொல்பற்றி அகலாசம் எனப்பட்டது சாதாக்கியதத்துவத்துச் சதாசியராயனார் வேதசிவாகமங்களை உபதேசித்தற்கிடமாயிருந்த எந்தானமேயாம். இதுபற்றியே சீரார் என்னும் விசேஷணம் புணர்த்திச் "சீரார் கைலை" எனப்பட்டது.

சாஸாநஸூவ-விஞ்ஞாநாதிஸூஸூவ-வஸூதாநாஃ ப்ரஹ்மா பிஸூஹ்ரு-ஹ்ருணோ஽பிஸூஹ்ரு-ஹ்ரு ஸிவோ ஹேஹுஸ ஸிவோஹ்ரு ;

என்னும் கைத்திரிய ஆரணியக (கௌ. உக. ௩௦) மந்திரத்திலே, சதாசியோம் (ஸஹஸ்வொம்) என்றது சிவசாதாக்கியத்தையும், சிவோமேயம் (ஹ்ருணோஹ்ரு) என்றது அமூர்த்திசாதாக்கியத்தையும், பிரம்மாதிபதிப் பிரம்மணோதிபதிப் பிரம்மா (ஹ்ருணோஹ்ரு) என்றது முர்த்திசாதாக்கியத்தையும், ஈசுவரஸ்வரூபநாமம் (ஸஹஸூவ-வஸூதாநாஹ்ரு) என்றது கர்த்திருசாதாக்கியத்தையும், ஈசாஸ்வவித்தியானம் (ஸஹஸூவ-விஞ்ஞாநாஹ்ரு) என்றது கண்மசாதாக்கியத்தையும் உணர்த்துவனவாம் என்பது.

“சத்தியோசாதர், வாமதேவர், அகோரர், தற்புருஷர், ஈசானர் என்னும் ஐந்து மூர்த்திகளுக்கும் தனித்தனி ஐம்முகங்கள் உண்டு; அவற்றால் லௌகிகாதிகள் கூறப்பட்டன; இதுபற்றி ஐம்முகங்களுக்கும் இருபத்தைந்து சுரோதசபேதங்கள் கூறப்படுகின்றன” என்று காமிகாமமும்,

ஸுஷோஜாத ஸுவாஜாதா வஹாஜா காலிகாடியா |
வாஷ்டேவஸுவாஜாதா தீவ்ஷாஜா வஹ ஸஹ்தா |
சுவொஸவக்ரோதுஷ்டுதா வஹாவி விஜயாடியா |
பாவத்ரீஷ்டிவொஷ்டுதா வஹவெஸௌஸவாடியா |
ஸௌஸதவஹாஜாதா ப்ரோதீதாஷ்டுஷ்ட ஸாஹிதா ||

“சத்தியோசாதமுகத்தினின்று காமிகம், யோகஜம், சிந்தியம், காரணம், அஜிதம் என்னும் ஐந்து ஆகமங்களும், வாமதேவமுகத்தினின்று தீப்தம், குச்சுமம், சகச்சிரம், அம்சுமான், சுப்பிரபேதம் என்னும் ஐந்து ஆகமங்களும், அகோரமுகத்தினின்று விஜயம், நிச்சவாசம், சவாயம்புவம், ஆக்கினேயம், வீரம் என்னும் ஐந்து ஆகமங்களும், தற்புருஷமுகத்தினின்று இரௌவம், மகுடம், லீமலம், சந்திரஞானம், முகவிம்பம் என்னும் ஐந்து ஆகமங்களும், ஈசானமுகத்தினின்று புரோஹிதம், லளிதம், சித்தம், சந்தானம், சர்வோத்தம், பராமேசுவரம், கிரணம், வாதுளம் என்னும் எட்டு ஆகமங்களாக இருபத்தெட்டும் தோன்றின” என்று காரணாகமமும் கூறுகின்றன.

காமிக முதலிய ஐந்தும் கவுசிகவிருடியின்பொருட்டுத் தோன்றின. அவற்றிற் கூறியபிரகாரம் அவருக்குத் திகைப்பு செய்யப்பட்டது. அவற்றிற்கு அதிதேவதை சிவமூர்த்தி. பூமியின்கண் அவ்விருஷ்டிகோத்திரம் சிவகோசம் * எனப்படும். தீப்தமுதலிய ஐந்தும் காலியவிருடியின்பொருட்டுத் தோன்றின. அவற்றிற் கூறிய

* கோசம் எனினும் கோத்திரம் எனினும் ஒக்கும்.

பிரகாரம் அவருக்குத் தீக்ஷை செய்யப்பட்டது. அவற்றிற்கு அதி தேவதை ஈசரன். அவ்விருடிகோத்திரம் சிகாகோசரம் எனப்படும். விஜயமுதலிய ஐந்தாம் பாரத்துவாஜவிருஷியின்பொருட்டுத் தோன்றின. அவற்றிற் கூறியபிரகாரம் அவருக்குத் தீக்ஷை செய்யப்பட்டது. அவற்றிற்கு அதிதேவதை ஈசானன். அவ்விருஷிகோத்திரம் சோதிகோசரம் எனப்படும். இரௌரவ முதலிய ஐந்தாம் கவுதமவிருஷியின்பொருட்டுத் தோன்றின. அவற்றிற் கூறியபிரகாரம் அவருக்குத் தீக்ஷை செய்யப்பட்டது. அவற்றிற்கு அதிதேவதை பிரமமூர்த்தி. அவ்விருஷிகோத்திரம் சாவித்திரிகோசரம் எனப்படும். பரோந்திமுதலிய எட்டாம் அகஸ்தியவிருஷியின்பொருட்டுத் தோன்றின. அவற்றிற் கூறியபிரகாரம் அவருக்குத் தீக்ஷை செய்யப்பட்டது. அவற்றிற்கு அதிதேவதை நடேசமூர்த்தி, அவ்விருஷிகோத்திரம் விபேயமகோசரம் எனப்படும்.

மேலே காமிகமுதலிய ஆகமங்கள் இருபத்தெட்டும் சதாசிவநாயனரது ஈசானமுகத்தினின்று தோற்றியவாகக் கூறி, ஈண்டு சத்தியோசாத முதலிய முகங்களினின்று காமிகமுதலிய ஐந்தாம் பிறவும் தோற்றியவாகக் கூறினமை மலைவரம் பிறவெனின், ஆகாது; ஈசானமுதலிய ஒவ்வோர் முகங்களுக்கும் ஐவைந்து சுரோதஸ்பேதங்கள் உள்ளன என்று கூறப்பட்டமையானும், அங்ஙனம் ஈசானமுகசம்பந்தமாகிய ஐந்து சுரோதசுகளினின்று காமிகமுதல் வானுளம் இறுதியாகிய இருபத்தெட்டு ஆகமங்களும் தோன்றின என்று பெறப்பட்டமையானுமாம்.

கஞ்ஞாணாஃ ஷஸகௌஷ்யகௌஷ்யவெஷ்யஸித்தித்யு |

வெஷ்யஸாஃ மாயா வக்ஷாஸ ஸிவவெஷ்யாஸு-ஃ சிவ்வெஷ்யாஸு ||

“(இருதூற்றேழு) உபாகமங்களோடு பத்தும் பதினெட்டுமாகிய இருபத்தெட்டு முல) ஆகமங்களும் ஷடங்கங்களோடு நான்கு வேதமும் ஊர்த்துவமுகத்திற் றேன்றிய ” என்று அசிதாகமம் கூறுகின்றது.

காங்குமுதலிய ஆகமங்கள் இருபத்திதட்டிமே ஊர்த்துவமுக
சகானசம்பந்தமாகிய ஐம்புகங்களினின்று தோற்றிய என்றும்
இருக்குமுதலிய நான்குவேதங்களும் தற்புருஷமுதலிய நான்கு
முகங்களினின்று தோற்றிய என்றும் கூறிவிட்டு, ஈண்டு இருக்கு
முதலியான்கும் ஊர்த்துவமுகத்தினின்றுபிறந்தன என்றமைமலை
வாய் பிற எனின், ஆகாது: முகம் ஒன்றுக்குத் தனித்தனிஐந்து மு
கங்கள் உவலாம என்று இருபிச்சப்பட்டமையானும், சகான ஊர்த்
தவமுதலியசம்பந்தமாகிய சத்தியோகாத முதலியவற்றினின்று கா
ங்காதி ஆகமங்கள் தோன்றவே, தற்புருஷம் அகோரம் வாமம்
சத்தியோகாதம் என்னும்மற்றைய நான்குமுகங்கட்கும் முகம்ஒன்
றுக்குத் தனித்தனிஐந்து சகோதசகருண்மைபின், தற்புருஷத்துக்
குரிய ஊர்த்துவசகோதசினின்று இருக்குவேதமும், அகோரமும்
சத்தத்துள்ள ஊர்த்துவசகோதசினின்றுபகர்வேதமும், வாமத்துக்
துள்ள ஊர்த்துவசகோதசினின்று சாமவேதமும், சச்சியோகாதச்
சத்தத்துள்ள ஊர்த்துவமுகத்தினின்று அதர்வவேதமும் பிறந்தன
என்று சொப்படுகின்றமையானுமாம்.

பெருமளவு உலர்-பிழா தாது--சைத்திரிய ஆரணியகம், ௧௦.௨௧, ௩௬-
என்றபெருடக்கத்ததாகவும்,

கத்திரைவடிவம் விற்றதென   இது   இது   க0. உ0. ந அ-
என்றபொருட்கந்ததாகவும்.

கனம் பேரவைத் தலைவர் அவர்களே: இது இது க0, கந, நு-
என்ற பெயரில் நடத்தப்பட்டதாம்,

சென்னை-20 இது இது 40, ௧௮, ௩௬-
சென்னை-௨௦ இது இது 40, ௧௮, ௩௬-

சென்னை கருவாணி தெ தெ கல. கன. ந.நு.

செய்ததெனக்கதததாகவும் ஈசானம், தற்புதவும், அகோரம், வாம
தேவம், சத்தியோஜாதம் எனும் பஞ்சபிரஹ்மம் திவங்கபாக்தைத்
திவ அபாயிபகசுநி எடுத்துக் கூறிற்று.

தற்புருஷம், அகோரம், வாமதேவம், சத்தியோஜாதம் என்னும் நான்கு முகங்களால் நான்கு வேதங்களையும் தோற்றுவித்தார் என்றும்

வ்யூதாவ்யூதமிர-விதௌ பரஸி ஷப்திஸ்தவாஸ்தக்யூத ஸாஹுதரதக்யூதரஸ்யம் வெப்யம் ஸஹ யொயிணிஃ ஓக்ஸாராம கோபிகாஹிஜநகம் ஸ-ருக்ஷா திஸ-ருக்ஷம் பரம் வந்தெ வஹஸீஸு ராஸ்ய வடிநம் வம் வ்யாவி தெஜோயஸ்யு||

“வியக்தாவியக்தமாய் நிருபிக்கப்பட்டதும், மேலாயதும், (நில முதல் நாத்திருகிய) முப்பத்தாறு தத்துவசொருபமாயதும், ‘ஆக லின் (தற்புருஷமுதலிய நான்கு முகங்களுக்கும்) சிரேஷ்டமாய தும், அழியா இயல்பினதாயதும், யோகிகளாலே எக்காலமும் தி யானிக்கற்பாலதும், ஒங்காரத்தை முதலாகக்கொண்ட காமிகாகி ஆகமங்களைப் பிறப்பிப்பதும், ருக்குமத்தினும் அதிருக்குமமாய் மேலாயதும் (சாந்தியதீத) பரமாகாயத்தை வியாபித்த ஒளியினை யுடையதுமாகிய (தாண்டவேசவர மஹாசதாசிவப்பெருமானது) ஐந்தாவதாகிய (ஈசான) முகத்தை நமஸ்கரிக்கின்றேன்” என்றும் சிரேளதகுத்திரம், கிருஹ்யகுத்திரம் என்பவற்றை அருளிய போதா யனமஹர்ஷிகூறினர்.

ஸங்குபாஹிதா தாஹந் ப்ரஸுதஸுபுஷா ஸிவானெவவா நெஷாந் ஷேவதிவ்ரெஷாயவரதொ ஜாநநயாஹஜிதகி ஸாக்ஷாஹிவ உபாஹிஹிவ ஸிவஸெஸுவாஸுத ஸாமோரூப டிராமூபாஷாஹிவவொஹிகயிதாவெஸுராஹிஸூவரெ||

“சிவபிரான் அபிவியக்த சர்வஞ்ஞத்துவாகி குணமுள்ள சத் தர்களாய்ச் சிவசொருபர்களாயுள்ள சாதாக்கிய தத்துவபதவாசிக ளாகிய பிரணவர் முதலிய பதின்மரையும் முதற்கண்ணே சங்கற்ப மாத்திரையினால் ஊர்த்துவசிருஷ்டியாற் படைத்து, அனந்தாகி அஷ்டவித்தியேஸ்வரர்களுக்கு ஆகமஞானேபதேசமானபின் அந்த நாதருப சிவஞானத்தைக் காமிகமுதலிய பத்தாகப் பிரித்து அவர் களுக்கு (பிரணவாதியர்க்கு) நேராகத்தாமே உபதேசித்தார்; ஆக லின், காமிக முதலிய பத்தும் சிவபேதம் எனப்படும்; பின்னும்

சகலாதத்துவத்திலிருக்கும் அநாதிருத்திரர் முதலியபதினெண்மர்க ளையும் அறிஞர்களாக்கி, அச்சதாசிவநாயனூரால் அவர்களுக்கு உப தேசிக்கப்பட்ட விஜயாதி பதினெட்டு ஆகமங்களும் அபரமாகிய உருத்திரபேதம் எனப்படும்" என்று சித்தாந்தசாராவளி கூறுகின் றது.

இருபத்தெட்டு ஆகமங்களின் பெயரும் சுலோகத்தொகையும் வருமாறு:—

பெயர்	தொகை
1. காமிகம்	{ பரார்த்தம் 100,000,000,000,000,000
2. யோகஜம்	{ இலக்ஷம் 100,000
3. சித்தியம்	{ இலக்ஷம் 100,000
4. காரணம்	{ கோடி 10,000,000
5. அஜிதம்	{ * இலக்ஷம் 100,000
6. தீப்தம்	{ இலக்ஷம் 100,000
7. ருட்சமம்	{ பதுமம் 1,000,000,000,000,000
8. சகசிரம்	{ சங்கம 100,000,000,000,000
9. அஞ்சமான்	{ † ஐந்திலக்ஷம் 500,000
10. சம்பிரபேதம்	{ மூன்றுகோடி 30,000,000
11. விஜயம்	{ மூன்றுகோடி 30,000,000

12. நிச்சலாசம்	{ கோடி 10,000,000
13. சுவாயம்புவம்	{ § ஒன்றரைக்கோடி 15,000,000
14. ஆக்கினேயம் அல்லது அனலம்	{ * முப்பதினாயிரம் 30,000
15. வீரம்	{ † லக்ஷம் 100,000
16. ரௌரவம்	{ ‡ பத்துக்கோடி 100,000,000
17. மகுடம்	{ இலக்ஷம் 100,000
18. விமலம்	{ மூன்றிலக்ஷம் 300,000
19. சந்திரஞானம்	{ மூன்றுகோடி 30,000,000
20. முகலிம்பம்	{ இலக்ஷம் 100,000
21. புரோற்கீதம்	{ மூன்றிலக்ஷம் 300,000
22. இலளிதம்	{ * எட்டுலக்ஷம் 800,000
23. சித்தம்	{ † ஐம்பதுலக்ஷம் 5,000,000
24. சந்தானம்	{ ‡ ஆறுலக்ஷம் 600,000
25. சர்வோக்தம்	{ இரண்டிலக்ஷம் 200,000

§ ஒன்றரைக்கோடி என்றும் கூறுப * மூன்று லக்ஷம் என்றும் கூறுப
† நியுதம் என்றும் கூறுப † எட்டு அர்ப்புதம் என்றும் கூறுப * எண்ணாயி
ரம் என்றும் கூறுப † ஒன்றரைக்கோடி என்றும் கூறுப ‡ ஆறாயிரம் என்
றும் கூறுப.

26. பாடமேசுவரம்	{ பன்னிரண்டிலகழம் 1,200,000
27. கிரணம்	{ ஐந்துகோடி 50,000,000
28. வாதனம்	{ இலகழம் 100,000

காமிகமுதலிய இருபத்தெட்டும் சிவபேதம் உருத்திரபேதம் என இருவகைப்படும். இவ்வாகமம் இருபத்தெட்டையும் கேட்டவர் பிரணவர்முதல் அறுபத்தறுவராவர். சிவபேதம் பத்தையும் கேட்டவர் ஒருவரிடத்து ஒருவராக ஒவ்வொரு ஆகமத்துக்கும் மூன்று பேராய் அனுசதாசிவருட்டலைவராகிய பிரணவர்முதல் முப்பதின்மராவர். உருத்திரபேதம் பதினெட்டையும் கேட்டவர் ஓவ்வோர் ஆகமத்துக்கு இவ்விரண்டுபேராய் அநாதிருத்திரர்முதல் முப்பத்தறுவராவர்.

சிவபேதம் பத்தும் கேட்டவர்

	பெயர்.
1. காமிகம்	{ பிரணவர் திரிகலர் அரர்
2. யோகதம்	{ சுதாக்கியர் பஸ்மர் விபு
3. சந்திரம்	{ சுதீப்தர் கோபதி அம்பிகை
4. காரணம்	{ காரணர் சர்வருத்திரர் பிரசேசர்
5. அதிதம்	{ சிவவர் சிவர் அச்சுதர்

6. தீப்தம்	{ ஈசர் திரிமூர்த்தி உதாசனர்
7. குக்குமம்	{ குக்குமர் வைச்சிரவணர் பிரபஞ்சனர்
8. சகசிரம்	{ காலர் வீமர் தருமர்
9. அஞ்சுமான்	{ அம்பு உக்கிரர் ஆதித்தியர்
10. சுப்பிரபேதம்	{ தேசேசர் விக்கினேசர் சகி

உருத்திரபேதம் பதினெட்டும்
கேட்டவர்

1. விஜயம்	{ அநாதிருத்திரர் பரமேசர்
2. நிச்சுவாசம்	{ தசாண்னர் பார்ப்பதி
3. சுவாயம்புவம்	{ நிதனேசர் பத்மபூ
4. ஆக்கினேயம்	{ கியோமர் உதாசனர்
5. வீரம்	{ தேசர் பிரஜாபதி
6. ரௌரவம்	{ பிரமேசர் நந்திகேசர்
7. மருடம்	{ சிவர் மகாதேவர்
8. விமலம்	{ சர்வாதேவர் வீரபத்திரர்

9. சந்திரஞானம்	{ அனந்தர் மிருகஸ்பதி
10. முகலிம்பம்	{ மீரசாந்தர் ததிசி
11. புறோந்திதம்	{ குலி கவசர்
12. இலனிதம்	{ ஆலயேசர் இலனிதர்
13. சித்தம்	{ விந்து சண்டேசர்
14. சந்தானம்	{ சிவநிஷ்டர் அசம்பாதர்
15. சருவோத்தம்	{ சோமதேவர் நிருசிங்கர்
16. பாரமேசுவரம்	{ சிதேவி உசனர்
17. இரணம்	{ தேவபிபு சம்வர்த்தர்
18. வாதாளம்	{ சிவர் மகாகாளர்

மூலாகமங்களுக்குரிய உபாகமங்கள்

உபாகமம்

1. காமிகம்	1. வக்த்தாரம் 2. பைரவோத்தரம் 3. நாரசிம்ஹம்	} ந.
------------	--	------

(மிருகேந்திரம்)

2. யோகஜம்	4.	வினாகோத்தரம்	}	௫
	5.	தாரம்		
	6.	சந்தம்		
	7.	சந்ததி		
	8.	ஆத்மயோகம்		
3. சிந்தியம்	9.	சுசிந்தியம்	}	௬
	10.	சுபகம்		
	11.	வாமம்		
	12.	பாவநாசம்		
	13.	பரோத்பவம்		
	14.	அம்ருதம்		
4. காரணம்	15.	காரணம்	}	௭
	16.	பாவநம்		
	17.	தெளர்க்கம்		
	18.	மகேந்திரம்		
	19.	பீமம்		
	20.	மாரணம்		
	21.	துவேஷ்டம்		
5. அஜிதம்	22.	பிரபுதம்	}	௮
	23.	பரோத்புதம்		
	24.	பார்வதிசம்ஹிதை		
	25.	பதுமசம்ஹிதை		
6. தீப்தம்	26.	அமேயம்	}	௯
	27.	சப்தம்		
	28.	ஆச்சாத்யம்		
	29.	அசங்கியம்		
	30.	அமிதௌஜசம்		
	31.	ஆனந்தம்		
	32.	மாதவோத்புதம்		
	33.	அத்புதம்		
	34.	அக்ஷதம்		
7. சூட்சுமம்		சூட்சுமசங்கிதை		௧௦

8. சஹசிரம்	35.	அதிதம்	}	க௦
	36.	மங்களம்		
	37.	சுத்தம்		
	38.	அப்ரமேயம்		
	39.	ஜாதிபாக்		
	40.	பிரபுத்தம்		
	41.	விபுதம்		
	42.	ஹஸ்தம்		
9. அம்சமான்	43.	அவஸ்காரம்	}	க௨
	44.	சுபோதம்		
	45.	வித்தியாபுரணாத்		
		திரம்		
	46.	வாசவம்		
	47.	நீலலோஹிதம்		
	48.	பிரகாரணம்		
	49.	பூததந்திரம்		
	50.	ஆத்மாலங்காரம்		
	51.	காச்யபம்		
10. சப்பிரபேதம்	52.	கௌதமம்	}	க
	53.	ஐந்திரம்		
	54.	பிராம்ஹ்யம்		
	55.	வாசிஷ்டம்		
	56.	ஈசானம்		
		சப்பிரபேதம்		
		சப்பிரபேதம்		
		சப்பிரபேதம்		
11. விஜயம்	57.	விஜயம்	}	அ
	58.	உத்பவம்		
	59.	சௌம்யம்		
	60.	அகோரம்		
	61.	மிருத்தியுநாசம்		
	62.	குபேரம்		
	63.	மஹாகோரம்		
	64.	விமலம்		

12. நிச்சுவாசம்	65. நிச்சுவாசம்	}	அ
	66. உத்தரநிச்சுவாசம்		
	67. நிச்சுவாசமுக்கோதயம்		
	68. நிச்சுவாசநயனம்		
	69. நிச்சுவாசகாரிகை		
	70. கோரசம்ஞம்		
	71. யமரக்யம்		
	72. குறியம்		
13. சுவாயம்புவம்	73. பிரஜாபதிமதம்	}	ங
	74. பத்மம்		
	75. சுவாயம்புவம்		
14. ஜக்நேயம்	அநலம்		
15. வீரம்	76. பிரஸ்தாரம்	}	கங
	77. புல்லமல்லம்		
	78. பிரபோதம்		
	79. போதம்		
	80. போதகம்		
	81. அமோஹம்		
	82. மோஹசமயம்		
	83. ஹாகடம்		
	84. சகடாதிகம்		
	85. ஹலம்		
	86. விலேகனம்		
	87. பத்திரம்		
	88. வீரம்		
16. ரௌரவம்	89. கரலக்நம்	}	ச
	90. கலாதிதம்		
	91. ரௌரவம்		
	92. ரௌரவோத்தரம்		
	93. மஹாகாளமதம்		
	94. ஐந்திரம்		
17. மகுடம்	95. மகுடம்	}	உ
	96. மகுடோத்தரம்		

	97.	அனந்தம்	
	98.	போகம்	
	99.	ஆக்ரார்தம்	
	100.	விருஷபிங்கம்	
	101.	விருஷோதரம்	
	102.	விருஷாப்புதம்	
	103.	சுதந்தம்	
18.	விமலம்	104.	ரௌத்திரம்
		105.	பத்திரவிதம்
		106.	அரேவதம்
		107.	அதிகிரார்தம்
		108.	அட்டஹாசம்
		109.	அலங்கிருதம்
		110.	அர்ச்சிதம்
		111.	தாரணம்
		112.	தந்திரம்
		113.	ஸ்திரம்
		114.	ஸ்தானம்
		115.	மஹார்தம்
		116.	வாருணம்
		117.	நந்திகேசவரம்
		118.	ஏகபாதம்
19.	சந்திரானம்.	119.	சங்கரம்
		120.	நிலருத்திரகம்
		121.	சிவபத்திரம்
		122.	கற்பபேதம்
		123.	புரிமுகம்
		124.	சிவசாசனம்
		125.	சிவசேகரம்
		126.	தேவிமதம்

	127.	சதுர்முகம்	
	128.	மலயம்	
	129.	அயோகம்	
	130.	சமஸ்தோபம்	
	131.	பிரதிபிம்பகம்	
	132.	ஆத்துமாலங்காரம்	
	133.	வாயவ்யம்	
20.	முகபிம்பம்	134.	தௌடிகம்
		135.	துடிநீரகம்
		136.	கலாத்யயம்
		137.	துலாயோகம்
		138.	குட்டிமம்
		139.	பட்டசேகரம்
		140.	மஹாவித்தை
		141.	மஹாசௌரம்

கரு

	142.	கவசம்	
	143.	வராஹம்	
	144.	பிங்களமதம்	
	145.	பாசபந்தம்	
	146.	தண்டதரம்	
	147.	அங்குசம்	
	148.	ததுர்த்தரம்	
	149.	சிவஞானம்	
21.	புரோஹிதம்	150.	விஞ்ஞானம்
		151.	ஸ்ரீகாலஞானம்
		152.	ஆயுர்வேதம்
		153.	ததுர்வேதம்
		154.	சர்ப்பதம்ஷ்ட்ரிவி
			பேதநம்
		155.	கேதம்
		156.	பரதம்
		157.	ஆதோத்யம்

கசு

22.	லளிதம்	158.	லளிதம்
		159.	லளிதோத்தரம்
		160.	கௌமாரம்

க

23. சித்தம்	161.	சாரோத்தரம்	}	ச
	162.	ஒளசகோத்தரம்		
	163.	சாலாபேதம்		
	164.	சகிகண்டம்		
24. சந்தாளம்	165.	இலிங்காத்யக்ஷம்	}	ள
	166.	சுடாத்யக்ஷம்		
	167.	சங்கரம்		
	168.	அமலேசுவரம்		
	169.	அசங்கியம்		
	170.	அநிலம்		
25. சர்வோத்தம்	171.	துவந்துவம்	}	இ
	172.	சிவதர்மோத்தரம்		
	173.	வாபுபுரோக்தம்		
	174.	திவ்யபுரோக்தம்		
	175.	நசானம்		
26. பாமேசுவரம்	176.	சர்வோத்தேதம்	}	ள
	177.	மதங்கம்		
	178.	பக்ஷணிபத்மம்		
	179.	பாமேசுவரம்		
	180.	புஷ்கரம்		
		(பௌஷ்கரம்)		
	181.	சுப்பிரியோகம்		
	182.	ஹம்சம்		
	183.	சாமான்யம்		
27. கிரணம்	184.	காருடம்	}	க
	185.	ஸைருதம்		
	186.	நிலம்		
	187.	ருக்ஷம்		
	188.	பாதுகம்		
	189.	தேதுகம்		
	190.	பிரபுத்தம்		
	191.	புத்தம்		
	192.	காலம்		

	193.	வாதுளம்	}	கடி
	194.	உத்தரவாதுளம்		
	195.	காலஞானம்		
	196.	பிரோஹிதம்		
	197.	சர்வம்		
28.	வாதுளம்	198.		
		199.		
		200.		
		201.		
		202.		
		203.		
		204.		

ஆ உபாகமம் 208

சிவபெருமானுக்கு ஆகமங்கள்

அங்கங்களாயமைந்தமை

காரிகா வாடியம்மா ஸ்ராதேஷா மஹா மஹாபெவா
விஜயம் வாடியம்மாஹிபெவா து காரணம் ஜவிகா உ
வெசா

கஜிகா ஜாநாபெவா ஸ்ராதேஷா மஹா மஹாபெவா
ஸாதேஷா மஹாபெவா ஸ்ராதேஷா மஹாபெவா
காரணம் ஜவிகா மஹாபெவா நாகிகா
விஜயம் காகிகா மஹாபெவா மஹாபெவா
ஸாதேஷா மஹாபெவா ஸ்ராதேஷா மஹாபெவா
வீரம் காகிகா மஹாபெவா மஹாபெவா
காகிகா மஹாபெவா மஹாபெவா
ஸாதேஷா மஹாபெவா ஸ்ராதேஷா மஹாபெவா

விவகனஞ் சுவரநம் ப்ராபீதம் ஜிஹ்வஸந்தித்யு|
 ஸ்விதஸ்யாதீதவோதனம் ஸிவமெனவ மவாடக்யு||
 ஸனாநம் கண்ணம் விஷ்ணு வ்வேதாதீதவவீதக்யு|
 வாரதேசெந ஹாரனம் கிரணம் ரதவ்விஷணு||
 வாதனம் வாரதேசு வாலஸுதீதன்கெநதம்|
 விவஸம் வாமெனவ ராமெனவ ஸிவமெனவ மிவெதிக்யு||

(1) காமிகம்	...	...	திருவடிகள்
(2) யோகஜம்	...	...	கணைக்கால்கள்
(3) சிந்தியம்	...	...	திருவடிவிரல்கள்
(4) காரணம்	...	...	கெண்டைக்கால்கள்
(5) அசுதம்	...	...	முழந்தாள்கள்
(6) தீப்தம்	...	...	தொடைகள்
(7) குக்குமம்	...	...	குப்பத்தானம்
(8) சகச்சிரம்	...	...	கடித்தானம்
(9) அம்சமான்	...	...	முதுகு
(10) சுப்பிரபேதம்	...	...	கோப்பூழ்
(11) விஜயம்	...	...	உதரம்
(12) நிச்சவாசம்	...	...	இருதயம்
(13) சவாபம்புவம்	...	...	முலைகள்
(14) ஆக்கினேயம்	...	...	கண்கள்
(15) வீரம்	...	...	கழுத்து
(16) மௌவம்	...	...	செவிகள்
(17) மருதம்	...	...	திருமுடி

(18)	விமலம்	...	...	கைகள்
(19)	சந்திரஞானம்	...	...	மார்பு
(20)	முகவிம்பம்	...	...	திருமுகம்
(21)	புரோற்கீதம்	...	...	திருநாக்கு
(22)	இலளிதம்	...	...	கபோலங்கள்
(23)	சித்தம்	...	...	திருநெற்றி
(24)	சந்தானம்	...	...	குண்டலம்
(25)	சருவோக்தம்	...	...	உபவீதம்
(26)	பாறமேசுவரம்	...	...	ஆரம்
(27)	கிரணம்	...	...	இரத்தினபரணங்கள்
(28)	வாதுளம்	...	...	திருப்பரிவட்டம்
	பிம்பம்	....	...	புஷ்பமும் மாலையும்
	சைவசித்தாந்தம்	...	...	நைவேத்தியம்

இவ்வாகமங்கள் சதாசிவரால் அனந்தேசுவராக்கும், அனந்தேசுவரரால் ஸ்ரீகண்டருக்கும், ஸ்ரீகண்டரால் தேவர்களுக்கும், தேவர்களால் முனிவர்களுக்கும், முனிவர்களால் மனிதர்களுக்கும், மனிதர்களால் மனிதர்களுக்கும் உபதேசிக்கப்படும். இங்ஙனம் உபதேசிக்கப்படுங்கால் உளவாகிய சம்பந்தம் ஆறும் முறையே பரசம் பந்தம், மகாசம்பந்தம், அந்தராளசம்பந்தம், திவ்வியசம்பந்தம், திவ்யாதிவ்யசம்பந்தம், அதிவ்வியசம்பந்தம் எனப் பெயர் பெறும்.

மகாசங்காரமுடிவின்கண்ணே உலகங்களை மீளப் படைக்குமாறு (இருக்குவேதத்து ௧௦-ம் மண்டலத்து ௧௨௬-ம் சூக்தத்து ௬, ௭-ம் மந்திரங்கள் கூறுமாறு பரமஹியோமம் எனப்படும் திருச்சிற்றம்பலத்து அத்தியக்ஷராகிய மகாசதாசிவ) பரப்பிரமசிவனாருடைய (காமம் எனப்படும்) பராசத்தி குழலையை நோக்கியவழி, வேதாகமங்

கள் குடிபிவின்று நாதவடிவாயும் அதன்பின் வித்துவடிவாயும், அதன்பின் அக்ஷரவடிவாயும் முறையே தோன்ற, பின் அவற்றைச் சொற்றொடர்ப்படுத்திப் பிறர்க்கு அருளுமாறு அச்சிவபிரான் சகள நிகழ்களத் திருமேனிகொண்டருளிச் சதாசிவமூர்த்தியாய் நின்று தற்புருடமுதலிய நான்கு முகங்களால் வேதங்களைத்தோற்றுவித்து, மேற்கண்ணதாகிய ஈசானமுகசம்பந்தமாகிய ஐந்து சுரோதசுகளாலும் காமகாதி இருபத்தெட்டு * ஆகமங்களையும் தோற்றுவித்து வேதங்களை அனந்தேசுவழியானே யொஸு ஹாணம் விடியாதி வடுவாஃ யொ வெவெ ஹாஃ ஸு ஸ்ரஹ்ணோதி தவெஸு “எவர் முதற்கண்ணே பிரமாவைப் படைத்தாரோ, எவர் வேதங்களை முதன்முதற் பிரமாவுக்கு அருளிச்செய்தாரோ” என்று சுவேதாசுவத சம்சுதமாறு, பிரமாவுக்கு அருளிச்செய்து சிவாகமங்களைப் பிரணவம்முதலிய பதினமரும் மகாருத்திரம் முதலிய பதினெண்மருமாகிய இருபத்தெண்மருக்கும் சிவபேதம் உருத்திரபேதம் எனப்பகுத்து ஓரோவொன்று ஒவ்வொருவருக்கு அருளிச்செய்து, பின்னர் அவ் விருபத்தெட்டினையும் வித்தியேசுவரர் எண்மருட்டலைவராகிய அனந்ததேவர்க்கு அருளிச்செய்ய, அவற்றை அவர் நூற்றுப்பதினெட்டு உருத்திரர்களுக்குத் தலைவாகிய பூகண்டருத்திரர்க்கு அருளிச்செய்ய அவற்றை அவர் கணங்கட்டும் தேவர்க்கும் முனிவர்க்கும் மனிதர்க்கும் அளித்தற்பொருட்டு, முதற்கண் நந்திபெருமானுக்கு அருளினர் என்று தத்துவவுண்மை அறிந்தோர் கூறுவர்.

“தைத்திரிய ஆணியகத்து ௧௦. ௨௧. ஈச-ம் மந்திரத்திலே (வேதமுதலிய) சர்வவித்தைகளுக்கும் (கர்த்தா) ஈசானர் ” என்று காணப்படுகின்றது.

சுஷு ஷெகோவடுதஸு தீஸுஸிதஸு

“இருக்குவேதம், யசர்வேதம், சாமவேதம், அதர்வாங்கிரசு, இதீசாசம், புரணம், வித்தை, உபரீடதமுதலியன) பரம்பொருளினால் (வேசானே அருளிச்செய்யப்பட்டன என்பது தொனிக்சு) கவாசிக்கப்பட்டது” என்று கூறப்பட்டது.

• ஷைவாகமம் என்னும் பெயர் அன்னபூர்ணேபரீடதத்து ஈ-ம் அத்தி உ-ம்தது உ-ம் மந்திரத்திற் காணப்படுகின்றது.

சூத்திரமாவது பௌராணஸ்பெஷலெநவஸூத்ரம்

“சைவாகமங்களும் புராணசப்தத்தினாலே தொகுக்கப்படும்” என்று கூறனர். அருணந்திசிவாசாரியர் வேதங்கள் சூத்திரம்போன்றிருத்தலிற் பொதுநூல் என்றும்; அவ்வேதங்களுக்குப் பாஷ்யம்போன்றிருத்தலிற் சிவாகமங்கள் சிறப்புநூல் என்றும் பொருள் கொள்ளுமாறு சிவஞானசித்தியார் அ-ம் சூத்திரத்து கரு-ம் செய்புனில் “ஆணதூல் பொதுசைவமருஞ் சிறப்புநூலாம்” என்றருவிச்செய்தார். நிலகண்டசிவாசாரியர் பாசபதாதிகரணத்தில் (உ. உ. ௩௮) பிரஹ்மம், பிரணவம், பஞ்சாக்ஷரம், பிரசாதாதிமந்திரம் பசு பதி பாசாதி வஸ்து வியவகாரம், பஸ்மோத்தாளன திரிபுண்டரதாரணம், லிங்கார்ச்சனம், உருத்திராக்ஷதாரண முதலிய பாதமங்கள் வேதத்தினும் சிவாகமத்தினும் சமமாகக் காணப்படுகின்றன என்றும், வேதத்துக்கும் சிவாகமத்துக்கும் வேற்றுமை இல்லை என்றும், வேதம் மூவருணத்தார்க்குரியதாகச் சிவாகமம் எல்லா வருணத்தார்க்கும் உரியது என்றும் கூறியருளினர்.

சிவாகமங்கள் சரியாபாதம், கிரியாபாதம், யோகபாதம், ஞானபாதம் என நான்காக வகுக்கப்படும். சரியாபாதத்திலே பிராயச்சித்தவிதி, பவித்திரவிதி, சிவலிங்கலக்ஷணம், செபமாலை, யோகபட்டமுதலியவற்றின் இலக்ஷணமுதலிய கூறப்படும்; கிரியாபாதத்திலே மந்திரங்களின் உத்தாரணம், சந்தியாவந்தனம், பூசை செபனோமங்கள், சமயவிசேஷ நிருவாண ஆசாரியாபிஷேகங்கள் கூறப்படும்; யோகபாதத்திலே முப்பத்தாறு தத்துவங்கள் தத்துவவாய் இயமநியம ஆசனம் சமாதிமுறை முதலிய கூறப்படும்; ஞானபாதத்திற் படுபசுபாச லக்ஷணங்கள் கூறப்படும்.

சரியாபாதமுதலிய நான்கு பாதமும் தனித்தனி நான்காகப் பகுக்கப்படும், இப்பிறைச் சிவஞானயோதமாதாஷ்யத்திற்காண்க.

வடமொழியிலுள்ள மூலாகமம் இருபத்தெட்டனுள்ளே ஞானபாதத்துள்ள ஒவ்வோர் ஆகமம் ஐக்கியவாதசைவம், பாடாணவாதசைவம், பேதவாதசைவம், சிவசமவாதசைவம், சங்கிராந்தவாதசைவம், ஈசுவரவிகாரவாதசைவம் என்னும் அகச்சமயமுதலியவைகளுக்கும் பொருள்கொள்ளுமாறு செய்து, சைவசித்தாந்த சமயத்துக்கு நேரே பொருள்கொள்ளவொட்டாது மயங்க நவப்பதுவே யாக, தமிழ்மொழியாற் செய்யப்பட்ட இத்தத்துவவிளக்கம் அவ்விருபத்தெட்டாகம ஞானபாதத்தின் சாரமாய்நின்று பதிபசுபாசங்களின் இலக்கணங்களை வழுவற மயக்கமின்றி உணர்த்திச் சிவாநுபவமுடைய ஞானசாரியர்வாயிலாகச் சைவசம்ஸ்காரம்பெற்றுத் தன்னை ஒதல் ஒதுவித்தல் கேட்டல் கேட்டித்தல் சிந்தித்தல் என்னும் ஐவகை ஞானபூசவாயிலாகத் தொடர்ந்த பக்குவர்களாகிய சீடர்களை ஆணவமலமயக்கத்தினின்றொழித்துச் சிவாநுபோடி நிலையிற் செலுத்திச் சந்தேகமின்றி உய்விக்கும் என்பது தொனிக்க “மையநீரவெழுதுவனே” என்று கூறப்பட்டது.

இந்நூலாசிரியர் தாம் அருளிய வேதாகமசாரமாகிய வைதிகசைவசித்தாந்த தத்துவவிளக்கம் தமது ஞானசாரியருடைய திருவருள்வலியினாற் சிதைந்துபோகாது எக்காலத்தும் நிலைபெறுவதொன்றாமென்பதும், தமிழிலே அருளிச்செய்யப்பட்ட மற்றைச்சாஸ்திரங்கள் போலச் சிலகாலத்தனவாம் என்று காலவளவைபற்றி எள்ளிக் கூறும் புன்மொழியினின்று நீங்கித் தூய்தாய் வச்சிரலேபம்போல நிலைத்து மெய்யன்பர்களை உய்விக்கும் என்பதும் புலப்படவே “கூறுவனே” என்று கூறுது “எழுதுவனே” என வரைந்தருளினார்.

திருஞானசம்பந்தமூர்த்தினாயனார் திருவாய்மலர்ந்தருளும் தேவாரப்பதிகங்களையெல்லாம் தமது திருக்கரத்தால் எழுதிவைத்தாற்போலவே, இத் தத்துவவிளக்கநூலையும் வரைவேனாயினேன் என்ற பாராய் “எழுதுவனே” எனக் கூறினர் எனதுமாம்.

(*) எழுமேன தானை முடித்தற் குளவேழு தாமறையும்
வழுதிதன் கூனு நிமிரவந் தாண்டன வையமுய்யக்
கழுமல வாணஞந் தேவியுங் கண்டேந் கண்களிப்பச்
சேழுமலர் வாவிக் கரையினின் ருடிய சிற்றடியே.

(தி-ள்) எழும் எனது ஆகை முடித்தற்கு உள = (சமுத்தி
ரம்போன்று விரிந்துகிடந்த வடமொழிச் சிவாகமப்பொருளை என்
கிறிய தமிழ்ப்பாவினாற் பஞ்சுவான்மாக்களுக்கு உணர்த்தவேண்டு
மென)எழுகின்ற என்ஆகையை முற்றுவித்தற்குத் துணையாயுள்ளன
(யாவை எனின், அவை): எழுதாமறையும் வழுதிதன் கூனும் நிமிர
வந்தாண்டன = எருதியின் கூனும் பாண்டியன் கூனும் நிமிருமாறு
வந்து ஆண்டனவாய்; வையம் உய்ய கழுமலவாணரும் தேவியும்
கண்டு தம் கண் களிப்ப செழுமலர் வாவிக்கரையில் நின்றாடிய
சிற்றடியே = உலகமுய்யுமாறு சோழித்தலைவராகிய பிரமபுரீசரும்
திருவிசுவநாதபிரமபுரமாயும் கண்டு தங்கள் கண்கள் களிக்குமாறு
செழிய தாமரைமலர்கள் நிறைந்த பிரமதித்த வாவிக்கரையின்
கண்ணே நின்ற ஆனந்தபாஷ்பம் பொழிய ஆனந்தக் கூத்தாடின
வாயின் ஸ்ரீஞானசம்பந்தப்பெருமானுடைய சிறிய திருவடிகளே
யாம் என்று.

(வி-ரை) திருப்பாண்டிராட்டிலே “மன்னன் எப்படி மன்னு
நி அப்படி” என்றவாறு அடக்கிப்போலக் குடிகளும் கூதமணசம
பந்தாராய்விட, மயிப்பறி தலைகளும், ஊத்தைவாயும், உறிபொதிக
வாயும், மயிப்பிடுக்கையும், பாடியுடையும், மனம்போல் மாசுண்ட
சொழும், வெற்றையடிமுடைய கூதமணப்பதிதர்களே எங்கும் பரந்
துவிட, அதனும் கூதமணரூள் விருத்தியாய் ஒங்கினமையின் வைதிக
வசவ ஒளி குன்றிவிட்டது. விடவே, வேதமானதுதலையெடுத்தோங்
கொட்டாது ஒழிவி முடங்கிவிட, பாண்டியராகுசபையிலே அப்
பாண்டியன் சூத்தை விடிகொண்டு போக்கியும், கூதமணர்கள் எ

தீரே தேவாரத்திருவேட்டை அக்கினியிலிட்டுப் பச்சையாக எடுத்தும், வைகைநதியிலே “வாழ்கவந்தனர்” என்னும் திருப்பாசர யேட்டை இட்டு எதிரேறும்படி செய்தும், இங்ஙனம் கூழமணர்களை வாதினே செயித்து, அவர்கள் காழவேறுமாறு செய்து, வைதிகசைவத்தைத் தலையெடுக்கச் செய்தமையின், “மறையின் கூன் நிமிர்” என்றும், “வேந்தனுமோங்குக” என்று திருப்பாசரத்திலே அருளிப் பாண்டியன் முதுகின் கூனையும் நிமிர்த்தி, அதனால் அவனது கூன்பாண்டியன் என்னும் பெயரை நெடுமொறன் என மாற்றி அதுக்கிரகித்தன மதுரைக்கெழுந்தருளிய திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் திருவடிகளேயாமாதலின் “எழுதாமறையும் வழுதிதன் கூனும் நிமிர்வந்தாண்டன” என்று அவர் திருவடிகள் துதிக்கப்பட்டனவாம் என்க.

இங்ஙனம் கூழமணிருளை ஒட்டி, வைதிகசைவசமயஸ்தாபனஞ் செய்து புண்ணியபூமியெங்குப் நன்மைவிளைத்துத் தமிழ்வேதஞ் செய்த நன்றியை மறந்து, அத்தமிழ்வேதத்தைத் தூஷித்து அதனைக் காதினாலும் கேட்டல் கூடாதென்று நிர்ந்திப்பவர்கள் கவுதமாச்சிரமத்திற்குப் போய்ப் பன்னிருவருஷம் அன்னம் அயின்றுவிட்டு அவர் செய்த நன்றியை மறந்து அவரைத் தூஷித்து அவரைச் சபிக்கப்பட்டு வைதிகநெறியினின்று நீக்கப்பட்டகொடியோர்களேயாம்.

சிவபாதவிருதயர் பிரமதீர்த்தவாவியின்கண்ணே செயற்பாலனவாகிய ஸ்ரீராதாநி நியமங்களை முடித்துக் கரையிலேறித் தமது புதல்வராகிய பிள்ளையாருடைய திருவாயிலே பால் ஒழுகியிருப்பக்கண்டு, “நீ யார் தந்த பால் உண்டனை? அவரைக் காட்டு என்று கோபித்து,” ஓர் சிறு மாறுகொண்டு ஒச்சு, அப்பிள்ளையார் தமது திருக்கைவிரலால் அம்மையப்பர் திருவரையும் சுட்டித் “தோடு டைய செவியன்” என்னும் திருப்பதிகம் பாடி அச்சிறு மாற்றினால் எய்திய வருத்தந் தோன்றாது உமையம்மையார் அளித்த சிவஞானப்பாலை உண்டு சிவானந்தமேவிட்டுப் “பாடலொடாடலிவை பயின்றிடினும் பயில்வர்” என்றவாறு ஆனந்தபாஷ்பஞ் சொரிய

ஆனந்தக்கந்தாடினர் என்று உணர்த்துதற்கே “சேழுமலர் வாலிக்க
கையினிருடிய சிற்றடியே” என்றும், இச் சிறுகுழந்தையார் அங்
கணம் ஆனந்தாதீதத்தினின்று தம்மிருவரையும் பாடி ஆட அவ்வி
ருவரும் கண்டு கண்களித்தார்கள் என்று விளக்குதற்கே “கழுமல
வானொரு தேவியுங்கண்டு தம்மொங்கனிப்ப” என்றும் கூறப்பட்டது.

வைதிக சைவசித்தாந்தத்தில் ஒழுகித் தம்மை அன்பினோடு
வழுத்தகின்றவருடைய மலத்தைப் போக்கிச் சிவானந்தத்தை
விளைவிக்கும்பயன்பினர் அப்பிரமபுரிசாராமாதலின் அவர் எழுந்தருளி
யிருக்கும் திருப்பதியின் பன்னிரு பெயர்களுட்போந்த மற்றோர்
பெயரார் கூறுது நிருமலபதி எனப்படும் கழுமலப்பெயரால் அது
கண்டுக் கூறப்பட்டது.

உரோமசமுனிவர் என்பார் திருக்கைலாச மலையின்கண்ணே
ஓர் பாரிசத்திலிருந்து தவஞ் செய்துகொண்டிருந்தகாலத்திலே திரு
வருளால் அவரது அந்தக்கமணங்கள் சிறிது பேதித்தபோது இ
தற்குக் காரணம் என்ன என்று ஞானதிருஷ்டியினால் ஆராய்ந்தார்;
அங்கணம் ஆராயுங்கால், கலியுகத்திலே உலகமெல்லாம் மெய்மொழி
ஒழிந்துபோக, பொய்மொழி பெருகும் என்றும், அறம் குன்ற
மறம் ஒங்கும் என்றும், ஆசாரம் குறைய அநாசாரம் மிகுக்கும்
என்றும், வேதசிவாகமங்களின் உணர்ச்சி ஒடுங்க, சின்னாலுணர்ச்சி
மலையும் என்றும், வைதிகநெறியும் சைவநெறியும் கோணிப்போக,
பெருந்த ஆருகதசமயங்கள் பரந்தோங்கும் என்றும், அதனால் உல
கிலுள்ளார் முழுமுதற்கடவுளாகிய சிவபெருமானை மறந்து நரகத்
தக்கு ஆளாகப்போகின்றார்கள் என்றும் உணர்ந்து பரிதாபமுற்று,
இவ்வுடலோடு தாம் வாழ்வதனால் எய்தும் பலன் யாது? என்று
கூறி எழுந்து, உலகினர் அனாதைமயங்களில் மயங்கி வீழாவண்ணம்
தடுத்தற்கும், ஞானத்தினால் மோகமும் எய்தும் என்று சாஸ்திரங்
கள் கூறுகின்றமையால் தாம் மும்மலங்களினின்று நீங்கி முத்திய
டைவதற்கும் வாய்ப்பாகிய புண்ணியஸ்தலம் யாது என்று நந்தி
பெருமானை நனுகி நயல்கரித்து வினாவினர். அப்போது திருநந்தி
தேவர் ரோமசமுனிவரை நோக்கி, முன்னுள்ளிலே பிரமவிஷ்ணுக்

கள் வேண்டிய வேண்டுகோளுக்கிசந்து, சிவபிரான் திருக்கைலாசத்தின் தக்ஷிணாகொடுமுடியில் எழுந்தருளியிருந்துகொண்டு அதனை ஒவ்வொரு திக்கிலும் ஐந்து சக்கரவாகப்பக்ஷிகளாக, நான்கு திக்கிலும் இருபது பக்ஷிகளால் ஏந்தி எழுந்தருளப்பண்ணிக்கொண்டு வந்து வீற்றிருக்கப்பெற்று, பிரமப்பிரளயகாலத்தினும் சலியாதிருக்கும் பூலோககைலாசமாகிய ஓர் திவ்யஸ்தானம் உண்டு; அங்கேபோய் உனது வேண்டுகோளை முற்றுவித்துக்கொள்க என்றார். அங்ஙனம் அந்தப் பூலோககைலாசமாகிய சிகாழியில் வந்து, முனிவர் சிவபெருமானையுற்றுத் தவஞ்செய்துகொண்டிருக்குங்கால், சிவபெருமான் அவர்க்குப் பிரசன்னராகி உனக்கு வேண்டிய வரம் யாது என்று கேட்ட, அதற்கு முனிவர் சிவபெருமானே நம்ஸ்கரித்து எம்பெருமானே! கலியுகத்திலே தேவரீரை மறந்து உலகமெல்லாம் பௌத்த ஆருகத சமய இருட்டினுள்ளே வீழ்ந்து தடுமாறப்போகின்றார்களே! அச்சமயங்கள் பரவாவண்ணம் நிராகரணம் செய்யவேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, அதற்கு அவர் அங்ஙனஞ் செய்கின்றேம் என்று திருவாய்மலர்ந்தருளியிட்டு, உலகினர்பொருட்டு நீ கேட்ட வரம் ஒன்றன்றி, உன்பொருட்டுளதாக நீ வேண்டும் வரம் மற்றிலதோ என, அதற்கு முனிவர் என்னை அநாதியேபற்றிய மலத்திரயங்களை நீக்கி, சிவசாயுச்சியம் தந்தருளல் வேண்டும் என்று பிரார்த்தித்தார். அப்போதே சிவபிரான் முனிவர்க்குச் சாட்சுவிதிகைந செய்து, சிவஞானோபதேசம்வாயிலாக அவரது மலத்திரயங்களையும் போக்கி, பரமுத்தியிற் செலுத்தி, நிர்மலமாக்கிவிட்டார். அவர் நிர்மலமாக்கப்பட்டமையால், அந்தப் பூலோக கைலாசத்துக்கு நிர்மலபதி என்னும் காரணப்பெயர் போந்தது. நிர்மலபதி எனினும் கழுமலநகர் எனினும் ஒக்கும், திருக்கைலாசத்தினின்று இருபது சக்கரவாகப்பக்ஷிகளால் தாங்கப்பட்டு வந்தது இந்தக் கழுமலம் என்பது.

பாபுலாபவிரும்புதல்பலபாபநாசனாந்திப்பாதமேல்லாம்

பாபுலாபவிரும்புதல்பலபாபநாசனாந்திப்பாதமேல்லாம்

• காலம் பாபுலாபவிரும்புதல்பலபாபநாசனாந்திப்பாதமேல்லாம்

காலம் பாபுலாபவிரும்புதல்பலபாபநாசனாந்திப்பாதமேல்லாம்

என்றும் ஸ்ரீவாசைத் தீராகிடாருதியானும், ரோமசமுனிவர்
பசுமயங்கனால் உலகம் பழிபெருகப்பெறும் என்று நினைத்தமை
யும், அவர் வரம்பெற்ற பிரகாரம் எவ்வளவிலே சீவனிய பரசாமயமாக
சுழுவப்பட்டமையும்

பாபுலாபவிரும்புதல்பலபாபநாசனாந்திப்பாதமேல்லாம்

பாபுலாபவிரும்புதல்பலபாபநாசனாந்திப்பாதமேல்லாம்

பாபுலாபவிரும்புதல்பலபாபநாசனாந்திப்பாதமேல்லாம்

பாபுலாபவிரும்புதல்பலபாபநாசனாந்திப்பாதமேல்லாம்

யவே

என்றும் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தியானார் திருவாக்கினால் அறி
யப்படுகின்றன.

திருஞானசம்பந்தமூர்த்தியானார் தமது தேவாரத் திருப்பதி
கத்தினாலே அப்பிரமணிக்ந்தமாசிய பொய்கையைச் சுறப்பித்து “அ
ருகெறியமறைவல்ல முனியகன்பொய்கையன்மேய” என்று அரு
வினாக, நான்கிரியரும் அதனைச் “செழுமலர்வாவி” என்று சுறப்
பித்தருளினர்,

மறைமலர் கூணையும் பாண்டியன் கூணையும் ஒரே முறையில்
வினாந்து விமரித்ததனாகிய வரம்பெருந் செய்கைகள் செய்த
திருஞானசம்பந்தமூர்த்தியானார் திருமுகஞாகுத் தமது தத்துவ
விளக்கநூல்கள் மறைமலர் செழுமலர்வாவி ஆற்றங்கள் என்
னும் கூணையும் வினாந்து விமரித்தபொருள் மரிதன்பென்றும் ஓர்
பொருள் பண்பட “செழுமலர்வாவி முடித்தந்தருள் சுற்றடியே”
என்று அருளப்பட்டது.

வேண்டியவை டாகத் துறக்க துறத்தி

விண்டியப் பால பல

என்றுபொய்யாமொழிப்புலவரும், “காலமுண்டாகவே காதல்செய்துய்யின்” என்று ஸ்ரீமாணிக்கவாசகசுவாமிகளும், “விண்ணுயகன் கூத்து வெட்டவெளியேதினோத்துக் கண்ணுரமுதுண்டார் காலம்பெறுவமுதார்” என்றும், “காலமுற்பெறுவமுதவர்” என்றும் ஸ்ரீசேக் கிழார் நாயனாரும் அருளியவாறு சிவானந்தத்தேனை மூன்றும் வயசாகிய சிறுவயசிலே சுவாநுபவத்திற் பருகிக் களித்தார் என்பது தொனிக்கவே “சிற்றடி” என்று கூறப்பட்டது.

பதியியல்

பதிலகூடிணம்

(இ) சிற்கனன் றன்னிக ரின்றிப் பரந்தோன் சிதைவறியா

வொற்குமி றேற்றத் துயர்ந்தோ னுறுதுக ளொன்றில்லோன்

சொற்கலை ஞாலத்து வித்தா யவன்றற வெங்குமில்லோ

னற்கரு ணுலயன் வாழி தேன்காழி நயந்தவனே.

(இ-ள்) சிற்கனன் = ஞானமே திருமேனியாகவுடையவரும்;

தன்னிகரின்றிப் பரந்தோன் = தமக்கு ஒப்பாரும் மிக்காருமின்றி உயர்ந்தவரும்; சிதைவு அறியா ஒற்குமில் தோற்றத்து உயர்ந்தோன் = அழிவுறாது பரத்துக்குமேற் பரமாயினாரும்; உறுதுகள் ஒன்றும் இல்லோன் = (பிரிதொன்றற்குப்போல) எய்தும் மாசொன்றில்லாதவரும்; சொற்கலை ஞாலத்து வித்தாயவன் = சொற்பிரபஞ்சம் பொருட்பிரபஞ்சம் என்பவற்றிற்கு வித்தாயினவரும் (காரணமாயுள்ளவரும்); துறவு எங்கும் இல்லோன் = அவ்விருவன்குப்பிரபஞ்சப்பொருளையும் எங்கும் வியாபித்து அவற்றினின்று நீங்காதவரும்; நற்கருணுலயன் = நல்ல அருளுக்கு ஆலயமாயுள்ளாரும் தென்காழி நயந்தவன் = தென்றிசைக்கணுள்ள சீகாழியைப் பதியாகக்

கொண்டு கிரும்பிய பிரமபுரீசப்பெருமானேயாம் எ-று.

“ஒற்கமில் தோற்றம்” என்பது சுருங்குதலில்லாத தோற்ற முடைமையின் பரம் எனப்படும்.

சூரபெருகி-பெருமொடுவல்லுதூரமுண்ணுதல்

நாணி கலு ஸரீரணு மூகூவிஹிதிலுயாழ்||

“சிவபிரான் சத்தியஞானந்தகுணமுடைய மூர்த்தியாகக்கொள் ளப்படுகின்றார்; அழியாத ஞானசத்தியை விடுத்து அவர்க்குச் சரீரமில்லை” என்று தகடிகாண்டமும்,

கலூரீசூரபெருமொடுவல்லு வரிகி தி-பகல்

“சிவபெருமானுடைய தேகம் ஞானமயம் என்று சொல்லப்படுகின் றது” என்று காமிகாமமும்,

கலாயிலீலொடாரமூரெ விந்நொடுபொள

“(அவர்) அதிதூய்மைய், உதாரமாய், கம்பிரமாயுள்ள ஞானசமுத் திரம்” என்று இரத்தினத்திரயமும் கூறுதலாற் “சிற்கனன்” எனப் பட்டார்.

நககூரூரூயிகுது புயுகெ

“அவருக்கு ஒப்பாரும் மிக்காரும் இல்லை” என்று கவேதாகவதரோ பட்டதமும்,

கந்திகெடுளவஜிபுபெய நொயல்

“அவர் அசுத்திராய் உவமையிறந்தோராய் அளவிறந்தவராய் அநாமமாயுள்ளார்” என்று வாகுளாகமமும்,

கீரெளவஜோரூபுபெயு வாரோதூ புகிதி-பகல்

“உவமையில்லாதவராய் பிரமாணாதிராயுள்ளார் பரமான்மாவா யெ சிவபிரான்” என்று சர்வஞானோத்தரமும் கூறுமாற்றால் “தன்சிகரின்றிப்பார்தோன்” எனப்பட்டார்.

ஸ்ரீவம் வாராதூரம் ஸஞ்சுதம் நித்யம் ஸவ-புதாஸ்யயி|

“சிவமாய், பரதத்துவத்துக்கு மேற்பரமாய், சூக்குமமாய், காரண ரூனியராதலின்ரித்தியராய்(எப்பொருளையும்) வியாபித்துப்பிரியாத அழிவிலராயிருப்பவரென்றுகூறப்படலான் “ஒற்கமில் தோற்றத் துயர்ந்தோன்” என்றும், “சிதைவறியா” என்றும், “தறவெங்கு மில்லோன்” என்றும் உரைக்கப்பட்டார்.

சுநாழிஸேதுகூதூதவ-புதோ-2 ஸௌகதஸ்யிவ்|

“ஆன்மாக்களைப்போல மலமாகிற்றெடக்குண்ணாது சிவபிரானார் அநாதிமலமுத்தராய்ச் சர்வஞ்ஞராயிருத்தலிற் “சிவன்” எனப்படு கின்றார்” என்று கிரணாகமம் கூறுதலின் “உறுதுகளென்றுமி லோன்” எனக் கூறப்பட்டார்.

ஜனோஜ்வாவ பஹோஜ்வ வண-பாஜா வெதி ஸஷதஃ|

ஹவநாஜ்வாவ தகூபாஜா கலாஜா ஹவ-புதஃ குரோக||

“மந்திராத்தவா, பதாத்தவா, வர்ணாத்தவா என்னும் மூன்றும், சொற்பிரபஞ்சம் என்றும், புவனாத்தவா தத்துவாத்தவா கலாத் தவா என்னும் மூன்றும் பொருட்பிரபஞ்சம் என்றும் கூறப்படும்” என்றும்,

சுஜாநஜீவகிஜீவ விஹாவஜி தவெஸுநஜீவகவொகவி
விசுணாய|

“எவரை அத்துவாக்களுக்கு அத்துவபதிப்பாக அத்துவாவை அறிந்த பெரியோர் கூறுகின்றாரோ, அவ்வியல்பினராகிய சிவபிரா னுக்கு நமஸ்காரம்” என்றும்,

ஷபீபாஜ்யஸ்யாஸ்ய ஸவ-புஸ்ய ஜததஃ வதி|

“அறுவித அத்துவாமயமாகிய இந்தச் சமஸ்தப்பிரபஞ்சத்தின்கும் (சிவபிரான்) பதி” என்றும்,

கஜநாஸிபுடகே।

“அத்தவாச்சுக்கு அத்துவபதியாயுள்ளவனே” என்றும்,

ஐதகால ஐதபுராயு காலொ஽஽காநநியோஜகஃ।

ஸீவஸதி ஸீவாவொதுபுஜ ஐதபுஜஃ।

“இஃதுகாலத்தைத் தொடர்ந்து காலமானது முனையைத் தோற்
படுத்தற்கு நியாமகமாயிருத்தல்போல, சிவசத்தி என்னும் இரு
வர்கட்டத்திறுப் பிரபஞ்சம் உண்டாகின்றது” என்று ஞானாவ
ணவிலக்கமும் கூறுதலால், வித்துக்கு ஆதாரமாகிய நிலம் குளிர்ந்
தவழி அதன்கண் வித்து உளதாக, அதினின்றும் அங்குரம்
தோன்றுமாறுபோல, மாயை தனக்கு ஆதாரமாய்கின்று தோற்று
விக்கும் சிவபிரானது சத்தியின்கண் நிலையுதலால், அச்சிவபிரா
னார் சத்திசங்கற்பித்தவிடத்து மாயையில் ஒடுங்கிய சொற்பிரபஞ்
சம் பொருட்பிரபஞ்சம் இரண்டும் அதினின்று தோன்றுதலாற்
“சொற்கலை ஞானத்து வித்தாயவன்” என்று கூறப்பட்டார்.

சூகாஸஸநீ஽஽ஹுஜ।

“சூகாசத்தைச் சீரமாகவுடையது பரப்பிரமசிவம்” என்று தைத்
தீர்யோபநிடதமும்,

ஹு ஸா ஸாஸி ஷேவி ஸதிஸாகாஸ ஸஹிதா।

“சிவபெருமானுடைய பரமதேவியாகிய சத்தியார் சூகாசம் எனப்
படுவார்” என்று கூர்மபுராணமும்,

ஹவகாஸாஸாஸகாஸதிஃ ஹௌவஸஸஸாஸிதி।

“பெரு வன்மைத் தொகுதியுடைய சர்வகாருண்ணிய சத்தியை
புடையர்” என்று சுவாயம்புவாகமமும் கூறுதலால் அவர் நற்கரு
ஞலவன் எனப்பட்டார்.

ஸிவம் வராஹம் ஸஞ்ஜம் நித்யம் ஸவ-மதாவ்யயஸு।
 சுமிந்தித ரெனவரேபுரெயேநாயஸு।
 ஸுபகாஹிவரேபுரெயே வராஹ-மதாவ்யயஸு।
 வெராஹிதாவ்யயஸு ஸஞ்ஜம் காரணஸஞ்ஜம்
 வராஹ ஸவ-மதாவ்யயஸு வெராஹிதாவ்யயஸு
 சுமிந்தித ரெனவரேபுரெயே நித்யம்
 வெராஹிதாவ்யயஸு வெராஹிதாவ்யயஸு
 நித்யம் ஸவ-மதாவ்யயஸு
 ஸவ-மதாவ்யயஸு ஸவ-மதாவ்யயஸு
 ஸவ-மதாவ்யயஸு ஸவ-மதாவ்யயஸு

“சிவமாயும், பரம்பரமாயும், சூக்குமமாயும், நித்தியமாயும், அனைத்
 தையும் ஊடுருவியதாயும், சர்வவியாபகமாயும், அவ்வியயமாயும்,
 அநிந்திதமாயும், உவமையில்லாததாயும், அப்பிரமேயமாயும், அ
 நாமயமாயுமுள்ளார்; தூய்தாயிருத்தலாற் சிவம் எனவும், பர
 தத்துவத்துக்குமேற் பரமாயிருத்தலாற் பரம்பரம் எனவும்,
 வியோமத்துக்கு மேலாயிருத்தலாற் சூக்குமம் எனவும், தம்
 மைத் தோற்றுவித்தற்குப் பிறிதுகாரணமின்மையில் நித்தியம் என
 வும், எவற்றையும் நிக்கமற ஊடுருவி வியாபித்திருத்தலாற் சர்
 வகதம் எனவும், அழியாதிருத்தலின் அவ்வியயம் எனவும், அமல
 மாயிருத்தலில் அநிந்திதம் எனவும், ஒப்பிலாதிருத்தலில் அநெள
 பமம் எனவும், பிரமாணங்களைக் கடந்திருத்தலால் அப்பிரமேயம்
 எனவும், சாத்ருவிகாதி குணமிலாது நிற்குணமாயித்தலால் அநாம
 யம் எனவும் கூறப்படும்” என்று சர்வஞ்ஞானோத்தராகமமும்,

விபரம் விபரம் ஸாஹம் வுபஹாதிதமாவ்யயஸு।
 ஸிவம் வராஹம் ஸஞ்ஜம் நித்யம் ஸவ-மதாவ்யயஸு||

சத்திலக்கணம்

(சு) நயந்த பிறப்போடு நாசமில் லாதது நாடினர்தாம்
வியந்தரு வீடெய்த வீடொன் றில்லாதது மிக்கறிவா
லுயர்ந்த துலகங்க ளாக்குந் தொழில துயர்தரங்க்க
கயந்திகழ் காழிப் பிரானோளி யாகிய காரணமே.

(இ-ள்) நயந்த பிறப்போடு நாசம் இல்லாதது = (அவாவினால் நமக்கு) எய்திய பிறப்பும் இறப்பும் இல்லாதது; நாடினர் வியந்தரு வீடு எய்த நடு ஒன்று இல்லாதது = முத்தியை நாடிய பக் குவான்மாக்கள் பெருமைபாலிக்கும் (சிவத்தோடு சூரியனும் கண்ணொளியும் போல இரண்டற அத்துவிதமாய்க் கலத்தலாம்) பரமுத்தியை எய்தத் (தான் துணையாயிருத்தலில்) தனக்கு ஒப்பாகப் பிறிதொன்றில்லாதது; அறிவால் மிக்கு உயர்ந்தது = ஞானத்தினால் மிக ஒங்கியது; உலகங்கள் ஆக்கும் தொழிலது = உலகங்களையெல்லாம் படைக்குந் தொழிலுடையது; அது யாதெனின் உயர் தரங்க கயந்திகழ் காழிப்பிரான் ஒளியாகிய காரணம் = உயர்ந்த அலைகளையுடைய வாவிகள் பிரகாசிக்கும் சிகாழிச்சிவபெருமானுடைய தேஜஸ் எனப்படும் சத்தியாகிய காரணமாம் எ-று.

சுஜாத உதேயம் சுலிதீரம் புவடிசெ

“(உருத்திர!) நீர் பிறவாதுள்ளீர் என்று கூறி, நடுங்கிக்கொண்டு ஒருவன் நும்மை நனுகுகின்றான் ” என்று கவேதாசுவதரோபநிடதமும்,

சுலிதீரான விவீதகெபு!

“முதல் நடு இறுதி இல்லாத ஒருவர்” என்று கைவல்லியோபநிடதமும்,

மூண்டுகா வாராந்திரமூலாயமாயி ஸிவஃ

“பாசத்தியார் குணம்; அந்தக் குணத்துக்கு ஆசிரயமாயுள் ளார் குணியாகிய சிவன்” என்று காலோத்தராகமமும்,

வாராயு ஸத்திவிவெபவ ஸூத்ரமகே

“அவருடைய பாசத்தி (ஞானேச்சாக் கிரியை முதலியவாய்ப்) படைப்படுவது” என்று சுவேதாசுவதரோபநிடதமும் கூறுமாற் றும், குணிப்பொருளாகிய சிவபெருமான் நித்தியரென்பது பெ றப்படுவதேயாக, அவரது குணமாகிய பாசத்தியும் நித்தியமா தல் பெறப்படுதல்பற்றி “உயந்திறப்பொடு நாகமில்லாதது” என் னது கூறப்பட்டது.

சூ.சுத்ரியாதிநா வாலி சித்ரா திக்ரோதிவ்யகா

‘ஞானக்கிரியா சொருபமாகிருக்கின்ற அப்பாசத்தியார் நித்திய மாயும், நித்தியோதயப்பிரகாசராயுமுன்னார்’ என்று பவுஷ்கார கமம் கூறுதலும் அக்கருத்துப்பற்றியேயாம்.

சூ.சுத்ரிய விவோ சூ.சுத்ரியாதிநிவ ஸ்விதா

“சிவன் ஆதித்தியன் போன்றும், அவர் சக்தி ஒளிபோன்றும் “உண்” என்று சுவச்சந்தைபரவாகமமும்,

வெஹுசுஸூகவஹூதிநிதா வாலி விவோஃ

ஸத்திவிவோ ஸ்வோதாதி ஸிவமீதா த ஸத்திகா

“சிவமோனக்குத் தியின் குடுபோலச் சத்தியார் வேறுபடாதுள் ளார்; சத்தியின்றிச் சிவமோன் இல்லை; சிவனையின்றிச் சத்தி இல்லை” என்று சுப்பிரபேதாகமமும்,

வாஸிவஸூகா ஹேயி யசா ஹேயி தமா ஸிவஃ

தாநமொநணா விசுபுதுவ்யவாக்ரிகமொசிவ

“எங்ஙனம் சிவபிரானோ, அங்ஙனம் தேவியாரும், எங்ஙனம் தேவியாரோ அங்ஙனம் சிவபிரானும் உளர்; சந்திரனும் சந்திரிகையும் போல இவ்விருவர்க்கும் பேதம் இல்லை” என்று வாயுசங்கிதையும் கூறுமாற்றால் அம்மையார் “காழிப்பிரானோளி” என்று கூறப்பட்டார்.

தடி-டுவெஃ ஸிவதகவஹு ஸவ-தகவாவரிஷிதடி||
ஸிவாடிவசிவய-டுஹு விராவகஃ தெந தெஜஸா||

“சத்திதத்துவத்துக்கு மேற்பட்டது சிவதத்துவம், இது சமஸ்ததத்துவங்களுக்கும் மேலாயுள்ளது; சிவதத்துவமுதற் பிருதிவியந்தமாயுள்ளது; அந்தச் சிவனொளியினால் வியாபிக்கப்பட்டது” என்று சுப்பிரபேதாக்கம் கூறுதலானும்,

வாஸ ஜோநாந ஸுதிஸ்யாதஸுஜோநாதமெவவ||
ஸவ-தஸு யகொஹுதி: வதிஜோதெந மஜேதெ||

“பாசஞானத்தினாலும் முக்தி எய்தாது; அங்ஙனம் பாசஞானத்தினாலும் அது கிட்டாது; எங்குமாய முக்தி பதி ஞானம் எனப்படும் அருண்ஞானத்தினால் எய்துகின்றது” என்று பராக்கியாகமமும்

ஸிவஸுதி ஸுர-டுவஹு நிடு-ஹு ஜோநடுவெவ யச||

“சிவசத்தியின் சொருபம் நிர்மலமாகிய ஞானமே” என்று காலோத்தராகமமும் கூடதலின் “மிக்கறிவாலுயர்ந்தது” என்று கூறப்பட்டது.

சுகிகாரணம் ஸுஜ-டுவ-தவக-ஹு ஸஹகாரணடி||
நிரிதஸு காவாவொது ஸ்ரிவிடு-ஹு ஸஹவடி||

—ஞானசித்தியாகமம்.

ஸஸுதெஸுஸ்ரொரோயா ஸுஜ-ஹுகாவவச||

—நிச்சுவாசகாரிகை.

னியில் உஷ்ணமும் போலச் சிவபெருமானிடத்திலே இருக்கும் சமவேதையாகிய சத்தி சஹகாரணமாயுள்ளது” என்று சதரத்தினசங்கிரகவியானமும் கூறுகின்றன. இங்ஙனம் பஞ்சகிருத்தியஞ் செய்வாரேனும்

ஹவாந் ப்ரஹ்மவாய்-ஜாஷுஃ கணிகாஸ்திரா-ஆதெ-

“சிவபிரான் (நித்தியப்) பிரமசாரி; சத்தியார் (நித்திய) கன்னிகை” என்று வாதுளோத்தரமும் கூற, அருணந்திசிவாசாரியர் “பவன்பிரமசாரியாகும் பான்மொழி கன்னியாகுந்தவந்தருளானத்தோர்க்கித்தன்மைதான்மெரியுமன்றே” என்றுங் கூறியதாகக் காணப்படலான் “உலகங்களாக்குந்தொழிலது” என்று கூறப்பட்டது.

இருக்குயசுர்ச்சாமவேதங்களினும் பிருகதாசனியகமுதலிய உபநிஷதங்களினும் பிரதிபாதிக்கப்படும்

தத்ஸவிதௌவ-ஹ்ரெணோ ஹம-ஹ்ரெவஸ்ய யீஹி யியொயொநஃ ப்ரவொடியாஸு|

என்னும் சந்தியாகாயத்திரி மந்திரத்தின் பொருள்

ஹெவஸ்ய ஸவிதௌ ஹ-ஹ்= (எந்தச்) சிவசூரியனுண்டய (ஞானேச்சாக்கிரியா சோருப) சத்தியோளியானது,

நஃயியஃ ப்ரவொடியாஸு=எங்கள் ஞான இச்சாக்கிரியைகளை உகுற்றுக்கின்றதோ,

தஸு வஹ்ரெணோ=அந்த முக்கியப்போருளாகிய சிவசத்தியோளியை,

யீஹி=தியானிப்போமாயினேம் என்பதேயாம்.

தஸ்ய ஹவா ஸவ-ஹ்ரிஹ் விஹதி

—கடோபநிடதம்

—முண்டகோபநிடதம்

—உவேதாசுவதரோபநிடதம்

“தம்பிரமத்தின் ஒளிரினால் எல்லாம் பிரகாசிப்பனவாயின்” என்று உபரிடதங்கள் கூறியவாறு, சூரியசந்திரர் முதலியவனைத் தம் தம்பிடத்தினின்று ஒளிபெற்றுப் பிரகாசிப்பனவேயாக, தம் தம்பிரகாசம் அவ்வாறு பிற்தொன்றை அவாவாது நித்திய சுத்த சம்பிரகாசமாய் நின்றலின், சிவபிரான் “தேவ” எனப்படுவார், சூரியன், தேவசவிதா என்றதற்குச் சிவசூரியன் எனப் பொருள்கொள்ளப்பட்டது.

“உணர்வகண்ணே தன்னிய பெரிய பறவிருளைப் பருதியங் கடவுள் கெடுத்தக் கண்ணுக்குக் காட்சிகொடுத்தார்போல, உடம்பகற்றும் உயிரின் அகவிருளாகிய ஆணவமலசத்தியைக் கெடுத்து மெய்ப்பொருளைத் தெரித்தல்பற்றிச் சிவபிரான் சூரியனாகக் கூறப்பட்டார்.

எவற்றையும் பிரகாசிப்பித்தவாற் பாஸ்யதி (வாஸ்யதி) பா (பா) என்றும், எவற்றையும் விரும்பச்செய்தலால் ரம்யதி (ரயீதி) ர (ர) என்றும், யாவும் தோன்றி நின்றொடுங்குதலின் யஸ்மாத் கச்சதி ஆகச்சதி (யஸ்மாத் கச்சதி) க (ம) என்றும் பொருள்படலான், பர்க்கஸ் என்றும் சப்தம் போந்தது, பார்க்கஸ் எனினும், தேஜஸ் எனினும், ஒளி எனினும் ஒக்கும்.

சூரியனுக்கு ஒளி உதாததல்போல, சிவத்துக்குச் சத்தி உளதாயின்மையையப் பர்க்கஸ் என்றது உணர்த்திற்று, இதனாற் சிவசூரியன் (தேவசவிதா) என்றது பதிப்பொருளின் மேற்று; சிவானுமாய்க் கள் பவவாதலின் அப்பன்மையை உணர்த்த “ந:” எங்கருடைய எண்கூறப்பட்டது. பாசத்தை ஒட்டிய நல்வினை நிவினைகளிற் சிவத்தி ஆன்மாக்களை உருந்துதலின் “பாசோதயாத்” என்று சொல்லலான். பாசமும் பெறப்பட்டது.

சூர்யதத்துவம் இருபத்தினுன்கையும் பூ: என்றும் வித்தி யாதத்துவம் எவையும் புல: என்றும் சிவதத்துவம் ஐந்தையும் ஸ்ல:

என்றும் உணர்த்த மூன்று வியாகிருதிகளும் வைதிகசைவசந்தியாகாயத்திரி மந்திரத்துக்கு முன் நிறுத்திச் சுக்கில யசுர்வேதத்து நட்சு—ம் அத்தியாயத்து நட்சு—ம் மந்திரம் கூறுகின்றது. இம்முத்திறத்தத்துவவியாகிருதிக்குமேல் உள்ளது துரிய அருண் ஞான சிதம்பரவெல்லையாதலில் ஓங்காரப்பிரணவம் நிறுத்தி உரைக்கப்படும். சிவாகமங்களிற்போல, வைதிகசைவகாயத்திரி மந்திரத்தினும் பதிபகபாசத்துண்மை மேலே காட்டப்பட்டவாறு கண்டு தெளிக. அச்சந்தியாமந்திரத்துக்கு உபப்பிருங்கணமாகச் சிவாகமம்

ஸிவாக்ஷுஸ்திபித்யா ஸுதித்ஸுத விஹா!

ஸிவம் ஸுத்யாஹிவிஸாஹம்வஸுத்யாதா மகாவதிக்||

“சிவஞரியனுடைய சத்தியொளியினுற் சமர்த்தமாக்கப்பட்ட (விளக்கப்பட்ட) அறிவுக்கண்ணினுற் சத்தியோடுகூடச் சிவத்தை ஆன்மா பார்க்கின்றான்; அதனுற் பாசம் நீங்கிப்போயிற்று” என்று நிச்சுவாசகாரிகையும்,

தஸாதஹம் யெநுவஸுதி யீராவேஷாம் ஸம்ஸம் ஸாஸுதனெகரெஷா||

—கடோபநிடதம்.

—சுவேதாசுவதரோபநிடதம்.

—அதர்வசிரோபநிடதம்.

“எந்தத் திண்ணிய அறிஞர் ஆன்மாவில் இருப்பவராக (அருட் சத்தியோடு அந்தச் சிவபிரானைக்காண்கின்றார்களோ, அவர்களுக்கு நித்தியமாகிய சுகம்; பிறர்க்கு (அஃது) இன்று” என்று உபநிடதங்கள் கூற, இவற்றிற்கு உபப்பிருங்கணமாக

தஸாதஹம் யெநுவஸுதி ஹிவிஸாஸுதி யெஸிவ||

தெஷாம்ஸாஸுதிஸாம்தெஷாதெஷாஸிதி ஸுதிக்||

“ஆகவே, எவர்கள் (சிந்தையின்கண்ணே சத்தியோடுகூடச் சிவனைக் காண்கின்றார்களோ, அவர்களுக்கு நித்தியமாகிய இன்பம் பிறர்க்கு (அஃது) இன்றும் என்று சுருதி கூறிற்று” என்று வாயு சங்கிதையும்,

வாயுமோகாதுகிரணவ்யகாஸிக்யத வக்ஷுஷஃ|

மோதாத்நோ஽கழிவஹுஹுஹுபாயதெஸிவதெஜஸா||

“(சூரியகிரணத்தினுற் சூரியன்) கண்ணுக்குத் (தோற்றுமாறு) போல, சிவசூரியனுடைய கிரணத்தினுற் பிரகாசிக்கப்பெற்ற கண்ணுடைய முக்தான்மாவுக்குச் சிவசம்புவானவர் சிவவொளியாகிய சத்தியினால் அறியப்படுகின்றார்” என்று சித்தாந்தரகசியமும் கூறுதலான், இருக்காதி வேதங்களிற் கூறப்பட்ட காயத்திரிமந்திரத்தினராகிய தேவசலீதாவைச் சிவாகமம் சிவார்க்கர் என்றும் பரமசார்க்கர் என்றும், பார்க்கவைச் சத்தியொளி என்றும், தேஜுவைக் கிரணம் என்றும் கூறிற்று. பார்க்கஸ் என்பது ஒளியையும், சத்தியையும் ஒருங்கு உணர்த்திகிற்கும் ஓர் மொழி.

சிவம், சத்தி, ஆன்மா என்னும் முன்றுக்கும் முறையே உவமையாப்ப் போந்தன சூரியன், கிரணம், கண் என்பனவாம். இதன்பற்றியே “முன்னெழுத்தப் பாணு முதல்வியெழுத் தோளியாம் பின்னெழுத்தக் கண்ணுப்பிறங்குமே” என்றார் பிறரும்.

காயத்திரியிற் கண்டவாறு ஆன்மாக்களுடைய ஞானேச்சாக்கிரியைகளை உண்ணின்று உணர்த்துவது சிவனாகிய அதிருக்கும நடன ஐந்தொழிவென்று சிவாகமங்கள் கூறுகின்றன. அது

உலகமே யுருவமாக யோனிக ரூபப் பதாக

விலகுபே ரிச்சா நூனக் கிரியையுட காண மாக

வலகலா லுழிப்பு லங்கட் கறிவின யாக்கி யைந்து

நலங்கி தேயுலக னோடு நாடக நடிப்ப னுதன்.

என்னும் அருணந்திசிவாசாரியசுவாமிகள் திருவாக்கினால் உணரப்படும். இந்தக் காயத்திரிப்பொருள் தொனிக்கவே சிவஞானபோதம்;

ஐயொ ஐய-ஓயிதா ஊதா தவ்ய ஐய-ஓயிதா ஸிவஃ

“கண்ணுக்கு (உருவத்தைக்) காட்டுபவனும் அக்கண்ணோடொருங்கியைந்து நின்று அதனைக் காண்பவனும் ஆன்மாவேயாம்; (அது போல), அவ்வான்மாவுக்கு (விடயத்தைக்) காட்டுபவனும், (அவ்வான்மாவோடு ஒருங்கியைந்து நின்று அதனைக்) காண்பவனும் சிவபிரானேயாம் என்றது.

‘சூரியன் ஒளியினால் கண் ஒளியானது சூரியனை உறைத்துப் பார்க்குங்கால் எங்கும் சூரியவிம்பமே தோன்றும்; ஆகலின் ஆண்டுச் சூரியகிரணமும் கண்ணும் இலவாய்ப்போயின என்றும் சூரியவிம்பமாத்திரம் ஆண்டு உண்டென்றும் கூறல் பொருந்தாது; அதுபோல ஞாதிரு ஞான ஞேயம் என்னும் மூன்றும் பகுப்பிறவாதிதந்து நின்றன என்றே பொருள் கொள்ளப்படும்.

ஜோடெநந ஞேயஜோனொக்ய வஸூர்ஜ் ஜோநஃ வரித்யஜெக

“சிவனருண்ஞானத்தினால் ஞேயப்பொருளாகிய சிவத்தை அடைந்து பின்னர்ச் சிவஞானநினைவையும் விடுக்க” என்று காரணமும், “வீயவிட்டோட்டிவெளியேழறப்பட்டு மெய்யருளார் தாயுடன் சென்று பின் தாதையைக் கூடிப் பின்றையைமறந் தேயும் தேநிட்டை யென்றானெழிற் கச்சியே கம்பனே” என்று பட்டினத்தடிக்கும்,

ஞானமுஞேயப்பொருளும்—பற்றும்

ஞாதாவும்ல்லையென்பார்க்கரியாராம்

ஞானமுஞேயப்பொருளும்—பற்றும்

ஞாதாவுமாய்ப்பகுப்பார்க்குமேட்டாராம்

என்று சிவஞானசுவாமிகளும் கூறினமை காண்க. ஈண்டு காயத்திசீக்கு ஞானத்து ஞானபாதத்துச் சைவசித்தாந்தப்பொருள் கூறப்பட்டவாறு தேர்க. இந்தச் சைவசித்தாந்தப்பொருளைக் காயத்திரிமத்தும் புலப்பட விளக்காது பார்க்கலாகிய சிவசத்தியையே தபாவித்தல்வேண்டுமென்று கூறினமை,

வரலோ பொருவயக்கு தொ ழெய்யுதந்நொதது!

“பரதமும்மானது யோகபரியத்தமே சுருதிசொசில் (உபநிடதங்களில்) அமைந்தது” என்றும்,

தமிழ் சிறிய நாவல் ஸ்திரீ ஸ்திரீ கதைகள்
கல்காத்திரிசெய்து ஸ்திரீ ஸ்திரீ கதைகள்
தமிழ் வானம் மனிதன் சூதாடும்படியும்
தமிழ் ஸ்திரீ கதைகள் கதைகள் கதைகள்
கதைகள் கதைகள் கதைகள் கதைகள்

“கீவபெருமானுக்கு ஸ்தூலவடிவம், சூக்துமவடிவம், பரவடிவம் என மூன்று வடிவங்கள் உள்ளன: (பிரம் விஷ்ணு முதலிய தேவர்களாயி) எங்களாற் காணப்படுவது (அவரது) ஸ்தூலவடிவம்; (சிவஞான) யோகிகளாற் காணப்படுவது சூக்துமவடிவம்; அவரது சித்தியமாய் (அகண்டாகா) சித்தவிபாக சச்சிதானந்த பரவடிவம் (பராபத) விதமுடைய (சிவஞான) நிஷ்ட அன்பர்களாற் காணப்படுவது” என்றும்

தகராஜம் வாசுதேவபிரகாசம் தா உதவி-யம்!

தெனாவனாவதொழியும் புகழுகயெழுந்தும்

“வைதிக சிவாகமங்களிற் கூறப்பட்ட பதஞ்ஞமமானது சரியை
கிரியை யோகம் ஞானம் என நான்கு வகைப்படும்; இந்நான்கு
பாதங்களுள்ளே சிவயோகம் சிவத்தை உறுதியாய்ப் பிரத்தியக்ஷ
மாக்கும்” என்றும் வாயுசுந்திகை உரைத்தலானமாம்.

காயத்திரிமந்திரமானது தனது தேவசவிதாமாகிய சூரபத்
பாநம் விஷயத்தைச் சிவஞானபோதமானது ("சிவஞானபோத
வரனாஸங்காதிப" தன் கச-ம் சூத்திரத்து கச-ம் பிரிவிழ்க்காடவா
று) வேதசாஹாயே ஞானத்து ஞானபாதத் துற்றார்க்குப் பொ
ருள்செய்வதாக இடங்கொடுத்தும், தியானயோகங்கூறும் மஹை
ய உபநிடதமுடிவுகளுக்கிசையப் பர்க்கணாகிய சிவசத்தியைத் தியா
னக்குமாயும் விதித்தது. தியானிக்குமாறு எவ்வனமெனின், அச்
சிவசத்தி சிவஞர் திருவடியாம் என்று மேலே விருபிக்கப்பட்ட
தன்றோ.

ததிஷ்டாஃ வாஸோஸா ஸஹாய்யாணி ஸாரயஃ

"அந்தச் சிவஞானு பரமாகாசமாகிய திருவடியைப் பெரியோர்
எக்காலமும் பார்க்கின்றார்" என்று இருக்குவேதம் கூறிற்று.
நண்டு விஷ்ணுசப்தம் சிவபிரான் மேலதென்றும், இது அத்தனவா
வின் உரைக்கண்ணதென்றும் "வைதிகசத்தாத் துனித சைவசத்
தாந்த தத்துவப்பட வினாவிடை" யின் கச-ம் பக்கத்திற் காட்டி
யிருக்கின்றேம். தித்திருவடி சர்வஞ்ஞத்துவசர்வகர்த்திருத்துவமென்
னும் இது திருவடிகளாகக் கூறப்படுகின்றதென்றும், இத்திருவ
டிகளின் பகுதியவையுள்ளன சர்வஞ்ஞதை, திருப்தி, அநாதீபோதம்,
அறுப்தசக்தி, அனந்தசக்தி, சுவதந்திரத்துவம், விசுத்ததேகம், நிராம
யாத்துமா என்னும் எண் குணங்களாமென்றும் மேலே கூறப்பட்
டது.

தநா விஜாநுஸூலாவெ விவரே நிராஜதஃ வாஸோஸா
ஜ்யோதிஸேதி

"அப்போது அறிஞன் புண்ணியபாவங்களை உதறிச் சர்வஞ்ஞதா
தி (எண் குணங்களைச்) பரம சாமியமாக அடைகின்றான்" என்று
முண்டகோபநிடதம் கூறுகின்றது. சர்வஞ்ஞதாதி எண் குணங்க

ளும் தன்மாட்டுவிளம்புமாறு (வேகண்ட சைவபாஷ்யத்து ௩. உ. ௨௪-ஞ் சூத்திரப்பாஷ்யத்தினும், ௪. உ. ௩-ஞ் சூத்திரப்பாஷ்யத்தினும் கூறப்பட்டவாறு) பரமாரூபம்பாவியாயெ செவோஷம்பாவனை செய்வென்றும் என்க. ஓங்குபமாகிய சிவசத்தியாம் பார்க்ககடைய ஸ்தானம் வேகண்ட சைவபாஷ்யத்து உபபிடத உபச்சிமணிகை யின் ௫௨-ம் பக்க முதலியவற்றிற் காணப்படும் இருக்குவேதம், கவேதாவதயோபிடதம், தைத்திரியோபிடதம், கடோபிடதம், பிரகதாணியோபிடதம், சார்தோக்கியோபிடதம், கைவல் யோபிடதம், தைத்திரிய ஆணியகம் எனப்படும் மகாநாராய னோபிடதம், பிரசினோபிடதம், முண்டகோபிடதம், அதர்வசி னோபிடதம் என்பவைகளாற் பிரதிபாதிக்கப்பட்ட திருச்சிற்றும் பலத்தீர்டி எல்லையேயாம். இது ஞானயோகஸ்தானமென்பது “உறைத்திடுத்தீர்டி ஞானயோகமார்தானமாமாற், செறித்தடி காணச் சிவஸ்முத்தாப்த் திரியலாமே” என்னும் கோயிற்புராணச்செய்ய பட்டபாகத்தாற் அறியப்படும்.

“சென்று சென்றனவாப்த் தேய்த்து தேய்த்தொன்றாற் திரப்பெருந்துறைபறை சிவன்” எனவும், “பந்தமும் பிரிவுந் தெரிபொருட்பனவற் படிபுதி சென்று சென்றேறச், கிந்தையுந்தா னங்கலத்தோர் உலகி தெரிமிறுந் தெரிவுறவண்ணம் வந்தனா காது அணுகியுநலந்தோன்” எனவும், “சென்று சென்றனு வாப்த் தேய்த்து தேய்த்தொன்ற, மென்றவழியற்கையியம்புதற ரும்” எனவும், “அறியப்பிரிமிருத்தவச்சிவனைப்பெரிய வியாக்கிரத் தன்னே புலவிட்டு” எனவும், கூறப்பட்டவாறு, “சிவஞானபோ த” தது ௧, ௧௦-ஞ் சூத்திரங்களில் ஒதப்பட்டவாறே, “திரு வைத்தேழுத்தி அப்துணர்ந்து ஏகாகி நிற்கும் ஸ்தானமும் அத்தச் சிவபோத திருவருளிரக்கத்தின் துரிய எல்லையாகிய சி தம்பா பார்க்கல் ஓங்கேயாம். இத்தச் சிவசத்தியானது ஞேயப்

பொருளாகிய சிவத்தைக் காணுதற்குவாய்த்தது என்பது தோன்ற “நாடினர்தாம் வியந்தருவீடெய்தவீடொன்றிலாதது காழிப்பிராணொளியாகிய காரணம்” என்றும் கூறப்பட்டது.

சுயவக்யுராய் ஓராந் ஸுபதிநிரணாதிக்ஷு
தஸ்யாந் திவி ஸுநிவாநா நிக்ஷுபொவாநுதிபிராநீ
காஷா டெஸுவ வராஸுநிஷா ஸுப திநாநிபிராநீ

“பதியாகிய சிவபிரானுக்கு அநிஷ்டானமாயுள்ளது அவர் சத்தியாகிய ஒளியாம்; அந்த ஆகாசசத்தியில் நிச்சலமாகிய சிவபிரான் நிஷ்கம்பராய் நன்குவிளங்குவாராயினர்; அந்தச் சத்தியே எல்லையாயும், பரையாயும், சூக்குமமாயும், திக்கெங்கும் செறிந்ததாயும், அமிர்தமாயுமுள்ளார்” என்று மதங்காகமமும்,

வாஸகெவவஸுதஸ்யேவீ யாஸதி ஸிபிபிபிராநா
சுவிநாலாவிநிபிராநொஸுநெவாஷ் சிவபுரோஃ

“ஏகமாகிய, சிவபிரானுக்கு யாதொரு சிவசம்பந்தமாய் நிர்மலமாகிய பராசத்தி உண்டோ, அந்தச் சத்தி சம்புவாகிய பிரபுவுக்கு அக்கினிக்கு உஷ்ணம்போல வேறுபடாததாயுள்ளது” என்று நிச்சலாசகாரிகையும் கூறுகின்றன.

தத்துவப்பிரகாசம்

தொடியதி யநநாநி தநிவ்யகி ப்ரயஜிநி
ஜாநகியாஸுலாவனதே ஜ்ஞாநவாநி

(இ-ள்) சிவசத்தி உதிப்பதில்லை, அஸ்தமிப்பதில்லை, சலிப்பதில்லை, நிவிர்த்தியை அடைவதில்லை, ஞானக்கிரியாசொருபமாயுள்ள சிவனுக்குரிய ஒளியானது உற்குஷ்டமாய் ஒங்குகின்றது.

திருவார்து

(௪) காரண னாகிய காழிப் பிரான்கக குத்தித்தப்
 பாரள வாகப் பாக்கும் புவனாதி கன்படைப்பம்
 டோள வாசுந் தோழிந் பிறழாக் கருவியதாய்ச்
 சீரள வானைநன் குன்செய்ய தாளென் சீர்த்தனவே.

(தி-ன்) காரண னாகிய காழிப் பிரான் = பிரபஞ்சத்துக்கு
 சீரளகாரணமாகிய கோழிச் சிவபிரான்; ககஞ்சிபித்தப் பாரள
 வாகப் பாக்கும் புவனாதிகள் படைப்ப = காந்தியதிதகவமுதல்
 இவ் விவரித்தகலை விவரிதயாயுள்ள, ஸ்கந்தகவனம் விரித்தள்ள
 உயர்ந்தபுலனமுதற் காலகனெருத்தியுலனவிவரிதயாகிய இரு
 தத்துவத்தாய்ந்து, அவைக்கவையும் சிநித்தித்தற்கு: பேரளவா
 குள் = காழிந் பிராங்கருவியதாய் = அளவுபடாப்பெருமையை
 மேதகரு அளவாகக்கொண்டு பஞ்சகிருத்தியரு செய்தற்கண்ணே
 மித்தாத் துணைக்காரணமாகி; சீரளவானை நின்றான் செய்ய
 தள்ள என் சீர்த்தன = தன் னுளப்பெருமையை அறிதற்கரிதா
 கின்ற பராசத்தியானின் சிவந்த திருவடிகள் என் தகையின்மே
 ளளவாம் எ-து.

ஹ்ருதாஸ்யஸ்யிவி ஜேயா ஸ்ருகாஹ்ரு ஜஹ ஸ்ருகா||
 ஹ்ருதாஸ்யஸ்யிவி ஜேயா ஸ்ருகாஹ்ரு ஜஹ ஸ்ருகா||
 ஹ்ருதாஸ்யஸ்யிவி ஜேயா ஸ்ருகாஹ்ரு ஜஹ ஸ்ருகா||

“பிரமான்டத்தை விவரித்தகலை என்றும், அப்பமுதற் பிரகருதி
 விவரிதயாயுள்ள பிரதிஷ்டாகலை என்றும், இவாகதத்துவமுதல்
 ஹ்ருதாஸ்யஸ்யிவி ஜேயா ஸ்ருகாஹ்ரு ஜஹ ஸ்ருகா||
 ஹ்ருதாஸ்யஸ்யிவி ஜேயா ஸ்ருகாஹ்ரு ஜஹ ஸ்ருகா||
 ஹ்ருதாஸ்யஸ்யிவி ஜேயா ஸ்ருகாஹ்ரு ஜஹ ஸ்ருகா||

முடிவிலுள்ள சிவதத்துவமும் சாந்தியதீதகலையே என்றும், இந்தப் பார் எனப்படும் நிவிர்த்திகையுதற் ககனம் எனப்படும் சாந்தியதீதகலை இறுதியாயுள்ள ஐந்து தத்துவங்களிலும் முப்பத்தாறு தத்துவங்களும் நிலையுற்றன.

(க) சாந்தியதீதகலையின் பாலதாகிய

(க) சிவதத்துவத்தில் அராகிருதை, அராதை, அனந்தை, கிபோமருகிணி, வியாபிணி, ஊர்த்துவகை, மோகிகை, ரோகிகை, தீபிகை, இந்திகை என்னும் பத்தும்,

(உ) சுத்திதத்துவத்திற் சாந்திபதிதை, சாந்தி, வித்தை, பிரதிஷ்டை, நிவிர்த்தி என்னும் ஐந்துமாகப் புவனங்கள் பதினைந்து உள்ளன.

(உ) சாந்திகலையின் பாலதாகிய

(க) சாதாக்கியதத்துவத்திற் சதாசிவம் என ஒன்றும்,

(உ) ஈசரதத்துவத்திற் சிகண்டி, ஸ்ரீகண்ட, திரிமூர்த்தி, ஏகரூத் திர, ஏகநேத்திர, சிவோத்தம, ரூட்சும, அனந்த என்னும் எட்டும்,

(ஈ) சுத்தவித்தியாதத்துவத்தில் மனோன்மணி, சர்வபூததமணி, பலப்பிரமதணி, பலவிகரணி, கலவிகரணி, காளி, இரௌத்திரி ஜ்யேஷ்டை, வாமை என்னும் ஒன்பதுமாகப் புவனங்கள் பதினெட்டு உள்ளன.

(ஈ) வித்தியாகலையின் பாலதாகிய

(க) மாயாதத்துவத்தில் அங்குஷ்டமாத்திர, ஈசான, ஏகேகஜ் ண, ஏதபிங்கள, உத்பவ, பவ, வாமதேவ, மகர்திபுதி என்னும் எட்டும்,

(உ) காலதத்துவத்திற் சிகேத, ஏகவீர என்னும் இரண்டும்,

(ஈ) கலாதத்துவத்திற் பஞ்சாந்தக, சூதக என்னும் இரண்டும்

(௪) வித்தியாதத்துவத்திற் பிங்ச, தியோதி என்னும் இரண்மே,

(௫) நியதிதத்துவத்திற் சம்வர்த்த, குமோத என்னும் இரண்மே,

(௬) இாகதத்துவத்திற் எகசிய, அனர்த, அந, உமாபதி, பிரசண்ட என்னும் ஐந்தும்,

(௭) புருஷதத்துவத்திற் எவிர, ஈசான, பவேச, உக்கிர, பிமேச, வாம என்னும் ஆறுமாக இருபத்தேழு புவனங்கள் உள்ளன.

(௸) பிரதிஷ்டாகலையின் பாலதாகப

(௧) பிரகிருதிதத்துவத்திற் ஸ்ரீகண்ட, ஓளம, கோமார, வைஷ்ணவ, பிராஹ்ம, பைரவ, கிருத, அகிர்த என்னும் எட்டும்,

(௨) புத்திதத்துவத்திற் பிராஹ்ம, பிராஜேசச, சௌமிய, ஐந்திர, கார்த்துவ, யாக்ஷ, ராக்ஷச, பைசாச என்னும் எட்டும்,

(௩) அகங்காரதத்துவத்திற் கிலேசவர என்னும் ஒன்றும்,

(௪) மனாதி கொண்பரியந்தமுள்ள ஆறு தத்துவங்களினும் ஸ்துலேசவர என்னும் ஒன்றும்,

(௫) கர்மேந்திரியத்திற் சங்குக்ரண என ஒன்றும்,

(௬) சந்தாதிதிற் காளஞ்சுர, மண்டலேசவர, மாகோட, தவிரண்ட, சகலண்ட என்னும் ஐந்தும்,

(௭) ஆகாயதத்துவத்திற் ஸ்தானு, ஸயர்னாக்ஷ, பத்திரகர்ண, கோகர்ண, மாலய, அபிரகந்த, பருத்திரகோடி, வஸ்திராபத என்னும் எட்டும்,

(௮) வாயுதத்துவத்திற் பிமேசவர, மகேந்திர, அட்டகாச, விபரிச, ஈசன, ஈசனகுருஷேத்திர, கபா என்னும் எட்டும்,

(க) தேபுதத்துவத்திற் பைரவ, கேதார, மகாகாள, மத்திய மேச, ஆம்ராதக, வல்ப்பேச, ஸ்ரீசைல, ஹரிச்சந்திர என்னும் எட்டுமும்,

(க0) அப்புதத்துவத்தில் எகுளிச, பாரபூதி, ஷண்டிமுண்டி, ஆஷாடி, புஷ்கர, நைமிசி, பிரபாச, அமரேச என்னும் எட்டுமாகப் புவனங்கள் ஐம்பத்தாறு உள்ளன.

(ரு) நிவிர்த்திகலையின்பாலதாபிய பிருதிவிதத்துவத்தில்

(க) அண்டகடாகத்துக்கு மேலே உள்ள திரிலோசனர்க்கு மேல் வீரபத்திர, பத்திரகாளி என்னும் இரண்டும்,

(உ) அண்டகடாக ஒட்டுக்கு மேலே திரிலோசன, லிப்சு, நப, விவாக, சம்வாஹ, திரிதசேச, திரியக்ஷ, கணாத்தியக்ஷ, விபு, சம்பு என்னும் பத்தும்,

(ஈ) அண்ட கடாகத்துக்குக் கீழே தம்ஷ்டிரி, வஜ்ராக, பணீந்திர, உதும்பரிச, கிரசன, மாருதாசன, குரோதன, அனந்த, விருஷாதார, விருஷ என்னும் பத்தும்,

வட கிழக்கிலே (ஈசானதிசையிலே) பலப்பிரிய, பூதபால, ஜ்யேஷ்ட, சர்வ, சுரேச, வேதபாரக, ஞானபுக, சாவஞ்ஞ, ஈச, வித்தியாதிப என்னும் பத்தும்,

வடக்கிலே (குபேரதிசையிலே) பிரகாமத, பிரசாதக, ஸ்ரீதிருக், ரத்தினதிருக், லட்சுமீதிருக், ஜடாதார, செளம்யதேக, தந்ய, ரூபவான், நிதிச என்னும் பத்தும்,

வடமேற்கிலே (வாயுதிசையிலே) மேகவாகன, கபர்த்தி, பஞ்சசிக, பஞ்சாந்தக, க்ஷயாந்தக, தீக்ஷண, சூட்சும, வாயுவேக, லகு, சிங்கிர என்னும் பத்தும்,

மேய்க்கிலே (வகைநிலைகளிலே) கருத, மேககருத, ஐவார்த்தத் திர்ச்சமாது, அபத்தி, கவெத, மசாபல, பாசுலுஸ்த, அதிபல, பன என்னும் பத்தும்.

தேய்மெய்க்கிலே (விருதிநிலைகளிலே) தம்ஷ்டிமா, லோகித, தாம்ஷ்டிமா, பாசுலுஸ்த, அபத்தி, மசாபல, பாசுலுஸ்த, ஐவார்த்த, மாண, விருதி என்னும் பத்தும்,

தேய்மேய்க்கிலே (யமநிலைகளிலே) தருமபதி, அதர்மபதி, வியோக்த, சம்போக்தி, கர்ந்தி, கிதபதா, தாதா, ஹா, மிருத்தியு, பாம்ப என்னும் பத்தும்,

தேய்மேய்க்கிலே (மக்களினங்களிலே) கடிபாந்தக, பஸ்மாந் தக, பந்த, சகா, த்வண, காசக, ஹா, பிங்கல, குதாசன, அக்கினி ருத்தி என்னும் பத்தும்,

விருதிநிலை (விருதிநிலைகளிலே) கிசகாபி, பிராகி, சாஸ் காம, பா, பிதி, பிரகர்த்தா, கர்ந்தேக, பந்த, அஜ, சபாஸிச என்னும் பத்தும்,

பாம்பு கடிபாந்தகிலே (பாம்புநிலைகளிலே) கைத்தி, வைத்தி, பிராற்றம், ஹாபத, கர்ந்தி, காமாக்கி, ருத்தி என்னும் ஆறுமாக நூற் றெட்டும்புறவர்கள் உள்ளன.

இதனால் விளங்கும் புலன்கள் மூன்றுபத்தி களாகப்படுகின்றன.

ஒரு கர்ந்தி, பாம்பு, கைத்தி, வைத்தி, மாத்திரமன்றித் தத்துவங் களாக, காமாக்கி, ருத்தி, பந்த, கர்ந்தி, மக்ஷிதாநாம் பெறப் பட்டன.

கரோதி ஸம்ஸுருதிம் பும்ஸா மாஜ்ஞயா சமவேதயா|

“(தம்மை) விட்டு நீங்காத (சமவேதமாகிய) ஆணையினை (சிற்சத்தியினால்) ஆன்மாக்களுக்குச் சிருஷ்டி முதலிய பஞ்சகருத்தியங்களைச் செய்கின்றார்” என்று சிவஞானபோதம் கூறுகின்றமையின், சிவபெருமானது சங்கற்ப ஈடுபமாகிய சத்திகரணமானது “பேரளவாகுந் தொழிலிற் பிறழாக்கருவி” எனக் கூறப்பட்டது.

காரணத்திரயம்

(அ) தனதுயர் தத்துவந் தான்பராஞ் சத்தி கருவியிப்பால்
வினைதரு வையம் பிறந்தும் விரிந்து மொடுங்குமிந்தச்
சினமலி தத்துவந் தன்னிற் சிரபுர நாதனுமக்
கனமலி பூண்முலை யுங்கருத் தாவுந் கருவியுமே.

(இ-ள்) உயர் தனது தத்துவம் தான் பரம் சத்தி கருவி - (எத் தத்துவங்களினும்) உயர்ந்த சிவதத்துவம் ஐந்தினும் சிவபெருமானாகிய தாமே (சிருஷ்டியாகி கிருத்தியஞ்செய்யும் நிமித்தகாரணமாகிய) பரமாவர், அவர்க்குத் (துணைக்) கருவியாயுள்ளார் சத்தியார்; (இந்தச் சிவபெருமானது ஆஞ்ஞாசத்தியை வகித்த அனந்தேசுவரநாயனரால் அச்சிவதத்துவம் ஐந்தையும் அடக்கிய சத்தமாயைக்கு) இப்பால் சினமலி தத்துவம் தன்னில் வினைதரு வையம் பிறந்தும் விரிந்தும் ஒடுங்கும்-அதோபாகத்திலுள்ள முதற்காரணமாகிய கோரணபமாயுள்ள அசுத்தமாயையினின்றும் கன்மாது சாரமாகச் சரீராதிகளைப் பிறப்பிக்கும் காலதத்துவமுதற் பிருதிவி தத்துவமீருகிய தத்துவங்களும் தோன்றி விரிந்துநின்று ஒடுங்கும்; சிரபுரநாதனும் அக்கனமலி பூண்முலையும் கர்த்தாவும் கருவியும் - (ஆகவின்) சீகாழிச் சிவபெருமானும் அப்பெருமை வாய்ந்த ஆபரணமணிந்த சிவசத்தியாகிய இருவருமே முறையே நிமித்தகாரணரும் துணைக்காரணமுமாயுள்ளார் எ-று.

சுத்தேத்வநி சிவ: கர்த்தா ப்ரோக்தோநந்தோகிதே ப்ரபு:|

யதா பூமண்டலேசேந நியுக்த: ஸ்வசமப்ரபு:|

ததாசௌ குருதே சர்வம் தச்சக்திப்ரதிபோதித:||

“(சுத்தவித்தைமுதற் சிவதத்துவம் ஈடுகிய ஐந்து தத்துவங்
கள் அடங்கிய) சுத்தாத்துவாவிலே சிவபெருமான் (சுருஷ்டியாதி
சுருத்திய) கர்த்தா; (சுத்தமாயைக்கு இப்பாலுள்ள) அசுத்த
மாயையிலே அனந்தேசுவரர் (சுருஷ்டியாதி சுருத்திய) கர்த்தாவா
புள்ளார்; பூமண்டலாதிபதியாகிய அரசனால் தனக்குச் சமானமா
கிப பிரபுவானவன் நியோகிக்கப்பட்டாற்போல, அந்தச் சிவபெரு
மானது சுத்தியினுலே உணர்த்தப்பட்ட இந்த அனந்தேசுவரர்
(அசுத்தையுஞ்) செய்கின்றார்” என்று கீரணாகமம் கூறுகின்றது.

தத்துவப்பிரகாசம்

மாயாபி நாத்ரோபாதானம் மோஹகத்வாத் ஸ்வதேஜஸா |

“இவற்றிற் (சுத்தாத்துவகாரியங்களில்) அசுத்தமாயை உபா
தானகாரணமன்று; (இந்த அசுத்தமாயை) தன் தேஜசினால் (எவ
ரையும்) மோகிப்பித்தலின்.”

சிவனுஞ் சுத்தியாரும் பந்தமோக்ஷகாரணர்.

(சு) *கருமல பாசம் சேதனம் கட்டுண்பர் சேதனரென்
ந்ருமையில் வைய மடங்குமென் றென்னு கவித்துணையே
திருமலி யாகமஞ் செப்பிய வான்பொருள் முற்சிறந்த
விருவரு மேகட்டு வார்விடு வாருமென் றெய்துமினே.

(இ-ள்) கருமல பாசம் அசேதனம்-கரிய மலமாகிய பாசம் ஜடம்;
சேதனர் கட்டுண்பர்-பசுக்கள் பாசத்தினுற் கட்டுண்பர்; என்று
இருமையில் வையம் அடங்கும் என்று எண்ணுக-(அசேதனம்
சேதனர்) என்று கூறும் இரண்டினுள்ளே பிரபஞ்சம் அடங்கும்
வந்துஉணர்க; முற்சிறந்த இருவருமே கட்டுவார் விடுவாருமென்று
எட்டவிகள்-(பசு பாசம் என்றும் இரண்டுக்கும்) முற்பட்டு ஒக்கிய
சிவபெருமான் சுத்தியார் என்னும் இருவருமே பசுக்களை மாயைய

* இச்செய்யல் சிவப்பிரகாசத்தக்கு மறுதலாகச் சிவப்பிரகாசர் எழுதிய
பொது சு-ஞ் செய்யுளுடையதும், உண்மை கக-ம் செய்யுளுடையதும்
உதாரிக்கப்பட்டுள்ளது.

மலமாகிய பாசத்தினுற் பிணிப்பவரும், அப்பசக்களைப் பாசத்தினின்று நீக்கி அருளுபவருமாவர் என்று ஓர்க; இத்துணையே திருமலி ஆகமம் செப்பிய வான் பொருள் - (பதி பசு பாசம் எனும்) இவ்வளவே அருள்வளம் நிறைந்த சிவாகமங்கள் கூறிய பெரிய மூப்பொருள்களுமாம் எ-று.

வித்யேதி சேதநாம் ப்ராஹ்ஸ்ததாவித்யாமசேதநாம்|

வித்யா வித்யாத்மசஞ்சைவ விச்வம் விச்வகுரோர் விபோ:|

“சேதனத்தைப் (பசுவை) வித்தை என்றும், அசேதனத்தைப் (பாசத்தை) அவித்தை என்றும் கூறுப; வியாபகராய் விசுவகுருவாயுள்ள சிவனாது பிரபஞ்சம் சேதன அசேதன இயற்கையது” என்று லாயுசங்கிதை கூறுமாற்றாற் பாசம் அசேதனம் என்றும், பசுக்கள் சேதனர் என்றும் கூறப்பட்டது.

அநாதிமல சம்பந்தத் கிஞ்சிஜ்ஞோணுர் மயோதித:|

அநாதிமல முக்தத்வாத் சர்வஜ்ஞோசௌ தத:சிவ:|

விசுத்தம் ஸ்படிகம் கஸ்மாத் தஸ்மாத் தாம்ரம் சகாளிகம்|

யதாதத்ர நிமித்தம் நோ ததாநைவ சிவாத்மநோ:|

“அநாதிமல சம்பந்தத்தினால் அணுவாகிய பசு கிஞ்சிஞ்ஞையினான் எனவும், அநாதிமலத்தினின்றும் நீங்கினமையிற் சிவபிரான் சர்வஞ்ஞராயுள்ளார் எனவும் என்னாற் கூறப்பட்டது; யாதொரு காரணமுமின்றி ஸ்படிகமானது தூய்மையாயும் செம்பானது களிம்புடையதாயும் இருக்கின்றனவோ, அந்நனமே (அநாதிமலமுக்ததுவம்) சிவபிரானுக்கும், (அநாதிமலபத்ததுவம்) பசுவுக்கும் (இயல்பாய்) உள்ளன” என்றும்,

முக்த்யர்த்தம் சபசுர்பத்தோ நான்யதா சோஸ்ய ஜாய்தே|

யாவச் சரீரசம்சிலேஷோ ந ஸம்ஜாதோ ந போகபு:|

மாயேயம் தத்வபுஸ்தஸ்ய ததபாவாந் ந முக்திபாக்|

தேந தேந ஸ்வதந்த்ராத்வாந் மஸினோ மஸினீக்ருத:|

யதா வஸ்த்ரம் ஸதோஷத்வாந் மலாதஸ்தம் விசுத்யதி||

“மோகஷத்தின்பொருட்டே அப்பசு கட்டப்படுகின்றான்; மற்றொன்றினால் அவனுக்கு முக்தி உண்டாகாது; சரீரசம்பந்தம் எதுவரையுமில்லையோ, அதுவரையும் போகம் புக்க இயலான்; அந்தச் சரீரம் மாயேயம்; அந்தச் சரீரமின்றி முக்தி எய்தான்;

அந்த மலத்தோடு கூடிய அந்த மாபேயத்தினால் பாதத்தினான மையால் மலினனாகிய பசு மலினமாக்கப்பட்டான் (அழுக்கினோடு மிகவும் அழுக்காக்கப்பட்டான் என்பது); எங்ஙனம் அழுக்கான பசுவும் அழுக்கான நமபற்றி அழுக்காக்கப்பட்டுத் தாய்மை மடைபெற்றதோ, அங்ஙனம் பசுவுமாம் என்றும் கிரணுகமம் கூறுகின்றது.

பதி பசு பாசம்

(௯) எய்தும் பொருளொரு மூன்று பதிபசு பாசமென்றே மெய்தந்த வாகமங் கூறு மவற்றினுள் வெங்குருவாழ் மைதங்கு கண்டன் பதிபசு வென்ப தனுக்கண்மற்றுக் கைதந்த பாசங்க ளானவ மாயையுங் கன்மமுமே.

(10-ள்) எய்தும் ஒருபொருள் பதி பசு பாசம் மூன்று என்று மெய்தந்த ஆகமம் கூறும் - அநாதியாய் எய்திய ஒப்பில்லாத பொருள்கள் பதி பசு பாசம் என்றும் முப்பொருள்களாம் என்று பெய்விபொருள் பொதிந்த வொகமங்கள் கூறுவனவாம்; அவற்றி லுள்ள வெங்குருவாழ் மைதங்கு கண்டன் பதி - அம்முப்பொருள்க ளுள்ளே சீரழிப்பதில் எழுந்தருளிய கரிய கண்டத்தினராகிய வெப்பருமான பதிபாவர்; பசு என்பது அணுக்கள் - பசு எனப் பவையு ஆன்மாக்களாம்; கைதந்த பாசங்கள் ஆணவம் மாயையும் கன்மமும் - (பிறவிதீர் செலுத்திச்) நெறுமையுறுத்தும் பாசங்க ளாவன ஆணவமும் மாயையும் கன்மமுமாம் எ-று.

பதி: பசுச்ச பாசச்ச பதார்த்தாஸ்த்ரிவிதோ மதா:1

பதிஸ்தந்தா சிவ: ப்ரோக்தோ நிஷ்களோ நிர்மல: ச்ருத:1

பதார்த்தாஸ்த்ரிவிதோ நந்தா : கித்ரீபா: பசவஸ்திரிதா:1

பதி: பசுச்ச பாசச்ச பதார்த்தாஸ்த்ரிவிதோ மதா:1

பதி பசு பாசங்கள் எனப் பதார்த்தங்கள் மூவகைப்படும்; அவைகள் நிஷ்களாகும் நிர்மலருமாகிய சிவன் என்று கூறப்படுகின் றது; ஆன்மாக்கள் விபாபமாய் எண்ணில்லாதனவாய் அறிவுருபங் களாய் என; அவை மூவகைப்படும்; மலம் மாயை கன்மங்க ளோடு கூடினவர் சகலர் எனப்படுவர் என்று கித்தாந்தவிலேகமும்,

மலமாயா ச கர்மாக்யம் பஞ்நாம் பந்த உச்சயதே1

“மலம் மாயை கர்மம் என்பன பசுக்களின் பந்தம் எனப்படும்” என்று இரேளரவாகமமும் கூறுமாற்றால் பதிபசுபாசம்என்னும் முப் பொருள்களைப் பிரதிபாதிப்பன சிவாகமங்கள் என்றும், பதியாவார் சிவபெருமான் என்றும், பசுக்கள் பல என்றும், பாசங்கள் ஆணவம் மாயை கன்மம் என்றும் உணர்க.

தத்துவப்பிரகாசம்

சைவாகமேஷு முக்யம் பதிபசுபாசா இதி க்ரமாத் த்ரிதயம்

“கிரமமாகப் பதி பசு பாசம் என்னும் மூன்றும் சைவாகமங் களில் முக்கியமாகக் (கூறப்படுகின்றன.)”

பஞ்சகிருத்தியம்

(கக) கன்மனந் தன்னைக் கனிவிக்குங் காழிப் பிரான்கருணைப் பன்மைப் படுத்தொழி லீந்து படைப்பு நிலைதொகுத்த லின்மை நிகழ்ந்த வொளிப்புத் துயர்நின் நெடுத்தலென்ப வன்மைப் படாநிலை மைபெரி யோனுக் கமைந்தனவே.

(இ-ள்) கன்மனந்தன்னைக் கனிவிக்கும் காழிப்பிரான் - கற்போ லும் காடின்னியமாகிய மனசை உருக்கிக் கனிவிக்கும் சீகாழிப் பெருமான்; கருணைப் பன்மைப் படுத்தொழில் ஐந்து-காருண்ணிய சத்தியிதா பன்மைப் படச்செய்யும் கிருத்தியங்கள் ஐந்தாம்; படைப்பு நிலை தொகுத்தலின்மை நிகழ்ந்த ஒளிப்பு துயர் நின் நெடுத்தல் என்ப - அவை கிருஷ்டியும் ஸ்திதியும் சங்காரமும் திரோபவமும் அநுக்கிரகமுமாம் என்பர்; அன்மைப்படா நிலைமை பெரியோனுக்கு அமைந்தன - நித்தியமாகிய பஞ்சகிருத்திய நிலை மை அப்பெரியோர்க்கு அமைந்தனவாம் எ-று.

யதோவா இமாநி பூதாநி ஜாயந்தே யேந ஜாதாநி ஜீவந்தி யத் ப்ரயந்த்யபிஸம்விசந்தி ததவ்ஜிஜ்ஞாஸஸ்வ தத்ப்ரஹ்ம1

“எதிரிநூற்று இந்தச் (சேதன சேதனப்) பிரபஞ்சங்கள் பிறக்கின்றனவோ, எதனும் பிறந்தவை ஒழிக்கின்றனவோ, (இறுதியில்) எதனைப்போயடைகின்றனவோ, அதனை அறிக; அது பிரஹ்மம்” எனச் சிருஷ்டி ஸ்திதி சங்கராங்களைத் தைத்திரீயோபநிடதம் கூறுகின்றது.

தத்துவப்பிரகாசம்

பஞ்சவிதம் தத்க்ருத்பம் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதிஸம், ஹ்ருதிதிரோபாவா: |
தத்வதநக்ரஹகாரணம் ப்ரோக்தம் ஸததோதிதஸ்யாஸ்ய ||

“சிருஷ்டி, ஸ்திதி, சங்காரம், திரோபவம், அறுக்கிரகமாகிய ஐந்துவித க்ருத்தியங்களும் எஞ்ஞான்றும் அவர்க்கு இயைந்தனவாம்.”

பதியியல் முற்றிற்று.

ப சு வி ப ல்

(82) அமையா நிலைமை யனுக்களோர் மூன்று வகைபவைதாம்
கமையா னிகறந்தவிஞ் ஞான கலீப்பிரள யாகலர்மற்
நிமையா ரிமைப்ப வராகுஞ் சகல சிவரின் முன்னோர்
தமையா ரெனின்மல மேயவை சேடித்த தன்மையரே.

(இ-ள்) அமையா நிலைமை யனுக்களோர் மூன்று வகை - கணிக்
கப்படாத நிலைமையினையுடைய பசுக்கள் முத்திரப்படும்; அவை
தாம் கமையானிறந்த விஞ்ஞானகலர் பிரளயாகலர் இமையா
ரிமைப்பவராகுஞ் சகலர் - அந்தப் பசுக்கள் பொறையானிறந்த
விஞ்ஞானகலரும் பிரளயாகலரும் தேவர் மனிதராகிய சகலருமாம்;
இவரின் முன்னோர்தமை யாரெனின் மலமேயவை சேடித்த தன்
மைவர் - (சகலர் பிரளயாகலர் என்னும்) இவர்க்கு முற்பட்ட விஞ்
ஞானகலரை யாரென்று ஆராயின், அவர் ஆனவமலமொன்றுமே
(மலமெனும், முற்செனாதத்திற் பிரளயாகலராயிருந்து மாயை
கனமம் என்னும்) அவை இரண்டையும் நீக்கிய பெற்றியராம் எ-று.

ய நசேஸ்ய த்பவிதஸ் சதுஷ்பத:1

“எவர் இருகாலும் நாற்காலுமுடைய பசுக்களை ஆளுகின்றாரோ” என்று இருக்குவேதமும் (க0. கஉக. ஈ),

பேஷாமீசே பசபதி: பசுநாம் சதுஷ்பதா முதச த்விபதாம்1

“நாற்காலும் இருகாலுமுடைய பசுக்களைப் பசுக்களுக்குப் பதியாயுள்ளார் (சிவபெருமான்) ஆளுகின்றார்” என்று தைத்தீரீய யகர்வேதமும் (ஈ. க. ச),

பசவஸ்து சதுஷ்பாதா த்விபாதாச்சேதி சுசுரும:1

“பசுக்கள் நாற்காலும் இருகாலுமுடைய எனக் கேள்வியுறுகின்றேம்” என்று காமிகாகமமும் கூறுகின்றன.

தத்துவப்பிரகாசம்

பசவஸ்திரிவிதா ஜ்ஞேயா விஜ்ஞாநப்ரளயகேவலௌஸகல:1

“பசுக்கள் விஞ்ஞானகலர் பிரளயாகலர் சகலர் என முத்திரப்படுவர்.”

முத்திர ஆன்மாக்களின் இலக்ஷணம்

(கரு)தன்மை பொழிக்கும்ப் பாசமும் கன்மமுஞ் சார்ந்துமற்றைப் பின்னொரு பாச மிலர்பிரள யாகலர் பேசியவக் கன்மமு மாயையு மாணவ முங்கலந் தார்சகல ரென்னு மிவரின்முன் னோரிரு பான்மைய ரென்றறியே.

(இ - ள்) தன்மை ஒழிக்கும் அப்பாசமும் கன்மமுஞ் சார்ந்து பின்னொரு பாசமிலார் பிரளயாகலர் - ஆன்மாவின் இச்சாஞானக் கிரியையினியல்பை ஒழிக்கும் அவ்வாணவமலமும் கன்மமலமும்; கலந்து மற்றோர் மாயாமல பாசமில்லாதவரே பிரளயாகலர்; பேசிய அக்கன்மமும் மாயையும் ஆணவமும் கலந்தார் சகலர்-மேலே கூறப்பட்ட அந்தக் கன்மமும் மாயையும் ஆணவமுமாகிய முன் றும் சார்ந்தவர் சகலர்; என்னும் இவரின் முன்னோர் இருபான்மை

யர் என்றறிய-பிரளயாகலர் சகலர் என்னும் இவர்க்கு முற்பட்டோர் ஆனவமல மாத்நிரமுடையாகிய விஞ்ஞானகலர் இருதிறப்படுவர் என்று அறிதி எ-று.

மலகர்மயுதோ விப்ரா: பிரளயாகல இஷ்யதே|

மாயாகர்மமலையுத்தஸ் ஸகலஸ்தக்ர கத்யதே||

“மலகன்மல்களோடு கூடினவர் பிரளயாகலர்; மாயா கன்ம மலங்களோடியவந்தவர் சகலர்” என்று காமிகாகமம் கூறுகின்றது.

தத்துவப்பிரகாசம்

மலயுத்தஸ்தத்ராத்யோ மலகர்மயுதோ த்வீதிய: ஸ்யாதி|

மலமாயாகர்மயுதஸ்சகலஸ்தேஷு த்வீதாபவேதாத்ய:||

“முதலாவதாகிய விஞ்ஞானகலர் மலமாத்நிரமுடையர்; இரண்டாவதாகிய பிரளயாகலர் மலகர்ம மிரண்டுமுடையர்; சகலர் மலம் மாயை கன்மம் என்னும் மூன்றுமுடையர்; இம்மூவருள்ளே முதலாவதாகிய விஞ்ஞானகலர் இருதிறப்படுவர்.”

விஞ்ஞானகலர் இருதிறத்தராதல்

(கசு) தீக்ஷிந்தவர் தீர்ந்த துகளினர் தீராத் துகளர் முன்னர்ச் செறிந்தவர் விஞ்சைக்கு நாயக ரெண்ம ரெனச்சிறந்தோர் மீறிந்தவர் மந்திர ராமேழு கொடியர் பேரொலியான் மந்திர திரைப்புனல் வெங்குரு வாணன் வகுத்தவரே.

(இ-ள்) அறிந்தவர் - விஞ்ஞானகலர்; தீர்ந்த - துகளினர் தீராத்துகளர்-மிருத்த பரிபக்குவமலமுடையரென்றும் குறைந்த பக்குவ மலமுடையரென்றும் (இருவகைப்படுவர்); முன்னர்ச் செறிந்த என்மர் விஞ்சைக்கு நாயகர் எனச் சிறந்தோர்-முன்னர்க் கூறப்பட்டவர் அனந்தாதி அஷ்டவித்தியைகவார் எனப்பட்ட உயர்வு

தீ இச்செய்யச் செய்பிரகாசத்துக்கு மதுரைச் சிவப்பிரகாசர் எழுதிய பாடலும் அ-ஞ்செய்யுளுகியும், பொது சை-ஞ் செய்யுளுகியும் உதரிகெய்யப்பட்டன.

டையோராம்; பிறிந்தவர் மந்திரராம் எழுகோடியர்-அவரிற் பிரித்
துக் கூறப்பட்டோர் சப்தகோடி மகாமந்திரராம்; வகுத்தவர்
பேரொலியான் மறிந்த திரைப்புனல் வெங்குருவாணன்-இங்ஙனம்
வகுத்தவர் மிகுந்த ஒலியினால் மடங்கும் அலைநீரார் சூழ்ந்த வெங்
குரு எனப்படும் சீகாழிக்கு நாயகராகிய சிவபெருமானேயாம்
எ-று.

“விஞ்ஞானகலருள்ளே பக்குவமல முடையார் இருபிரகாரத்
தினர்; அத்தியந்த பரிபக்குவமுள்ள விஞ்ஞானகலர் ஈசுவர
தத்துவத்தில் வசிப்பவர்களாகிய அனந்தாதி எண்மர்; அனந்தா
தியரை அபேகித்துச் சிறிது அபக்குவமுடையராயுள்ளோர் சுத்
தவித்தையில் வசிப்பவர்களாகிய சப்தகோடி மகாமந்திரர்களாம்”
என்று சித்தாந்தசாராவளி வியாக்கியானம் கூறுகின்றது.

தத்துவப்பிரகாசம்

ஆத்யஸ் சமாப்தகலுவோ ஸமாப்த கலுவோத்விதீயஸ் ஸ்யாத் |
ஆத்யாநுக்ருஹ்ய சிவோ வித்யேசத்வே ரியோஜயத்யஷ்டௌ |
மந்த்ராச்ச கரோத்யபரார் தேசோக்தா: கோடயஸ் சப்த ||

“முற்பட்டவராகிய விஞ்ஞானகலர் தீர்ந்தமலமுடையர் எனவும்,
தீராமலமுடையர் எனவும் இருவகைப்படுவர்; இவருள் முற்
கூறப்பட்ட தீர்ந்தமலமுடையர் ஈசுவரதத்துவத்திலுள்ள சிவோத்
தமர் முதலிய அஷ்டவித்தியேசுவரனேயாம்; தீராமலமுடைய
மற்றையோரைச் சுத்தவித்தியாதத்துவத்தில் மந்திரர்களாக்கினர்;
அவர்கள் சப்தகோடியினர்.”

அபக்குவ விஞ்ஞானகலர் பக்குவ அபக்குவப் பிரளயாகலர்

(தரு) *வகுத்தவ ரிற்புவ னாதிப ரேணைய மற்றவர்பின்
றொகுத்தவ ரிற்பந்த முற்றினர் தூநெறிச் செல்வர்பின்பான்
மிகுத்தவர் தாம்புரி யட்டகத் தோடும் வினைவழியார்
பகுத்த பிறப்பிற் சகலர்முப் பாசமும் பற்றினரே.

* இச்செய்யுள் சிவப்பிரகாசத்துக்கு மறுரைச் சிவப்பிரகாசர் எழுதிய
பாயிரம் ௮-ஞ் செய்யுளுரையில் உதகரிக்கப்பட்டுள்ளது.

(இ-ள்) மருத்தவரின் ஏனைய மற்றவர் புலனாதிபர் - இங்ஙனம் வருக்கப்பட்ட விஞ்ஞானகலரினின்றும் (மிகுதியும் அபக்குவமல முடைய) விஞ்சிய விஞ்ஞானகலர் (அசுத்த மாயாதத்துவத்துக்கும் உதரத்தித்தியாதத்துவத்துக்கும் இடைக்கணுள்ள) புலனாதிபர்க ளாயிருப்பர்; நின் தொகுத்தவரிற் பந்தமுற்றினர் துறையிச் செல்லா - (விஞ்ஞானகலர்க்குப்) பின் தொகுக்கப்பட்ட மாயா மருத்தவரின் பந்தத்தினின்று நீங்கினவராகிய மிக்க பக்குவமுடையவர் முத்திகெறியிற் றலைப்படுவர்; பின்பான் மிகுத்தவர் நாம் புரியட்டகதேகதோடும் வினைவழியாற் பகுத்த பிறப்பிற் சகலர் முப் பாசமும் பற்றினர் - பின்னுள்ள அபக்குவராகிய பிரளயாகலர் புரி யட்டகதேகத்தோடும் இருவினைக் கீடாக வருக்கப்பட்ட பிறவி பின்மன்களையே சகலராய் ஆணவம் மாயை கன்மம் என்னும் முப் பாசமும் பற்றிநோராவர் எ-று.

தத்துவப்பிரகாசம்

பிரளயாகலேஷு யேஷாம் பக்வே மலகர்மணி வ்ராஜந்தயர்யே1
புரியட்டகத்தெறுயுதா யோகிஷ்வகிலாச கர்மவசாத்11

“பிரளயாகலருள்ளே மலம் பரிபாகமுற்று, அதனாற் கன்மமும் பக்குவத்தை அடைப்பெற்றவர்கள் மோகத்ததை அடைகின்றார் கள்; அபக்குவராயுள்ள ஏனையோர் புரியட்டக தேகமுடையராய்க் கன்மவசத்தினாலே போகத்தின்பொருட்டுச் சமஸ்த யோனிகளை யுடைய புலன சரிசங்களிற் செல்லுகின்றார்கள்.”

புரியட்டகம்

(கசு) பற்றிய சத்தம் பரிசு முருப மிரதகந்த
மற்ற மனம்புத்தி யாங்கார மென்றிவை வல்வினையாற்
சுற்றி யமைந்த புரியட் டகமென்று சொல்லுவர்வான்
பெற்றி யமைந்த பிரமா புரந்தொழப் பெற்றவரே.

(இ-ள்) பற்றிய சத்தம் பரிசு உருபம் இரதம் கந்தம் மற்றை மனம் புத்தி சூகசம் என்று இவைவல்வினையாற் சுற்றி அமைந்த புரியட்டகம் என்று சொல்லுவர்-வினையங்களைப்பற்றிய சத்தம்பரி

சும் ரூபம் இரகம் கந்தம் என்னும் தன்மாத்திரை ஐந்தும் மனம் புத்தி அகங்காரம் என்னும் மூன்றுமாகிய இவை வலிய வினை காரணமாக ஆன்மாவைப்பற்றியுற்ற புரியட்டக தேகமென்று கூறுவர் (யாரெனில்); வான்பெற்றி அமைந்த பிரமாபுரம் தொழப் பெற்றவர் - ஆகாயம் வரையும் உயர்ந்தமைந்த தன்மையோடுகூடிய பிரமாபுரம் எனப்படும் சீகாழியை வணங்கப்பெறும் பேறு பெற்ற அறிஞர்களாம் எ-று.

பிரளயாகலரிற் சிலர் விஞ்ஞானகலராதல்

(கஎ) *பெற்ற தவப்பய னுற்பிரள யாகல ரிற்சிலரைக் குற்றமின் மந்திர நாயக ராக்குமெங் கொச்சையர்கோன் மற்றவர் மண்டலர் க்ரோதா திபர்வீரர் சீகண்டசீனர்க்கே. ருற்ற வருத்திர ரெட்டெட்டொன் றென்றுநா நெண்ணி

(இ-ள்) எம் கொச்சையர்கோன் - எமது கொச்சை எனப் பெயரிய சீகாழிக்குத் தலைவராகிய சிவபிரான்; பெற்ற தவப்பயனுற் பிரள யாகலரிற் சிலரை - அடைந்துகொண்ட புண்ணிய தவப்பிரயோ சனத்தினுற் பிரளயாகலரிற் சிலரை; குற்றமில் மந்திரநாயகராக் கும் - குற்றமில்லாத (விஞ்ஞானகல) மந்திரநாயகராக் குவர்; அவர் மண்டலர் எட்டு குரோதாதிபர் எட்டு வீரரொன்று சீகண்ட ரொன்று சீருற்ற உருத்திரர் நூறு இவர்க்கு எண் - அவர்கள் மண்டலாதிபர் எண்மர், குரோதாதிபர் எண்மர், வீரர் ஒருவர், சீகண்டருத்திரர் ஒருவர், உருத்திரர் நூற்றுவருமாக, இவர்களின் தொகை நூற்றுப்பதினெட்டாம் எ-று.

“வித்தியாமண்டலிகளாகிய எண்மரும், குரோதாதிபராகிய எண்மரும், ஸ்ரீகண்டருத்திரர் ஒருவரும், வீரபத்திரர் ஒருவரும், உருத்திரர் நூற்றுவருமாகிய அந்த நூற்றுப்பதினெண்மரையும் சிவபெருமான்சிருஷ்டிகாலத்திலே நிரதிகாணதீபாகையால் அறுக்கி, கித்து அந்த (விஞ்ஞானகலமந்திரேசுவர) அதிகாசத்தில் ஆஞ்ஞா டிப்பர்” எனப் படிக்கராகமம் கூறுகின்றது.

இந்த நூற்றுப்பதினெண்மரும் பிரளயாகலரைச் சார்ந்தவ ரென்க.

* இச்செய்யுள் சிவப்பிரகாசத்துக்கு மதுரைச் சிவப்பிரகாசர் எழுதிய பாயிரம் அ-ஞ் செய்யுளுறையில் உத்கரிக்கப்பட்டுள்ளது.

தத்துவப்பிரகாசம்

சதமம் டாரச தேஷாம் குருதே ஸ்வயமேவ மந்த்ரோசாந் |
ததாஷ்டேள மண்டலிந : க்ரோதாத்பாஸ்தத்சமாச்ச விரோச : |
ஸ்ரீகண்டச்சதருத்ரா : சதமித்யஷ்டா தசாப்பதிகம் ||

“ககனேசர் முதலிய) மண்டலாதிபர் எண்மரும், குரோதாதிபர் எண்மரும், ஸ்ரீகண்டரும், விரபத்திராரும், சத்ருத்திரருமாகிய அந்நாற்பதிலெட்டுப் (பிரமாண்ட ஆதாரர்களாகிய அந்நாற்பதில் பதினெட்டுப் பிரளயாகல) ருத்திரர்களுடைய மலங்களைச் (சிவ பிரமான்) தாமே நீக்கி மந்த்ரோசவரபதத்தில் யோஜிக்கின்றார்.”

சகலர்க்கு அருளுதல்

(க-ள்) எண்ணும் வினைப்பய னாற்பு வனந்தொறும் போகமென்று
கண்ணி வருஞ்சக லர்க்கொரு கால நயந்தங்ஙனே
பண்ணிய கன்மந் தொலைபொத் துழிச்சத்தி பாதமுறக்
கண்ணிய லுக்குரு வாய்க்காழி வேந்தன் கதிதருமே.

(தி-ள்) எண்ணும் வினைப்பயனாற் புவனந்தொறும் போகம் என்
தும் கண்ணியருஞ் சகலர்க்கு - கணிக்கப்படும் கன்மப்பயனினாற்
புவனங்கடொறும் போகத்தை காஞ்ஞான்றும் பொருந்தித் துய்த்து
வரும் சகலரையினர்க்கு; அங்ஙனே ஒருகால் நயந்து பண்ணிய
கன்மம் தொலை ஒத்துழி சத்திபாதமுற - ஈண்டு ஒருகால் மிகுத்
தச் செப்த புண்ணிய பாவங்கள் சமப்படும்படத்து அதனாற் சத்திநி
பாதம் நெய்க்கெங்கால்; காழ் வேந்தன் கண்ணியலும் குருவாய்க்
கதிதரும் - சகாழித் தலைவராகிய சிவபிரான் கண்போற் சிறந்த
குருவாதாரனமுந்தருகிவந்து முத்தியைப் பாலித்தருள்வார் எ-று.

யேஷாம் போதே ந ஸம்ஜாதம் காலஜ்ஞாகம் (வராகரோ) |

ந தேஷாம் ஜாபதே போத : சாத்ரகோடிசதைதாபி ||

“கலர்க்களுடைய அநிலிலை மலபரிபாக்காலமாகிய சத்தினிபாதத்
தில் ஞானம் நெய்க்கயில்லையோ, அவர்களுக்கு தாறுகோடி சாஸ்தி
யங்களாலும் சிவசாஷாத்காரஞானம் உண்டாகாது” என்று நேவி
காலேத்தாம் கூறுகின்றது.

சிவபுண்ணியத்தால் வருவது இருவினையொப்பு என்றும், அது வரவே முதன்மையும் போகப்பற்றும் கழியும் என்றும், மலபரி பாகத்தால் வருவது சத்தினிபாதம் என்றும், அது வரவே போக போக்கியக் கருவிகளிற் செறிதல் கழியும் என்றும், இவைநான்கும் வந்து அவை நான்கும் கழிந்தால் உணர்வாய்நின்ற ஞானக்கூத்தன் ஒரு மூர்த்திகொடு குறுகும் என்றும், அந்தக் குருவருளால் ஷடத் துவசத்திபாகிய உருக்கழியும் என்றும், அது கழிந்தாற் கேவல சகலம் நீங்கும் என்றும், அது நீங்கினால் அறிதற்றொழில் உண்டா தல் ஒடுங்கிக் கழியும் என்றும், அது கழிந்தால் ஞானப்பெருக்கம் உளதாம் என்றும், அது பெருகினால் இச்சை ஞானம் கிரியை மூன்றும் கழியும் என்றும், அது கழிந்தால் மலநீக்கம் வாதனாமல நீக்கம் வரும் என்றும், அது வந்தால் ஆன்மாவுக்கு விபாபக அறிவு விளங்கி ஏகதேசக்காட்சிப்படும் சுட்டிணர்வு கழிந்து சிவா னந்தம் எய்தும் என்றும் சித்தாந்தசாஸ்திரம் கூறுகின்றது.

தத்துவப்பிரகாசம்

பரிபக்வமலானேதாதுத்சாதநஹேதுசக்திநிபாதேந|

போஜயதி பரே தத்வே ஸ தீக்ஷயாசார்யமூர்த்திஸ்தித: ||

“(சிவபெருமான்) ஆசாரியமூர்த்தியை அதிஷ்டித்துநின்று (திரோ தான சத்தியை) ஒழித்தல்வாயிலாக எய்தும் சத்தினிபாதத்தினைப் பரிபக்குவமுற்ற மலத்தையுடைய இந்த ஆன்மாக்களைச் (சிவா னந்த) பரதத்துவத்திற் சேர்ப்பிக்கின்றார்.”

பாசவியல்

ஆணவ்முதலிய மூன்று

(கக) *கதிதரு காழிமன் கட்டுமப் பாசங்கண் மூன்றவைதாம் பொதிதரு மாணவம் போகஞ்செய் கன்முமு மாயையுமா முதியது தானொன்று முன்னரில் லாதது சேதனன்கண் னதிக மறைப்பன வாயிர கோடி விருத்திகளே.

* இச்செய்யுள் சிவஞானசித்தியார்க்கு மறைமூலனாதசிகர். எழுதிய ௨-ஞ் குத்திரத்து ௮0, ௮௭-ஞ் செய்யுளுரைகளினும், சிவப்பிரகாசத்துக்கு மதுரைச் சிவப்பிரகாசர் எழுதிய பொது ௮-ம், ௨௭-ஞ் செய்யுளுரைகளினும் உதாரிக்கப்பட்டுள்ளது.

(இ-ள்) கதிதரு காழிமன் கட்டும் அப்பாசங்கள் மூன்று - முத்தியாலிக்கும் சீகாழிப்பெருமான் (அநாதியே ஆன்மாவைப் பந்தித்த ஆணவ முதலியவற்றைத் திரோதானசத்தியினுற் சேட்டித்துப்) பந்திக்கும் அப்பாசங்கள் மூன்று வகைப்படும்; அவை தாம் பொதிதருமானவம் போகஞ் செய் கன்மமும் மாயையுமாம் - அப்பாசங்கள் ஆன்மாவின் அறிவை மறைத்துநிற்கும் ஆணவமலமும், போகம் கொடுக்கும் கன்மமலமும், மாயாமலமுமாம்; முதியது தான் ஒன்று - முதற்கண்ணே கூறப்பட்ட ஆணவமலமானது ஒன்றே; முன்னர் நில்லாதது - (இது ஆன்மாவின்மீது பிரிக்கு மாறு புலப்பட) முற்பட்டு நில்லாதது; சேதனன் கன் அதிகம் மறைப்பன ஆயிரக்காடி விருத்திகள் - (அநேக) ஆன்மாக்களின் (ஞானக்கிரியா) சத்திகளை மிகுதியும் மறைப்பனவாகிய அநேக சத்திகளை (உடையது) எ-று.

ஸஹஜம் மலமித்யுத்தமாகந்துகமலம் (ச்ருணு)I

மாயேயம் கர்மஜஞ்சைவ த்விவிதம் (சிவசாசநே)II

“ஆணவமலம் சகஜமலம் எனவும், மாயாகன்மகாரியம் இரண்டும் ஆகத்துகமலம் எனவும்” சுப்பிரபேதாகமம் கூறுகின்றது.

தத்துவப்பிரகாசம்

பாசா:சுதர்விதாஸ்ஸ்யு:பும்சோமலகர்மஜேன மதௌ ப்ரதமதௌI
மாயேய திரோதாயகௌ (சிவசக்திஸமுத்பபௌ) சாந்யௌII

“ஆன்மாவுக்கு நால்வகைப் பாசங்கள் உண்டு; அவை முதற்கண்ணே யுள்ள மலமும், கன்மமும் மற்றையI மாயேயமும், திரோதாயியு மாம்.”

ஆணவம்

(உ.0) விருத்திக ளான்மறைக் கின்றவய் வரணவம் வெங்குருமன்
கருத்திய னான்முறை தேரிற் கலந்துட னுபலுவை
யருத்திய நஞ்சென மோகஞ்செய் தாகை யறுபவத்திற்
பெருத்திடச் செம்பினிற் காவிதம் போலப் பிணைந்துளதே.

(இ-ள்) விருத்திகளான் மறைக்கின்ற அவ்வாணவம் - (அள விதந்த) சத்திகள்கொண்டு ஆன்மாவை மறைக்கின்ற அந்த ஆணவ மலசுத்தியைத், வெங்குருமன் கருத்து இயல் நான்முறை

தேரில் - ஸ்ரீகாழிநாதர் திருவுளத்துக்கியைந்த வேதசிவாகமநெறியானே ஆராயின்; கலந்து உடனாய் அணுவை அருத்திய நஞ்சென மோகஞ் செய்து-ஆன்மாக்களுடனே அவ்வாணவம் (அபேதமாய்க்) கலந்து நின்றலால் ஒன்றாயுந், (பொருட்டன்மையால் வேறாயும்), செயற்றன்மையால் உடனாயுமாகி, அவற்றுக்கு ஊட்டிய நஞ்சு போல மயக்கஞ் செய்து; ஆசை அனுபவத்தில் பெருத்திடச் செம்பினிற் காளிதம் போலப் பிணைந்துளது - (புகழ்பொருள்) ஆசையானது (விஷய) அனுபவத்திலே கதிக்குமாறு செம்பிற் களிம்பு போல (அவ்வான்மாக்களில்) இசைந்துளது எ-று.

தாம்ரகாளிகவத்யோகாத்ஸஹஜ: பரிகீர்த்தித:1

“(ஆன்மாவோடு ஆணவமானது இயைந்து நிற்பது) தாம்மிரத்திற் களிம்பு சகஜமாய் இசைந்திருப்பது போலாம் என்று சொல்லப்படும்” என்று மதங்காகமங் கூறுகின்றது.

தத்துவப்பிரகாசம்

ஏகோஹ்யநேகசக்தித்ருக் க்ரியயோச்சாதகோமல: பும்ஸ:1
துஷ்கம்புகவஜ்ஜ்ஞேயஸ் தாம்ராச்சரிதகாளிகாவத்வா11

“ஆணவமலம் ஒன்றனறோ; இது அநேக சக்திகளையுடையதாய் ஆன்மாவின் ஞானக்கிரியைகளை மறைப்பதாயுள்ளது; இது நெல்லின் உமிழ்போன்றேனும், தாம்மிரத்திற் களிம்புபோன்றேனும் உள்ளது என அறியற்பாற்று.”

கன்மம்

(உக)*பிணைந்தவப் பாசம் பெருக்கியவ் வாசை யணுநுகர்தற் கணைந்தன கன்ம மிருவகைத் தாமறம் பாவமென்ப [யாதணந்தும் பிணைந்துஞ்ஞ சார்பினிற் றோன்றமன் சன்னிதி லுணர்ந்தவர் வித்தும் விளைவுமொப் புாமென வோதுவரே.

(இ-ள்) பிணைந்த அப்பாசம் அவ்வாசை பெருக்கி அணு நுகர்தற்கு அணைந்தன கன்மம் இருவகைத்தாம்-ஆன்மாவை அநாதியே பற்றிய அவ்வாணவமலம் அவ்வாசையைப் பெருக்க, அவ்வான்மா

* இச்செய்யுள் சிவப்பிரகாசத்துக்கு மதுரைச் சிவப்பிரகாசர் எழுதிய பொது உ0-ஞ் செய்யுளுரையில் உதகரிக்கப்பட்டுள்ளது.

மானது போகத் துப்த்தற்குச் சேர்ந்தனவாகிய வினைகள் இரு வகையாம்; அந்ம் பாவம் என்ப - அவ்வினைகள் புண்ணியமும் பாவமமாம் என்பர்; மன் சந்தியால் தணந்தும் பிணைந்தும் தம் சார்பினிற்றோன்றும் - சோழியாயகருடைய சன்னிதியினால் அவை (இருவினைகள்) அவ்வான்மாக்களை (இதாதிதமாகப்) பிரிந்தும் கூடியம் தத்தஞ்சார்பிலே தோன்றுவனவாம்; உணர்ந்தவர் வித்தும் வினாவும் ஒப்பாம் என ஒதுவர் - அறிஞர்கள் அவ்வினையை (மறு சன்னத்துக்குரியதாய்) வித்துக்கும் (இந்தச் சன்னத்துக்குரியதாய்) வினாவுக்கும் ஒப்பாமென்று கூறுவர் எ-று.

தத்துவப்பிரகாசம்

கர்மாநாதி ப்ரோக்தம் தர்மாதர்மாத்மகம் விசித்ராஞ்சு|

“கம்மமானது அநாதிக்கண்ணதாய்ப் புண்ணியபாவம் எனப் பல திறப்பட்டிருக்கும்.”

மாயை

(உஉ) *ஒதிய வல்வினை ஊட்டக் கருவி யுடம்புலக
மாதிரைப் போகமு மாய்கின்ற மாயை மயக்குவித்தே
போதம் தரும்பொரு ளாய்கிற்கு மிப்புல னாதிகளுக்
காதியு மாய்கிரித் தந்தமு மாகி பொருங்கியதே.

(இ-ள்) ஒதிய வல்வினை ஊட்ட உடம்பு கருவி உலகம் மாது இமைப் போகமுமாய் கின்ற மாயை - மேலே கூறப்பட்ட வலிய வினையை ஊட்டுமாறு தனவாயும் காணமாயும், புலனமாயும் மாதர் முதலிய சிறுபோகமாயும் நின்ற மாயையானது; மயக்குவித்தே போதம் தரும் பொருளாய் நிற்கும் - அறிவை மயக்குவித்துக் (கலாதிக்களால் ஏகதேசக்) காட்சிதரும் பொருளாகிநிற்கும்; இப் புலனாதிகளுக்கு ஆதியுமாய் விரிந்து அந்தமுமாகி ஒங்கியது - இப்புலனாதிகள் தோற்றுதற்கு முதற்காரணமாய் விரிந்தும், அவற் றுக்கு அந்தமுமாகி ஒங்கியும் இருக்கும் எ-று.

* இச்செய்யச் சிவப்பிரகாசத்தக்கு முதலாகச் சிவப்பிரகாசர் எழுதிய பொது உலகுச் செய்யுளுகாவில் உதாரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

மயத்யஸ்ராஜ் ஜகத்விச்வம் மாயா தேந ஸமீரிதா|

“(சுத்தமாயையிலே இருத்தலொழிந்த) பசுக்களையெல்லாம் மயக்கு
கின்றமையின் (அசுத்த) மாயை எனப்பட்டது” என்று பவுட்க
ராகமமும்,

ததேகாசிவம் பீஜம் ஜகத: சித்ரசகத்திமத்|

ஸஹகார்யதிகாராந்தஸம்ரோதிவ்யாப்யநச்வரம்||

“ஆம்மாயையானது ஒன்றாயும், மயக்குதலால் அசிவமாயும், பிரபஞ்
சத்துக்கு உபாதானமாயும் பல்வேறு வகைப்பட்ட சத்தியுள்ளதா
யும், சககாரிகளாகிய கன்மங்களின் அதிகாரம் இருக்கும்வரையில்
ஆன்மாக்களை மறைப்பதாயும் வியாபகமாயும் நித்தியமாயும் இருக்
கின்றது” என்று மிருகேந்திராகமமும் கூறுமாற்றால், ஈண்டு “மாயை
மயக்குவித்தே” எனக் கூறப்பட்டது.

தத்துவப்பிரகாசம்

—o—o—o—

மாயாச வஸ்துரூபா மூலம் விச்வஸ்ய நித்யா சா|

“மாயையானது வஸ்துரூபமாய் உலகத்துக்கு மூலகாரணமாய் நித்
தியமாய் உள்ளது.”

திரோதானசத்தி

—o—o—o—

(உரு) ஒடுங்கிய பாசத் தொகையொரு மூன்று முறந்தொழிபிற்
றுடங்கிய போதிற் றுணைமையிற் றேணி புரத்துறையும்
விடங்கெழு கண்டர்தஞ் சத்தியி னேவலின் மற்றதுவும்
படர்ந்தெழு பாசமென் றாவையூக்கஞ்செய் பான்மையரே.

(இ - ள்) ஒடுங்கிய பாசத் தொகையொரு மூன்றும் - சர்வசங்
காரகாலத்தில் (ஆன்மாவோடு) ஒடுங்கிநின்ற பாசம் மூன்றும்;
உறந் தொழிலில் றுடங்கிய போதில் றுணைமையில் தோணிபுரத்து
உறையும் விடம் கெழு கண்டர் தஞ்சத்தியின். - தத்தமக்குரிய
தொழில்களில் தொடங்கியபோது ஒப்பில்லாத தோணிபுரத்தின்
கண்ணே எழுந்தருளியிருக்கும் காளகண்டராகிய சிவபெருமா
னுடைய (அவிநாபூத) சிவசத்தியினது; எவனில் அதுவும் படர்ந்து
எழுபாசம் என்றார் அவை ஊக்கஞ் செய் பான்மையர் - (ஆன்மாங்

கொப்பந்திய அந்த மும்மலங்களுக்கு அனுகூலமாய்நின்று அவற்றை மூலமாகவிலகும், (உபசாரம்பற்றி) அதனை முதிர்ந்து எழும் திரோதாய் மலம் என்று கூறினர் அப்பாசங்களினின்று நீங்கும் பேசியோர் எ-று.

தானாம் மாற்றெச்வர் சக்திஸ்சர்வாநக்ராஹிகாசுவா

தர்மாநவர்த்தநாதேவ பாச இக்யுபசர்யதே||

“இயல்பாகவே)சர்வான்மாக்களையும் அங்கீகரிக்கும் சிவையாகிய திரோதாய் சக்தியானது மறைக்கும் மலசத்திகளை அதிவீரத்துடன் தோடாக்கிநுத்தலாற் பாசம் என உபசாரமாகக் கூறப்படும்” என்றது மிகுசேந்திராகமம்.

தத்துவப்பிரகாசம்

பாசநக்ராஹிர்வாத புருஷதிரோதாயிகா விபோ: சக்தி:|

பாசநிவேகாபிஹிதா: கதிதா: பாசாச் சதூர்விதாஸ்தவேவம்||

“சிவத்தைத் தெரிபவொட்டாந்) ஆன்மாவை மறைக்குந் (திரோதாய்) உபசாரமும்) சிவனாந் சக்தியானது (ஆணவாதி) பாசங்களோச் சேர்த்துநின்றுநின்றமையின், அத்திரோதானசக்தியானது பாசமாக உபாதிக்கக் கூறப்படும்; இங்மனம் பாசம் நால்வகைப்பட்டதாயிற்று.”

சிவதத்துவம்

(அ-அ) பான்மையில் தத்துவ மைந்தென்பர் சுத்தம் பரமவற்றுட் சிவம் நேர்வச் சோபுரம் காண்சிவ தத்துவமென் தெய்வச் சுத்த இறைவியுள் நோது மிருந்திலரேந் ஈர்மலி சிவநாமி ஞர்சிவ மாமென்று கூறுவரே.

(இ-அ) பான்மையில் சுத்தம் தத்துவம் ஐந்து என்பர் - கூறும் பான்மையில் சுத்ததத்துவம் ஐந்து என்று அநிஞர் கூறுவர்; உத்தமம் பான்மையில் தெய்வச் சோபுரம் காண் சிவதத்துவம் - அமலம் பான்மையில் மோகமறு சேப்புவாய்க்கத் திவ்ய சோபுரமாகிய உத்தம சிவதத்துவமாம்; என்று ஈர்மலி கூந்தல் இறைவியும் - அமலம் இவ்விதேசம் - என்று இங்மனம் கூறப்படும் சிவதத்து

வமே இடமாக அழகுவாய்ந்த கேசத்தையுடைய இறையியும் இறைவரும் இருந்திலரே; கூர்மலி சிந்தையினர் சிவாமென்று கூறுவரே-நுண்ணறிவாளர் அத்தத்துவத்தைச் சிவதத்துவமென்று சொல்வாரோ? சொல்லார் எ-று. ஏகரம் எதிர்மறைப்பொருட்கண் வந்தது.

சிவம் சக்திஞ்ச சாதாக்யமீசம் வித்யாக்யமேவசு]

“சிவதத்துவம், சக்திதத்துவம், சாதாக்யதத்துவம், ஈசுவரதத்துவம், சுத்தவித்தியாதத்துவம் (எனச் சிவதத்துவங்கள் ஐந்து)” என்று பிங்கச்சாரபாலோபநிடதமும்,

சிவம் சக்திச்ச ஸாதாக்யமீசுவரந்ததநந்தாம்]

சுத்தவித்யாச பஞ்சைதே சுத்ததத்வம் ப்ரகீர்த்திதம்]

“சிவம், சக்தி, சாதாக்யம், ஈசுவரம், சுத்தவித்தை என்னும் ஐந்தும் சுத்ததத்துவம் எனப்படும்” என்று காலோத்தராகமமும் கூறுகின்றன.

தத்துவப்பிரகாசம்

சுத்தாநி பஞ்சதத்வார்யாத்யந்தேச ஸ்மரந்தி சிவதத்வம்]

“சுத்த தத்துவங்கள் ஐந்தாகும்; அவற்றுள்ளே தலைபாயது சிவ தத்துவம் எனக் கூறுவர்.”

அ த் து வ ர்

(உரு) கூறிய வங்கியுங் கோலு மெனக்கொச்சை வேந்தனெங்கு
மாறில னாகி மகிழ்ந்துட னிற்றலின் மற்றதுவும்
வேறின்மை சால விளம்பத் தருமதன் பால்வினையு
மாறியல் பாமத்து வாதத்து வாகமத் தாய்ந்தனவே.

(இ-ள்) கூறிய அங்கியும் கோலும் எனக் கொச்சைவேந்தன் எங்
கும் மாறிலனாகி மகிழ்ந்து உடனின்றலில் - கூறப்பட்ட அக்கினியும்
காட்டமும் போலக் கொச்சை நகர்க்கு இறைவராகிய சிவபிரான்
யாண்டும் வேறுபாடின்றி மகிழ்ந்து இயைந்து நிற்றலினால்; அது
வும் வேறின்மை சால விளம்பத்தகும் - சிவபெருமாளினின்று வே
றற்று நிற்றலால் அந்தச் சிவதத்துவமும் சிவனென்று மிகுதியும்
கூறற்பாலதாகும்; அதன்பால் வினையும் ஆறு இயல்பாம் அத்துவா
தத்துவாகமத்து ஆய்ந்தன - (குடிசையினின் அம் வேறுருத) அந்தச்

தத்துவப்பிரகாசம்

சக்திசதாசிவதத்வே ஈசுவாவித்யாக்யதத்வேசி

“(மேலே கூறப்பட்ட சிவதத்துவத்தோடு) சத்திதத்துவம், சதா சிவதத்துவம், ஈசுவரதத்துவம், சுத்தவித்தியாதத்துவம் எனத் தத்துவம் ஐந்தாம்.”

இதுவுமது

(உஎ)போற்றும் பரத்திற் பொதிகின்ற ஞானங் கிரியையொத்துத் தோற்றுஞ் சதாசிவ ஞானஞ் சுருங்கித் தொழின்மிகுத்தல் சாற்றும் மகேசமெய்ஞ் ஞானந் தழைத்துத் தொழில் குறைதன் மாற்றரும் வித்தை சிரபுர நாதன் வகுத்தனவே.

(இ - எ) போற்றும் பாத்தில் பொதிகின்ற ஞானம் கிரியை ஒத்துத் தோற்றும் சதாசிவம் - (அறிஞர்)போற்றும் சிவதத்துவ சத்தி தத்துவங்களிற் பொதிந்த ஞானமும் கிரியையும் சமப்பட்டவிடத்துச் சதாசிவதத்துவம் உண்டாம்; ஞானம் சுருங்கித் தொழின் மிகுத்தல் சாற்றும் மகேசம் - ஞானம் குறைந்து கிரியை மிகுத்துத் தோற்றப் பெறுதல் ஈசுவரதத்துவமாய்; மெய்ஞ்ஞானம் தழைத்துத் தொழில் குறைதல் மாற்றரும் வித்தை-சத்தியஞானமோங்கிக் கிரியை குறைதல் மாற்றுதற்கரிய சுத்தவித்தியாதத்துவமாய்; சிரபு நாதன் வகுத்தனவே - (இவை) சீகாழிநாயகராகிய சிவபிரானால் வகுக்கப்பட்டனவாம் எ-று.

தத்துவப்பிரகாசம்

*ஜ்ஞானகிரியாக்யசக்த்யோரபகர்ஷோ த்கர்ஷ்யோரபாவேந |
ய: ப்ரசரஸ்தம் ப்ராஹுஸ் ஸதாசிவாக்யம் புதாஸ்தத்வம் |
ந்யக்பவதி யத்ரசக்திர் ஜ்ஞானாக்யோத்ரித்ததாம் க்ரிபா பஜதே |

* இந்தச் சுவோகங்களாற் சத்திதத்துவசிவதத்துவம் இரண்டும் நிஷ்ட களசிவஞர்க்கும். சாதாக்ஷியதத்துவம் நிஷ்டகளைகளசதாசிவஞர்க்கும், சுத்த வித்தை ஈசுவரம் இரண்டும் சமளமகேசுவரர்க்கும் ஸ்தானங்களாம் என அறியப்படுகின்றது.

மாயாததம் ததிலைப் போக்தம் சர்வார்த்தகார்த்ருசதா
 க்யம்பவதி கார்த்ருசக்திர் ஜ்ஞானாக் போத்ரோகமசு ததே யத்ரா
 தத் தத்வம் கித்யாக்யம் ப்ரகாசகம் ஜ்ஞானுபத்வாதி ||

கலாதத்துவம்

(உ-அ) வகுத்த வினைப்பயன் துய்த்தற் களுக்கட்கு மாயையெனத்
 தொகுத்ததி னின்றும் கலைவருந் தோனிப் பிரானருளான்
 மிகுத்தாட ருகி மறைக்கு மலத்தின் விருத்திதன்னைப்
 பகுத்தெழு விக்குங் கிரியையை துண்ணிதிற் பையநின்றே.

(இ-ள்) தோனிப்பிரான் அருளால் வகுத்த வினைப்பயன் துய்த்
 தற்கு அனுக்கட்கு மாயை எனத் தொகுத்ததினின்றும் கலைவரும்-
 லிகாழ்ச் சிவபெருமான் திருவருளால் வகுக்கப்பட்ட வினைப்போக
 (மாயாததம்) துய்க்குமாறு ஆன்மாக்கள் பொருட்டுச் (சஞ்சிதவினை
 புத்திதத்துவம் பற்றுக்கோடாகக் கிடக்கப்பெறும்) மாயை எனத்
 தொகுக்கப்பட்டதினின்றும் கலாதத்துவம் தோன்றும்; மிகுத்து
 உடனாகி மறைக்கும் மலத்தின் விருத்திதனைப் பகுத்துப் பைய
 நின்ற துண்ணிதிற் கிரியையை எழுவிக்கும் - அக்கலாதத்துவம்
 உதித்து உடனாகி (ஆன்மாவின் ஞானேச்சாக்கிரியைகளோ) மறைக்
 கும மலசத்திகளை ஒதுக்கி மெதுவாகின்று துண்ணிதாக (ஆன்மா
 வின்) கிரியையை எழுப்பும் எ-று.

தத்துவப்பிரகாசம்

பாசொரு கார்த்ருதார்த்தம் மாயாததஸ்தத்வபஞ்சகம் பவதி |
 காலோ நிபதிச்ச ததா கலாச விந்யாசராசச்ச |
 மாயாததததகலாமலம் ந்ருணமேகஸ்து கலயித்வா |
 வ்யம்ஜ-தி கார்த்ருசக்திம் கலேதி தேநேற கதிதேயம் ||

“ஆன்மாவக்கு அறிதந்தொழில் எய்தும்பொருட்டு (அசுத்த)
 மாயையினின்றும் ஐந்து தத்துவங்கள் உண்டாகின்றன;
 அவை மலம், நிபதி, கலி, விந்தை, இராகம் என்பனவாம்; மாயை
 யினின்றும் அதன் கலையானது ஆன்மாக்களின் மலத்தை நீக்கிக்
 கலேதிதாதெய விசக்குகிறது; ஆகலிச; அது கலை எனப்
 பவ

கலாதிமாயாலிகாரங்கள்

(உக) பையர் வின்விடம் பாலடி சிற்பெய்து பாத்திரத்திற்
டையமில் லாரயில் விப்பது போல வணுக்கடம்மை
வெய்ய வினைப்பய னின்னமு தாய்விழை வித்தயிற்று
மையுறு சிந்தை மயக்கிய மாயா விடாரங்களே.

(இ - ள்) பையர்வின் விடம் பால் அடிசிற்பெய்து பாத்திரத்து
இட்டு ஐபயிலார் அயில்விப்பது போல - படத்தையுடைய பாம்பு
பின் விஷத்தை கடிதான்னத்திற் கலந்து அதனைப் பாத்திரத்தில்
இட்டுச் சந்தேகமுறமாட்டாத உறவினர் (ஒருவர்க்கு) ஊட்டுவது
போல; அணுக்கள் தம்மை வெய்ய வினைப்பயன் இன் அமுதாய்
விழைவித்து அயிற்றும் - ஆன்மாக்களுக்குக் கொடிய வினைப்பயன்
களாகிய ஈகாதுக்கங்களை இனிய அமிர்தமாக ஆசையுறச்செய்து
துய்ப்பிக்கும்; (அவை யாவை எனின்); மையுறு சிந்தை மயக்கிய
மாயாவிகாரங்களே - ஆணவத்தினுற் (பந்திக்கப்பட்ட) ஆன்மாவை
மோகிக்கச் செய்த (கலாதி) மாயாவிகாரகாரியங்களாம் எ-று.

மாயாயாஸ் சாக்ஷாந்ந மோஹகத்வம் கிந்துகார்யத்வாரேண

“(அனந்தசிவாசாரியர்) மாயைக்கு நேரே மோகஞ் செய்யும் தன்மை
இல்லை; பின் அதன் காரியமாகிய (கலைவித்தை இராகமுதலிய)
காரியத்துவாரத்தினாலே மயக்கஞ் செய்வதாகும்” என்று கூறிய
தூணம் அக்கருத்துப்பற்றியேயாம்.

தத்துவப்பிரகாசம்

சாதாரணீ நரானாம் காரணமபிசேயமகிலபுவநாநாம்

நிகிலஜநகர்மகசிதாஸ்வபாவதோ மோஹஸம்ஜநீ

“இந்த மாயையானது சாதாரணமாய்ச் சமஸ்த புலனங்களிலுள்ள
மனிதர்க்கும் காரணமாயிருந்தாலும், சமஸ்த மனிதருடைய கர்
மங்களோடு இயல்பாகவே இசைந்து மோகத்தைத் (தனது காரி
யங்களாகிய கலாதிதத்துவங்களாற்) பிறப்பிப்பதாயுள்ளது”

தத்துவப்பிரகாசம்

நாநாவிதசக்திமயஸி ஸா ஜநயதி காலதத்வமேவாதௌ |
பாவிவத்பூதமயம் கலயதி ஜகதேஷ காலோத: ||

“நாநாவிதசக்திமயமாகிய அந்த மாயை காலதத்துவத்தை முதற்
கண்ணே பிறப்பிக்கின்றது; இந்தக் காலமும் பின்னர் எதிர்கால
நிகழ்கால இறந்தகாலத்தாள் இந்த ஜகத்தைச் செலுத்துகின்
றது.”

வித்தியாதத்துவம்

(ந.உ) இயம்புஞ் சுகதுக்க மோகமென் நின்னே யெழுமதியை
வயம்பெற நோக்குழி வாய்க்கும் கருவிய தாகும்வித்தை
பயம்பெறு முக்குணப் பான்மையி னால்வந்த பல்பொருளை
நயம்பெற நோக்கும்பு நந்தியி னாலென்று நாட்டுவரே.

(இ-ள்) இயம்பும் சுகம் துக்கம் மோகம் என்று இன்னே எழு
மதியை - சொல்லப்படுகின்ற இன்பம் என்றும், துன்பம் என்றும்,
மயக்கம் என்றும் இங்ஙனம் (அதுவதுவாக) எழுகின்ற புத்தியை;
வயம்பெற நோக்குழி வாய்க்கும் கருவியதாகும் வித்தை - ஆன்மா
வானது வெற்றிபெறும்வண்ணம் நோக்கும்போது, அதற்கு உதவி
யாய் அறிவை விளக்கும் கருவியாக எய்துவது வித்தியாதத்துவம்;
பயம்பெறு முக்குணப்பான்மையினால் வந்த பல்பொருளை நயம்
பெற அப்புந்தியினால் நோக்கும் என்று நாட்டுவர் - பயன்படும்
முக்குணங்களினால் எய்தித்தோன்றும் பல விஷயங்களை இதம்பட
அந்த அறிவினால் (என்றும் வித்தியாதத்துவம்) நோக்கும் என்று
ஸ்தாபிப்பர் பெரியோர் எ-று.

தத்துவப்பிரகாசம்

புத்திர் யதாஸ்ய போக்யா சுகாதிருபா ததாபவேத்கரணம் |
வித்யேயம் கரணம் ஸ்யாத விஷயக்ரஹணே புநர்புத்தி: |

“எப்போது ஆன்மாவுக்கு விஷயம் சுக(துக்கமோக) போக்யிருப
மாய் இருக்குமோ, அப்போது புத்தியானது கரணமாயிருக்கும்;
விஷயத்தைப் பற்றுதற்கு வித்தியாதத்துவம் கரணமாயிருந்த
பின்னர்தான் புத்தி (கரணமாயிருந்தது).”

நியதிதத்துவம்

(௩௩) காட்டிய மாயையி னின்ற நற்காலத் தொடுநியதி
காட்டிய வண்ணிக் கெய்தும் பயனியல் பாயவற்றிற்
காட்டிய வல்லன நீத்துக் குறிப்பால் வரைந்து நிற்கும்
காட்டிய மாயைக் கிரண்டுமல் லாவழி காண்பரிதே.

(தி - ன்) காட்டிய மாயையில் நின்று நற்காலத்தொடு நியதி ஈ .
டிய வண்ணிக்கெய்தும்-மேலே காட்டப்பட்ட மாயையிலே நின்று
தொன்ற நல்ல காலத்தவற்றொடு நியதிதத்துவமும் ஆன்மக்
கள் ஆர்க்கித்த கண்மங்களைப் (புதிப்பிக்குமாறு) அதன்பால் நின்று
தொன்றும்; பயனியல்பாயவற்றிற் கூட்டியும் அல்லன நீத்தும்
குறிப்பால் வரைந்துநிற்கும் - கண்மபலமாயவற்றுள்ளே ஆன்மக்
கள் ஆர்க்கித்த கண்மத்துக்கு வாய்ந்தவற்றை (அவற்றுக்குக்) கூட்
டியும் அல்லாதவற்றை ஒழித்தும் (அரசனானபோல்) குறிப்பி
னோடு வரைவு செய்துநிற்கும்; காட்டிய மாயைக்கு இரண்டுமல்
லால் வழி காண்பு அரிது- (அனுபமாய்ச் சூக்குமமாயுள்ளதென்று)
சூழ்ந்த மாயைக்குக் காலம்நியதி என்னும் இரண்டுமின்றி அதனை
அனுமானித்தற்கு வழி (மற்றொன்று) இல்லை எ-று.

தத்துவப்பிரகாசம்

நியதிநிமனரூபா மாயாதஸ் ஸாப்பகந்தரம் பவதி |
நிமனநி யேந நிசிலம் தேநேயம் நியதிநித்யுக்தராம் ||

"நியதிநித்யமானது நியமனரூபமாயுள்ளது; அது மாயையி
லிவரும் பின்னர் உண்டாகின்றது; சமஸ்தமும் நியதிதத்துவத்தி
லுள் நிமிக்கப்படுகின்றமையின், இது நியதி என்று கூறப்
பட்டது."

இராகதத்துவம்

(௩௪) கணம் படுவன வித்தையிற் கண்டுழிக் கண்டதெல்லாம்
பெண்த் தனதேனும் பிற்றூந் திணையு வரைகின்றியே
புணர் புணர்ப்ப தாசும் பொதுமையிற் றேன்றிமென்ப
பெண்த் தனத்தற் சபலம் தோபென் திசயத்தானவே.

(இ - எ) காணப்படுவன வித்தையிற் கண்டுழி - காணப்படும் விஷயங்களையெல்லாம் வித்தியாதத்துவம் வாயிலாகக் கண்டவிடத்து; கண்டதெல்லாம் பேணித் தனது எனும் பிற்றும் விதைவு - அங்ஙனம் காணப்பட்டவற்றையெல்லாம் விரும்பித் தனது என்று கூறத்தகும் பின்றங்கும் ஆசையானது; வரைவு இன்றியே புணப் புணர்ப்பது அராகம் - அளவுபடாது ஆன்மாக்களுக்கு எய்துமாறு சேர்ப்பிப்பது அராகதத்துவம்; பொதுமையில் தோற்றும் என்பர் - இத்தத்துவமானது கலாதத்துவத்திற் கிரியையும் வித்தியாதத்துவத்தினால் ஞானமுமாகிய இரண்டும் சமமானவிடத்து உதயமாகநிற்கும் என்பர்; ஏனில் புணர் கஞ்சகம் அஞ்சதாம் என்று இயைந்தன - லலிமையோடு புணர்க்கப்பட்ட கஞ்சகம் ஐந்தாம் என்று கூறத்தக்கனவாகக் (கலை, வித்தை, காலம், நியதி, இராகம் என்னும் தத்துவங்கள் ஆன்மாக்களுக்கு) இயைந்தனவாம் என்று.

தத்துவப்பிரகாசம்

ராகோபிஷ்வங்காத்மா விஷயச்சேதம் விரைவ ஸாமான்ய:।

“சாமானியமாய் விஷயப்பற்று நீங்காதுள்ள ஆன்மாவின் ஆசையே இராகம் எனப்படும்.”

புருஷதத்துவம்; மூலப்பிரகிருதி.

(௩௫)* இயைந்தவத் தத்துவ மைந்தினு மெஞ்சா வகைப்பிணிப்புண்டயர்ந்துழிப் பிண்ணைப் புருட னெனப்பெய ராமனுவென்றுயர்ந்தவ ரோதுவ ரோதுங் கலையினின் றுற்பவிக்குங் குயந்தரு மூலப் பருதிய தாமென்று கூறுவோ.

(இ - எ) இயைந்த அத்தத்துவம் அஞ்சினும் எஞ்சாவகை பிணிப்புண்டு அனு அயர்ந்துழி பிண்ணைப் புருடன் எனப்பெயராம் என்று உயர்ந்தவர் ஓதுவர் - பஞ்சகஞ்சகமாக இயைந்த காலம் நியதி கலை வித்தை இராகம் என்னும் ஐந்து தத்துவங்களினாலும் குறையின்றிப் பிணிப்புண்டு விஷயப்போகத்தின் ஆன்மாவானது

* இச்செய்யுள் சிவஞானசித்தியார்க்கு நீரம்பலாகியவர் எழுதிய உஞ்சத்திரத்து சே-ஞ் சொற்புளுரையில் உத்கரிக்கப்பட்டுள்ளது.

மயங்குமிடத்து அதற்குப் (பின்) புருடனெனப் பெயராமென்று பெரிமார் கூறவர்; ஆறும் கலியில் கின்று குயந்தரும் மூலப் பகுதியை உற்பவிக்குமாம் என்று கூறவர் - மேலே கூறிய கலா தத்துவத்தினின்று (மயங்கத்தைத் கருகின்ற) குக்குமமாகிய மூலப் பகுதிடானது உற்பவிக்குமாம் என்றும் (அவர்) கூறவர் எ-று.

தத்துவப்பிரகாசம்

தத்துவரேபி: கலிதோ போச்சுத்ருத்வதசாயாம் யதா பசர்நீதி: |
புருஷாச்யதாம் ததாயம் வபிதே தத்வேஷு கணநாஞ்ச ||

"ஆன்மாவானவன் இந்தக் கலாதிதத்துவங்களோடு கூடி எப்போது போத்தாதனாகிய செலுத்தப்பட்டானோ, அப்போது புருஷன் என்றும் தத்துவங்களுள்ளே புருஷதத்துவம் என்றும் கணிக்கப் படுகின்றான்"

முக்குணம்; புத்தி.

(க-ள்) கூறிய மூலப் பகுதியிற் றேன்றுங் குணமவைதாத் தெரிய சாத்திய ராசத தாமத மென்றுசெப்பு ஆறிய முக்குண மொத்தவை மூன்று முயர்விழிவுந் தெரியச் சாப்புத்தி தத்துவ மாகுமென் றெண்ணுவரே.

(இ-ள்) கூறிய மூலப்பகுதியிற் குணம் தோன்றும் அவைதாம் தெரிய சாத்திய ராசத தாமதம் என்று செப்பும் - மேலே கூறிய மூலப்பகுதியிற் குணங்கள் தோன்றும், அவை தெளிந்த சாத்துவிக தீராசத தாமத குணங்களென்று (வெகாஸ்திரங்கள்) கூறும்; ஆறிய முக்குணம் ஒத்து - இங்ஙனம் தோற்றிய முக்குணங்களும் ஒத்து; அவை மூன்றும் உயர்வு இழிவு உற்று - (பின்) அம்முக்குணங் கடும் வலவாயம்பெற்றது; ஏற்பக்கால் புத்திதத்துவம் ஆகும் என்று என்று - சாத்துவிககுணம் மேல்குமிடத்துப் புத்தி தத்துவம் உத்தம் என்று வெளியர் எ-று.

தத்துவப்பிரகாசம்

அப்பத்தாத் குணதத்வம் பரக்யாய்யபாரியமநுபயிதா |
கதவயாஜஸ்தமோபிச கசது: கமோஹ இப்பயி ||

“அவ்வியக்தத்தினின்று வியாபார நியமரூபமாய் வெளிப்பட்ட குணத்தத்துவம் உண்டாகின்றது; இது சுகதுக்க மோகரூபமாகிய சத்துவம், ரஜஸ், தமஸ் என முத்திறப்படும்.”

அகங்காரத்தத்துவம்

(௩௭) எண்ணிய புத்தியின் முக்குணஞ் சீரியல்பாய்வகுத்து நண்ணிய வாங்கா ரமூன்றுரு வாமவை நாட்டியபோ தண்ணிய தைசத வைகா ரியந்திகழ் பூதாதியென் றண்ணல் வகுத்த முதனூ னெறிவழி யாய்ந்துகொள்ளே.

(இ-ள்) எண்ணிய புத்தியின் முக்குணம் சீர் இயல்பாய் வகுத்து நண்ணிய அகங்காரம் மூன்று உருவாம் - மேலே எய்திய புத்தி தத்துவத்தில் அடங்கிய முக்குணங்களை அழகுறவகுத்து அதனால் எய்திய அகங்காரத்தத்துவமானது மூன்று கொருபமாம்; அவை நாட்டியபோது அண்ணிய தைசத வைகாரியம் திகழ் பூதாதி என்று அண்ணல் வகுத்த முதனூல் நெறி வழி ஆய்ந்துகொள்ளே - அவை எவை என்று ஸ்தாபிக்குங்கால், அவை (ஆன்மாக்களைச்) சார்ந்த தைசதாஹங்காரமும், வைகாரிகாஹங்காரமும், விளங்கும் பூதாதி யகங்காரமும் என்று சிவபிரானருளிய ஆகமநெறி முறையானே ஆராய்ந்துகொள்க எ-று.

தத்துவப்பிரகாசம்

சாபி த்ரிவிதா குணத: ப்ரோக்தா கர்மாநுஸாரேண |
ஸ்வாத் த்ரிவிதோஹங்காரோ ஜீவந ஸம்ரம்பகர்வருபோயம் |
ஸாத்விகராஜஸ்தாமஸ பேதேந ஸ ஜாயதே புநஸ்த்ரேதா |
ஸசதேஜஸ வைகாரிக பூதாதிகநாமபிஸ் வமுச்வஸதி ||

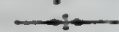
“கர்மாநுசாரமாக அந்தப் புத்தித்தத்துவம் முக்குணமுடையதாகத் கூறப்பட்டது; (அதினின்றும் தோன்றிய) அகங்காரம் நான் என்னும் விருத்திருபமுடையதாய் மூவகைப்படும்; அவை சாத்விக ராசத தாமதம் என்னும் முப்பிரகாரமாகத் தைசதாஹங்காரம் வைகாரிகாஹங்காரம் பூதாதியகங்காரம் என்னும் பெயர்களைற் கூறப்படும்.”

ஞானேந்திரியம்; கன்மேந்திரியம்;
தன்மாத்திரை; பூதாதி.

- (௧-௦) கொள்ளுமித் தத்துவ முற்கூறதிற்செவி யாதிமன
மெள்ளிய கன்மேந் திரியம்பின் ன் னு மிரண்டினிற் பின்
றெள்ளிய தன்மாத் திரைவருஞ் சேர்ந்ததன் மாத்திரையி
வொள்ளிய பூதங்கள் கொன்றுக் கு மாமென்ப ருற்பவமே.
- (இ-ள்) கொள்ளும் இத்தத்துவ முற்கூறு இதற் செவியாதி
மனம் - (மேலேயுக்கூறுகப்) பகுக்கப்பட்ட இந்த அகங்காரத்தது
வத்தின் முற்கூறுகிய தைசதவகங்காரத்திலே சுரோத்திராதியும்
மனசும் தோன்றும்; பின் எள்ளிய கன்மேந்திரியம் ஈனும் - பின்
னுள்ள வைகாரிகாகங்காரமானது நீர்க்கிக்கப்படும் வாக்காதிகளைப்
பிறப்பிக்கும்; இரண்டினிற் பின் தெள்ளிய தன்மாத்திரை வரும் -
இருவகை அகங்காரத்தின்குப் பின் (பூதாதி அகங்காரத்தினின்று)
அதபயிக்கப்படும் சததாதிதன்மாத்திரைகள் தோன்றும்; சேர்ந்த
தன்மாத்திரையில் ஒள்ளிய பூதங்கள் ஐந்துக்கும் உற்பவம் ஆம்
என்பர் - சேர்ந்து ஒன்ற சப்தாதி தன்மாத்திரை ஐந்திலேதான்
மாசில்லாத ஆகாசாதி பூதங்கள் ஐந்தும் உற்பத்திபாம் என்பர் எ-று.

மனம், ஞானேந்திரியம், கன்மேந்திரியம்
யாவை என்பது.

- (௧௦) வயந்தரு மய்மனப் பண்பிக்கை பாரிப்ப தாம்பிகற்பங்
கவந்தெழு மித்திரியங்கன்மன் டோல்செவி மூக்கொடுநா
யவந்தரு ஞானேந் திரியங்கன் மேந்திரியங்கனககால்
வயந்தரு வாக்கொடு பாயரு பந்தமென் றுங்கவையே.
- (இ-ள்) வயந்தரும் அம்மனப் பண்பு இச்சை விகற்பம் பாரிப்ப
தாம் - செனனத்தலைக் கொடுத்தும் அம்மனத்தின் குணம் விரும்
பிய பெறுவதிலே விகற்பத்தை உண்டாக்குவதாம்; கவந்தது எழும்
இத்திரியங்கள் பூதங்களும் செவி தோல் கண்ணா மூக்கு ஞானேந்
திரியம் - விடபவங்கார் கவந்தொன்ற இத்திரியங்கனாகிய ஒலி
கெட்டுந் சோததிரம், வாக்கு, சட்சு, சிவ்மனம், ஆங்கிரணம்
எனவும் ஐந்தும் ஞானேந்திரியமாம்; வயந்தரு கன்மேந்திரியங்கள்

வாக்கொடு கால் கை பாயுரு உபத்தம் என்றாங்கவையே - வாயு
யுடைய கன்மேந்திரியங்கள் வாக்கு, பாதம், பாணி, பாயுரு; உபஸ்தம்
என்பவைகளாம் எ-று. —

தத்துவப்பிரகாசம்

—o—o—o—

இச்சாருபம்ஹி மகோவ்யாபாரஸ்தஸ்ய பவதி ஸங்கல்ப:1

புத்யக்ஷாணிச ச்ரோத்ரம் த்வக்த்ரும்ஜிஹ்வாச நாஸாச1

வாக்பாணிபாதபாயுபஸ்தா: கர்மேந்திரியாணி ஸ்ய:11

“இச்சாருபமாயுள்ளது மனம்; அதின் வியாபாரம் சங்கற்பம்; ஞானேந்திரியங்கள் ச்ரோத்திரம் துவக்கு சட்ச ஜிஹ்வா ஆக்கிராணம் என்பனவாம்; வாக்கு பாதம் பாணி பாயுரு உபஸ்தம் என்பன கன்மேந்திரியங்களாம்.”

அந்தக்கரணம் நான்கு; புறக்கரணம் பத்து

(ச0) ஆங்கவை தம்மின் மனம்புத்தி யாங்காரஞ் சித்தமென்றே
யீங்கிவை யுட்கரணம்மொரு நான்குமற் றேனையவாந்
தீங்கியை கின்றன விரைந்துந் தேரிற் புறக்கரண
மோங்கிய போகத் திவையாங் கருவியென் றுன்னினரே.

(இ-ள்) ஆங்கவை தம்மில் மனம் புத்தி அகங்காரம் சித்தம் ஈங்கிமை ஒரு நான்கும் உட்கரணம் - மேலே போந்த தத்துவங்களுள்ளே கணிக்கப்பட்ட மனம் புத்தி அகங்காரம் சித்தம் என்று கூறப்படும் இவையோர் நான்கும் உட்கரணமாம்; ஏனையவாம் தீங்கு இயைகின்றன ஈரைந்தும் தேரிற் புறக்கரணம்-ஏனையவாகிய (உட்கரணத்துக்கு) மாறுபட்ட ஞானேந்திரியம் ஐந்தும் கன்மேந்திரியம் ஐந்துமாகிய பத்தும் புறக்கரணம்; ஒங்கிய போகத்து இவையாங்கருவி என்று உன்னினர் - மிகுந்த போகத்தை (ஆன்மா) துய்த்தற்கு இந்தப் பதினான்கு தத்துவங்களே கருவியாம் என்று (மேலோர்) எண்ணினர் எ-று.

தத்துவப்பிரகாசம்

—o—o—o—

அந்த: கரணம் த்ரேதாபுத்திரஹங்காரசேதசீசேதி1

புத்திரீந்திரிய கர்மேந்திரியபேதாத்பாஹ்யம் புநர்பவேத்தசதா11

“அந்தக்காணமானது புத்தி அகங்காரம் *சித்தமும் என முன்றும்; ஞானேந்திரிய கன்மேந்திரிய பேதத்தினாற் புறக்காணம் கின்னர்ப் பத்துவகை ஆகும்.”

ஞானேந்திரிய கன்மேந்திரியங்கட்கு விஷயம்

(சக) உன்னிய சொல்லுச் செவிக்குக்கண் ணுக்குரு வம்பரிசு மன்னிய தோலுக்கு மூக்குக்கு நாற்ற மிதமென்ப
வின்னிய நாவுக் கிம்ப நாடத்தல் கொடையிடுத்தல்
பன்னிய வாணந்தம் கன்மேந்திரியம் பயின்றனவே.

(இ-ள்) செவிக்கு உன்னிய சொல்லு கண்ணுக்கு உருவம் மன்னிய தோலுக்கு பரிசம்மூக்குக்கு நாற்றம் இன்னிய நாவுக்கு இரதம் னன்பர் - சோத்திரத்துக்குச் சப்தமும், சட்சவுக்கு ரூபமும், கொலுக்குப் பரிசமும், ஆக்கிராணத்துக்குக் கந்தமும், சிங்நுவைக்கு இரதமும் விஷயங்களாம் என்பர்; கன்மேந்திரியம் இயம்பல் கடத்தல்கொடை விடுத்தல் பன்னிய ஆணந்தம் பயின்றன-கன்மேந்திரியங்களுள்ளே வாக்குக்கு வசனமும், பாத்தத்துக்குக் கமனமும், பாணிக்குக் கொடுத்தலும், பாயுருவிற்கு விசர்க்கமும், உபஸ்தத்தக்கு ஆணந்தமும் விஷயங்களாக இயைந்தனவாம் எ-று.

தத்துவப்பிரகாசம்

காற்பால் தேஷம் சப்தஸ்ப்சொ ரூபம் ரஸச்ச கந்தச்ச |
இத்யேதேஷம் விஷயா: க்ரமேண பஞ்சாபி பஞ்சாநாம் |
வசந்தாந விஹரணைக்ஸர்க்காநந்தாச்ச கர்மஷாம் ||

“ஞானேந்திரியம் ஐந்துக்கும் முறையே விஷயம் சப்த பரிச ரூப ரச கந்தம் ஐந்துமாம்; கன்மேந்திரியங்கள் ஐந்துக்கும் விஷயம் வசன தான விசை உற்சர்க்க ஆணந்தம் என்னும் ஐந்துமாம்.”

தன்மாத் திரையினின்று பூதோற்பத்தி

(சஉ) பசில்வது சத்த பரிச முருவ மிதகந்த
மியல்வது தன்மாத் திரையைந்துமாவன மிங்கிவற்றிற்
புயலுறு வான்வளி பொன்ற வனல்பொரு றோமெண்
விபலுறு பூக்க கொன்று முறையா விளைந்தனவே.

* சித்தமும் எனவும் உமையுருவ மனசும கொணர்ப்பதும்.

(இ - ள்) இயல்புறு தன்மாத்திரை பயில்வுறு சத்தம் பரிசம் உருவம் இரதம் கந்தம் ஐந்து ஆவன - இயல்பைப் பொருந்திய தன்மாத்திரைகள் பயிலப்படும் சத்தம் பரிசம் உருவம் இரதம் கந்தம் என்னும் ஐந்தாவனவாம்; ஈங்கு இவற்றில் முறையாகப் புயலுறு வான் வளி பொன்றா அனல் பொரு நீரொடு மண் வியலுறு பூகம் ஐந்தும் விளைந்தன - ஈண்டு சத்த முதலிய தன்மாத்திரைகளினின்று முறையானே மேகங்கள் சுஞ்சரிக்கும் ஆகாயம் வாயு தேயு அப்பு பிருதிவி என்னும் பெரிய பூதங்கள் ஐந்தும் பிறந்தன வாம் -று.

தத்துவப்பிரகாசம்

தன்மாத்ரேப்பய : கபவந தேஜோம்ப : சக்ஷ்மேதி பஞ்சபூதாநி |
“தன்மாத்திரைகளினின்று ஆகாயம், வாயு, தேயு, அப்பு, பிருதிவி என்னும் ஐந்து பூதங்களும் (பிறந்தன).”

ஆகாயாதிகளின் குணமும் தொழிலும்

(சுந) விளையுங் குணமொன்றுக் கோரொன்று மேற்படும் வின்முதலா விளையுந் தனையு மிடங்கொடுக் குங்கூட்டும் வெம்மைதரு [ய் மிளாகும் பொறுக்கு மடைவே யிவையுயர் வான்முதலாய் வளையுங் கடற்புவி தோறுமெஞ் சாமல் வருந்தொழிலே.

(இ - ள்) விளையும் குணம் ஒன்றுக்கு ஒரொன்று வின்முதலாய் மேற்படும் - உண்டாகும் *சத்தமுதலாகிய குணங்கள் ஒன்றுக் கொன்று ஆகாய முதலியவற்றுக்கு மேற்பட்டுவரும்; உயர் வான் முதலாய் இவை அடைவே விளையுந்தனையும் இடங்கொடுக்கும் கூட்டும் வெம்மைதரும் இளாகும் பொறுக்கும் - விரிந்த ஆகாய முதலையவாய் இவைகளுள் ஆகாயமானது முறையானே வாயு முதலிய நான்குக்கும் அவையுள்ள வரையும் இடம் கொடுக்கும், வாயு அனைத்தையுந் சேர்க்கும், தேயு வெம்மைதரும், அப்பு நெகிழ்ச்சி

* ஆகாயத்துக்குச் சத்தகுணம் ஒன்றாகவும், வாயுவுக்குச் சத்தம், பரிசம் என இரண்டாகவும், தேயுவுக்குச் சத்தம், பரிசம், ரூபம் என மூன்றாகவும், அப்புவுக்குச் சத்தம், பரிசம், ரூபம், ரசம் என நான்காகவும், பிருதிவிக்குச் சத்தம், பரிசம், ரூபம், ரசம், கந்தம் என ஐந்தாகவும் குணங்கள் மேற்பட்டு வரும்.

தரும், கிருதியி அனைத்தையும் தாங்கும்; கடல்வளையும் புவிவளையும் எஞ்சாமல் வளருதொழில்-கடல் சூழ்ந்த பூமியெங்கும் குறைவு படாது அவ்வாகாய முதலிய பூதங்களுக் கெய்தும் தொழில் களாம் எ-று.

தத்துவப்பிரகாசம்

பூதந் பஞ்ச தேத்யோ பவந்தி தாந்யேக குணவ்ருத்யா|
அவகாச வ்யூஹோ பாக சம்க்ரஹண தாரணம் க்ரமாதேஷாம்|
வ்யாபாரா: பூதநாம்வ்யோமாதீநாம்சமுத்திஷ்டா:||

“ஐந்து பூதங்களுள்ளே ஆகாயமுதலாக ஒன்றுக்கொன்று குணம் அதிகமாகும்; ஆகாய முதலிய ஐந்துக்கும் இடங்கொடுத்தன்முதலிய தொழில்கள் ஐந்து உள்ளன.”

ஆன்மாக்களின் சுகதுக்கம்

(சச)தொழிலுறு மாயைத் துடக்குண்ட சிவனைத் தொக்குநின்றங்
கெழிலுறு மேனி கிருபாற் கரணம் குணமொருமூன்
ரெழிலில வாகிச் சுகதுக்க மோக முடன்கொடுத்துக்
கழிபடு துன்பங் களின்பய னாகக் கவர்விக்குமே.

(இ-ள்) தொழிலுறு மாயை துடக்குண்ட சிவனைத் தொக்குநின்ற அங்கு எழிலுறு மேனி கிருபாற் கரணம் குணம் ஒருமூன்று ஒழிவிலவாகிச் சுகதுக்கம் மோகம் உடன்கொடுத்து-மாயை பிற காரியப்பட்ட கலைமுதலிய தத்துவங்களினுற் றொடக்குண்ட ஆன்மாவைப்பற்றி நின்று, அவ்வான்மாக்களுக்கு ஆங்கே அழகமைந்த தேகம், அந்தக்கரணம் புறக்கரணம் என்னும் இருவகைக் கரணம், மூக்குணம் என்னும் இவைகள் தீடையருது இன்ப துன்பமோகங்களை உடனே கொடுத்து; கழிபடு துன்பங்களின் பயனாகக் கவர்விக்கும்-மிகுந்த துன்பத்தையே பயனாகத் துய்ப்பிக் கின்றன எ-று.

அந்தக்கரணங்களின் இலகூஷணம்

(சதி)கவரும் பொருளொன்றாகக் கண்முதல் மன கரணங் கண்ணுற்
நிலரு மனமவிகற் பிக்குமெஞ் சாதவங் காரம்புத்தி

பவரும் படியா னெனதெனப் பாவிக்கும் பற்றிமுற்றுந்
தவரு மதியிகத் தேறும்பிப் பாவிக்க னன்மையென்றே.

(இ - ள்) கவரும் பொருள் ஒன்றைக் கண்முதலாய கரணம் கண் ணுற்று இவரும் மனம் விகற்பிக்கும் - புசிக்கற்பாலதாகிய பொரு ளொன்றைக் கண்முதலாகிய ஞானேந்திரியமும் கன்மேந்திரிய மும் பற்றி இவரும், அப்போது மனம் விகற்பிக்கும்; எஞ்சாத ஆங்காரம் புத்தி பவரும்படி யான் எனது எனப் பாவிக்கும் பற்றி முற்றுந் தவரும் மதியிக இப்பால் அதன் தன்மை என்று தேறும் - குறையாத அகங்காரமும் புத்தியும் நெருங்குமாறு (முறையானே அகங்காரமானது) யான் எனது என்று அபிமானிக்கும், விஷயங் களிற்சென்று பற்றி எங்கும் விரியும் (புத்தியானது) இவ்விடத்து அப்பொருளினியல்பு இங்ஙனமாம் என்று நிச்சயிக்கும் எ-று.

உயிரால் அதிஷ்டிக்கப்பட்டு ஐம்பொறிகள் அறிந்த விடயங் களுள் ஒன்றனை இஃது யாதாகற்பாற்றெனச் சித்தம் சிந்தித்தறி யும், யான் சிந்தித்தேன் என்று அறியமாட்டாது; மனம் அதனை இஃதின்னதாகற்பாற்று எனவும், அஃதாமோ அன்றோ எனவும் எனச் சங்கற்பவிகற்பஞ் செய்து அறியும், யான் சங்கற்ப விகற்பஞ் செய்தேன் என்று அறியமாட்டாது; அகங்காரம் அதனை இன்ன தெனத் துணியேன் யான் என்று ஒருப்பட்டெழுந்தறியும், யான் ஒருப்பட்டெழுந்தேன் என்று அறியமாட்டாது; புத்தி அதனை இன் னது இதுவென நிச்சயித்தறியும், யான் நிச்சயித்தேன் என்று அறியமாட்டாது.

ஆன்மவியல்பு

(சசு) என்றுடன் தேறிய புத்திக் கிசைந்த பொருணயந்து சென்றுந் திரிந்தும் பயில்வுறுஞ் சேதனன் சேதமின்றி நின்றுண்டு போகத்தை நீக்கிமற் றுண்பன நெடியின்னே பொன்றும்பிறக்கும் புனற்சுழிப் பட்டதொர் புல்லெனவே.

(இ - ள்) என்று உடன் தேறிய புத்திக்கு இசைந்த பொருள் நய ந்து சென்றும் திரிந்தும் பயில்வுறும் சேதனன் - இருவினைக்கீடாக வந்த விஷயத்தை இஃது இன்னது என நிச்சயித்த புத்திக்கு வாய்ந்த பொருளை விரும்பிப் பங்குவப்பட்ட போகம் துயக்கச் சென்றும், பங்குவப்பட்டதே போகம் என அடைபமாட்டாது மீண்டு

திருத்தப் பரிவாகின்ற ஆன்மாவானது; சேதமின்றி நின்று உண்டு போகதகத நீக்கி உண்பன இவ்வே தேடிப் புறந் சுழிப்பிட்ட தொற் புலவெனப் போக்தும் நிறக்கும்-ஆச்சித்த கருமம் குறை மட்டாத பஞ்சுமாவன விடப்பயன்களைத் துயத்தைப் போகத்தை மாற்றி. ஆச்சித் திடக்கனவாகப் போகக்கள இப்போது தேடிப் போக்ச்சுழிப்பட்ட புற்போது நிறக்கும் பின்பு நிறக்கும் எ-று

ஆனமாக்களை இளைப்பாற்றல்

(அ) புல்லிய பாசங்க ளுத்திடப் போகம் புமான் கர்ந்து செல்லிய காலத் துறஞ்செல்ல நீங்கச் சிரபுரக்கோன் செல்லிய மண்முதல வாயின மாயையி லேதொகுத்தங் கொல்லிய னித்திரை போலினைப் பாற்று மனுக்களையே.

(ஆ) புல்லிய பாசங்கள் உத்திடப் போகம் புமான் துகர்ந்து செல்லிய காலத்து உறம் செல்லல் நீங்கச் சிரபுரக்கோன்-இழி உயிர் ஆனமம் மாயை கன்மம் எனனும் பாசங்கள் செலுத்த துறப்பாசங் போகத்தைப் புசித்துச் செல்லுங்காலத்து (அவ்வான் மாயை மம் துறப்பதையும், அவைகள் பஞ்சுவப்பட்ட கன்மங் களிப்பி புசித்து முடித்தமையையும், மற்றோர் கன்மம் பாகப்படும் வன புர) அவ்வான்மாக்களுக்கு எய்தும் துன்பம் நீங்கத் திருவு ளவ்வான்மிக் கொழித் தலவராகிய சிவபிரான்; சொல்லிய மண் முகவாயின மாயையிலே தொகுத்து-சொல்லப்பட்ட பிருதிவிமுத லிய தகதுவங்களையும் சருகி முதலியவற்றையும் மாயையிலே ஓடுககி; உங்கு எல்லியில் நீத்திரைபோல அனுக்களை இளைப்பாற் றும்-உககி இராத்திரியிற் செயப்படும் நீத்திரைச்சங்காரம்போல உய்வான்மாக்கள (மாயையிலே ஓடுககி) இளைப்பாற்றுகிப்பர் (எனவேசுக்கரிப்பார்) எ-று.

பொலா தாமஸிய ச்ஞக்வா காரண ஸம்சரயம்|

தாமஸாதாமஸகாமய ஸ்சரமாவயதித்தே|

பொலம் பஸிப்பதாய் வ்வமுத தரிதோ யத:||

பொலாத்தி வ்முததமடைந்த ஆன்மாக்கள இளைப்பாற்றுகிறது தாமஸாதாமஸகாமய இளைப்பாற்றும் கரததாமாகிய சிவபிரான் உருவைய சிவபிரகாதக்கு வதுவா சிவபிரான் எழுதிய பொது உயிர் கரு செல்வனாகையி.. உகாக்கப்பட்டுள்ளது.

போகசாதனங்களாகிய ததுகரணதிகளை ஒடுக்கி ஆன்மாக்களோடு கூட மாயையிலே லயிக்கச்செய்து அதனையும் ஆக்கிரமித்துக்கொண்டிருக்கின்றார்” என்று மிருகேந்திராகமம் கூறுகின்றது.

தத்துவாப்பிரகாசம்

சம்ஸாரே கிந்தாநாம் நிதிலாநாம் ப்ரானிநாம் ப்ரபு: க்ருபயா |
குருதே மஹார்த்ச ஸம்ஹருதிமேதேஷாமேவ விச்ரந்த்யை ||
“சம்சாரத்திலே இளைத்துப்போய சமஸ்தமாகிய இந்த ஆன்மாக்களுக்கும் இளைப்பாறுதல் செய்யும் பொருட்டிச் சிவபிரான் அருளினாலே மகாசங்காரத்தைச் செய்கின்றார்.”

மும்பொருள் நித்தியம்

(சஅ) களைகண்ண தாஞ்சுத்த தத்துவங் காழியர் கோனருளால்
விளைபுல னாஞ்சுத்தி யுள்ளே பொடுங்கிடு மேதகுநாற்
றனாகெழு சத்தி சிவதத் துவந்தன்னி லேயொடுங்குங்
கிளைதரு மாயை சிவத்தோ டனுவுக்குங் கேடில்லையே.

(இ-ள்) களைகண்ணதாம் சுத்ததத்துவம் காழியர்கோன் அருளால்
விளைபுலனும் சத்தியுள்ளே ஒடுங்கிடும்—அனைத்துக்கும் ஆதாரமாகிய சுத்ததத்துவமாகிய சுத்தவித்தை ஈசரம் சாதாக்கியம் என
னும் சிவதத்துவங்களும் சீகாழித்தலைவராகிய சிவபிரான் திருவருளால் விளைநிலமாகிய சத்திதத்துவத்தில் ஒடுங்கும்; மேதகுநாற்
தனாகெழு சத்தி சிவதத்துவத் தன்னிலே ஒடுங்கும்—மேம்பட்ட
வேதாகம விரிவுகளிற் கூறப்பட்ட சத்திதத்துவமானது சிவமாகிய
தத்துவம் எனப்படும் சிவதத்துவத்திலே ஒடுங்கும்; கிளை
தரு மாயை சிவத்தோடு அனுவுக்கும் கேடில்லை—சேதனசேதனப்
பொருட்களைகளைத் தோற்றுவிக்கும் மாயைக்கும் சிவனுக்கும்
ஆன்மாக்களுக்கும் அநித்தியம் என்பதில்லை (எனவே, சிவன் சிவன்
மாயை என்னும் மும்பொருள்களும் நித்தியபதார்த்தங்களாம்
என்பது) எ-று.

* மாயையைக் கூறுவது ஆனவம் கண்மம் என்னும் இரண்டும் உபலக்ஷணவியோதப் பெற்றபெயர்.

தவ்வாபர்ணு ஸபுஜாஸகாயா ஸமாநம் வ்ருசுதம் பரிஷ ஸ்வஜாதே |
தவ்வாபரய: பிப்பலம் ஸ்வாத்வத்யநசநந்யோபிசாகசீதி ||

“பிரியாகண்பிண்டைய இரு பனிதகள் ஒரே சரீரமாகிய மாத்தை
யுத்திருக்கின்றன; அவற்றில் ஒன்று இனிமையாகிய பழத்தை
உண்கின்றது; மற்றது உண்ணாது பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றது”
என்று இருக்குவேதம் கூறுகின்றது. ஈண்டுக்கூறப்பட்ட இருபக்ஷி
களும் பதி யாகிய சிவபிரானையும், பக வாகிய ஆன்மாவையும் உண
ர்த்திய. வீருக்கிமானது மாயாகாரியமாகிய சரீரத்தைச் சுட்டிற்று.

தத்துவப்பிரகாசம்

மாயா புருஷ: சிவ இத்யேதத் த்ரிதயம் மஹார்த்த ஸம்ஹாரோ |
அவசெய்யதே புரஸ்தத் ப்ரவர்த்ததே பூர்வவத் ஸ்ருஷ்டௌ ||

“மகாசங்கராகாலத்திற் பதியாகிய சிவன், புருஷனாகிய சிவன், மா
யை என்னும் மூன்றும் அழியாது சேஷித்து நிற்கின்றன; பின்
சிருஷ்டிகாலத்திற் முன்போலப் பிரவர்த்திக்கின்றன.”

ஆன்மாக்கள்பொருட்டுத் தத்துவங்கள்

தோற்றி ஒங்குதல்

(சக) இல்லா தனமிறந் துள்ளன மாயமென் நிம்மயக்க

நல்ல கமமறி ஞர்க்கில்லை நாட்டிய தத்துவங்க

ளெல்லா மியம்பு முறையே பிறக்கு மிறக்குமுத்த

ரல்லா வனுக்கட் கண்பவ காரண மாகிவின்றே.

(இ-ள்) இல்லாதன பிறந்து உள்ளன மாயும் என்று இம்மயக்கம்
நல்லகம் அறிஞர்க்கு இல்லை—இல்லாதனவாகிய பொருள்கள்
புதிதானாகத் தோன்றி அநாதியாயுள்ள பொருள்கள் மாயும்
சென்று கூறும் இந்த மயக்கம் நல்ல சிவாகமங்களை அறிந்த அறி
வர்களுக்கு இல்லை; நாட்டிய தத்துவங்களெல்லாம் இயம்பும் முறை
யே முதல் அல்லா அனுக்கட்கு அதுபவகாரணமாகப் பிறக்கும்
பிறந்து இறக்கும்—மேலே ஸ்தாபிக்கப்பட்ட தத்துவங்களைத்
தாம் உணர்வதற்கான முதற்காலாத ஆன்மாக்கள் போகம்
பெற்று வருவது காரணமாகி அதை தோன்றி வின்று அழி
யும் வருவது.

முத்தொழில்

—o—o—o—

(ரு0) ஆகுத லாவது தோற்ற மடக்க மழிதலென்றே
நீகுறி யாயெள்ளு மெண்ணெயு போனினை நீண்டகொம்பிற்
கோகுல மார்பொழிற் கொச்சைப் பிரான்கழல் கூட்டுதற்கே
யாகுமென் றேயனுக் கட்கியல் பாகு மனுபவமே.

(இ-ள்) ஆகுதலாவது தோற்றம் - சிவதத்துவமுதற் பிருதவியீறாக
உற்பலிப்பதே தத்துவங்களின் சிருஷ்டியாம்; அடக்கம் அழித
லென்றே நீ குறியாய்-தோன்றின முறையானே ஒடுங்குதலே சங்
காரம் என்றறிதி; எள்ளும் எண்ணெயும் போனினை - எள்ளும்
எள்ளுக்குள் எண்ணெய்யும்போலக் காரியப்பட்ட விடத்தும் சங்
கரிக்கப்பட்டவிடத்தும் திரிபதார்த்தங்களின் குறையாத முறை
யை அறிந்துகொள்ளுதி; நீண்ட கொம்பிற் கோகுலமார்பொழிற்
கொச்சைப்பிரான் கழல் கூடுதற்கே ஆகும் என்றே அனுக்கட்
கியல்பாகும் அறுபவம்-சோலையிலுள்ள மயக்கொம்பர்கள் தோறும்
குயில்கள் ஆரவாரிக்கும் கொச்சை என்னும் சீகாழிப்பதிக்கு நாய
கராகிய சிவபிரானது திருவடிகளிலே சேர்க்கும் சாயுச்சியம் உண்
டாவதற்காக ஆன்மாக்களுக்கு இயல்பா முறையாற் கன்மப்பொ
சிப்பாகிய அறுபவம் உண்டாம் எ-று.

எண்ணெய்யை உள்ளே அடக்கிய எள்ளுப் போல்வதே சங்
காரம் எனவும், எள்ளினின்று தோற்றிய எண்ணெய் போல்வதே
சிருஷ்டி எனவும் ஓர்க.

சிவத்தை அனுபவமாறு

—o—o—o—

(ருக) *பவமே வியநெறி பந்திக்கு மீசன் பசுக்கடம்மை
யவமே வியநெறிப் போகங்க ளான்முற்ற வந்தியே
தவமே வியநெறி சத்திகண் ணாச்சென்று சார்ந்துபின்னைச்
சிவமே வுவரென்று காண்கொச்சை காவலன் சித்திரிப்பே.

(இ-ள்) பவம் மேவிய நெறி பசுக்கடம்மைப் பந்திக்கும் ஈசன்-ஒவ்
வோர் பிறவியும் பொருந்தும் முறையை அறிந்து ஆன்மாக்களை

*இச்செய்யுள் சிவப்பிரகாசத்துக்கு மதுரைச் சிவப்பிரகாசர் எழுதிய பாயி
ரம் உ-ஞ் செய்யுளுரையினும், பொது எ-ஞ் செய்யுளுரையினும், உண்மை
உ-ஞ் செய்யுளுரையினும் உதகரிக்கப்பட்டுள்ளது.

(அவ்வாறுக்குவாற்றித்) ததகரணதிகல்கொண்டு பந்திக்கும் சிவபெருமான்; அவன் மேலிய நெறிப்போகங்களால் முற்ற-அவத்தை அடைத்த நெறியானே அப்பசுக்கள் போகங்களைப் புசித்து முற்றி விட; அதன்கீழே தவமேவிய நெறிசத்திகண்ணச்சென்று-அவ் அவசாதிகே சிவபுண்ணியத் தவத்தினால் எய்தும் ஞானநெறி காரணமாக அந்தம் அருட்சத்தி வாயிலாகச் சார்ந்துபோய்; பின்னைச் சிவமேவியர் என்று காண்-அவ்வான்மாக்கள் சிவத்தை அடைவார் கள் என்று அறிதி; கொச்சுசகாவலன் சித்திரிப்பே-இஃதெல்லாம் கொச்சுசு எனப் பெயரிய சிவாழித்தலைவராகிய சிவபெருமானுடைய சிசித்திர செய்கைகளாம் என்று.

எண்பத்துநான்கு நானுபிரயோனிகளினும் சிறைப்பட்டு மாறி மாறிப் பிறந்து நல்வினை தீவினைகளை ஆர்ச்சித்தும் பாகப்பட்ட வினைகளைப் பொசிப்பதுமாய் உழல்வதே சகலாவஸ்தையாம்.

“பந்தமும் பிரியத் தெரிபொருட் பணுவற்படி வழி சென்று சென்றிறிச்” நசுவங்கில் எய்தப்பெற்றோர் ஆசாரியார் காட்டும் சிவாகா நெறியிற் சமஸ்திகைத் பெற்று, சரியை நெறியிற்றலைப் பட்டு, அது முற்றிய பின்னர் விசேஷதிகைத் பெற்றுக் கிரியை நெறியிற்றிப்பட்டு, அது முற்றிய பின்னர் யோகதூல் கேட்டு யோகநெறியைத் தலைப்பட்டு இம்முன்றம் முறையான் முற்றிய பின்னர் திருவாண திகைப்பெற்று ஞானநெறியைத் தலைப்பட்டு விடுபெறடைவர் என்றமைபற்றியே ஈண்டு “தவமேவிய நெறி” என்று கூறப்பட்டது.

திருவாணதிகைப்பிற் தசகாரியங்களுந் தசகாரியங்களை அடக்கிய சிவசிவலாவஸ்தை ஐந்தாம், அவற்றின் பொருளை அடக்கிய பஞ்சாஷ்டாயுண்பரையுந் பிறவும் உணர்த்தப்படுவர். அங்ஙனம் ஞானாசாரியர் அறிவுறுத்திய நெறியானே “அவனருளே கண்ணாகக் காணியாவாய்” என்றும் “நின்னருட்கண்ணு னோர்காதா ரல்லாதாவே” என்றும், “அவனருளால் யவன்றான் வணங்கி” என்றும் “பெரியபுராதனாயுடன்கொன்றுபின் றுதைதலயக் கூடிப் பின் றுதலயமுந் பாயும்தேறிட்டட யென் று நெழி ந்கசகி யேகம்பனே” என்றும் கூறும் திருவாக்குகளுக்கிடையயக் கண்ணுணது சூரிய னது காண்ம் வாயிலாகச் சூரிய கிம்பந்தநகர்கண்டு உலகம் தோன்

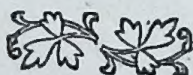

ஞாது நின்றவாறுபோல, ஆன்மா அருட்சத்தியொளிவாயிலாகச் சிவத்தைச்சார்ந்து மற்றொன்றும் தோன்றப்பெறாது நிற்கும் உண்மை பற்றியே “சிவமேவுவரென்றுகான்” என்று கூறப்பட்டது.

“சித்தத்துவந்தெமக்கின்பம்பட” என்னும் முதற்செய்யுளிற் பாரசுரமுனிவரது அஞ்ஞானமாகிய கொச்சையை நீக்கி ஆட்கொண்டமைபோல, இறுதிச்செய்யுளில் ஆன்மாக்களுடைய ஆணவமாகிய கொச்சையை நீக்கி ஆட்கொண்டருளுபவர் அக்கொச்சை புரப்பெருமாவாதலின் “கொச்சைகாவலன் சித்திரிப்பே” என்று ஈண்டும் கூறப்பட்டது.

தத்துவவிளக்க மூலமும் உரையும் முற்றுப் பெற்றன.

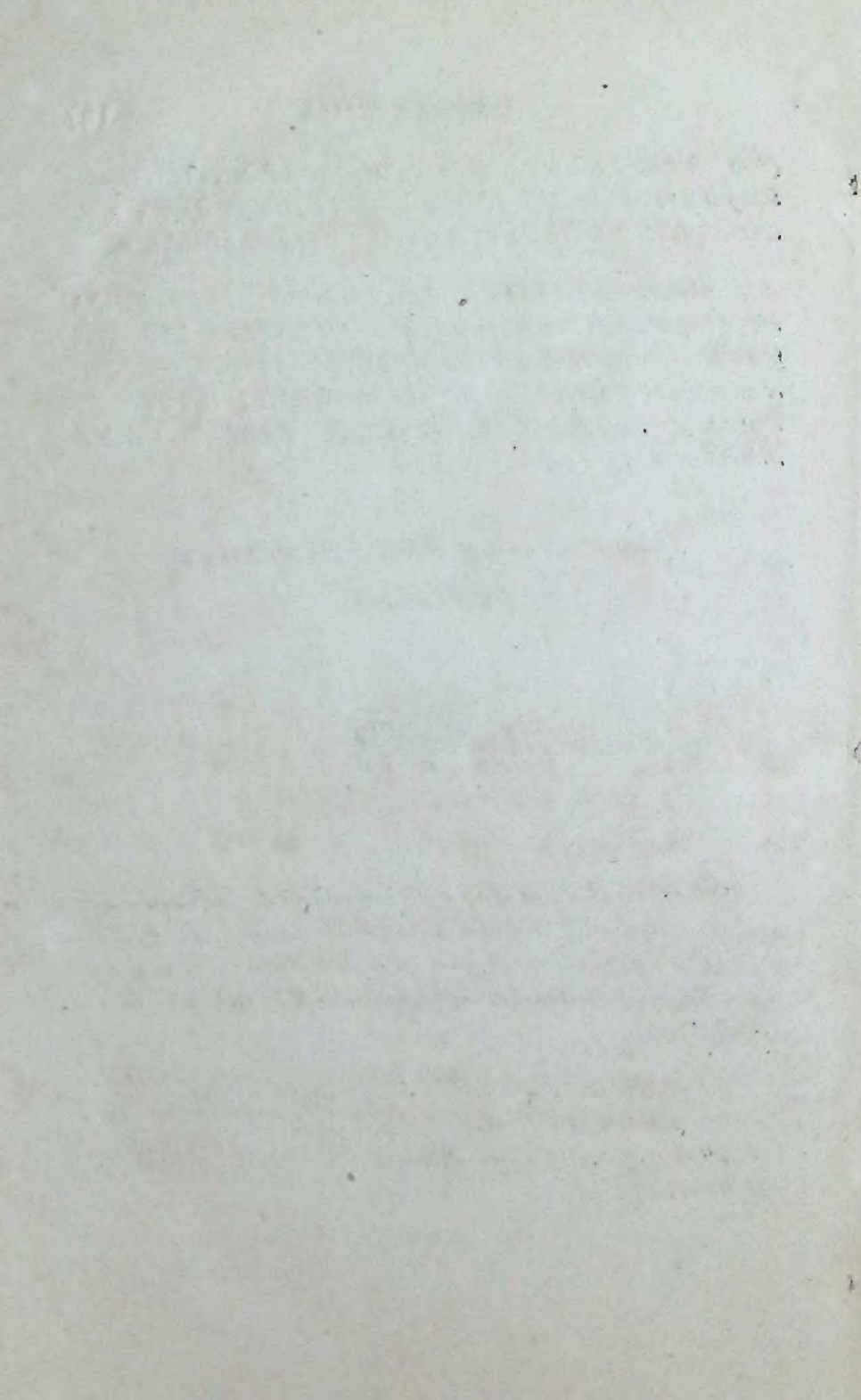
திருச்சிற்றம்பவம்.

இந்நூலைப் பார்த்து எழுதுவதற்கு எடுத்த சாலிவாமசுவர புரத்து மகா-நா-நஸீ பால்வண்ணமுதலியாரவர்களுக்கும், இதனை ஒத்திப் பார்த்தற்குப் பிரதி தந்த பாதுவாழ்வினத்து மகா-நா-ந-ஸீ முத்துக்குமாரத்தம்பிரானவர்களுக்கும் நன்றிசெலுத்தும் கடப் பாடுடையேம்.

இந்நூலின் டைட்டில்பேஜ் உள்பட முதற்பத்துப்பாடங்கள் மதுரைசு குரிபோதயப்பிரசினும், ஏனைய பாடங்கள் மதுரை வடக்குமாசியிற் றீ ராமச்சந்திர விலாசம் அச்சிபந்திர சாலையினும் பதிப்பிக்கப்பட்டன.

பிழைநீருத்தம்

பக்கம்	வரி	பிழை	நீருத்தம்
3	19	திவய	திய
13	14	முதநூல்	முதநூல்
15	10	வகி	கிவ
19	20	மந்த்ரு	மந்த்ர
32	1	தந்தந்த்ர	தந்த்ர
34	9	பூவும்	பூர்வம்
43	25	ளாரும்	ளாரும்;
50	24	நாநயோ	நாநயோ
58	12	தத்வாத	தத்ருப
61	19	நச்யதி	நச்யதிரிர்வாகி
73	1	த்பவி	த்பிப
84	8	துச்	துத்
95	14	ஆய்நது	ஆய்ந்து
101	2	ஸதன்	ஸதன்
104	16	ஒ ம்ரு	ஒடுங்கு

உ
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

விக்ஞரயபுஸ்தகம்

	ரூ. அ.
(1) நீலகண்டபாஷ்பத் தமிழ்மொழிபெயர்ப்பு ...	6 0
(2) தேவாரம் வேதசாரம்	3 0
(3) சிவஞானபோதவசனாலங்காரதிபம்	3 0
(4) வைதிகசுத்தாத்நுவிதசைவசித்தாந்த தத்துவப்படம்	3 0
(5) ஷே விஞயிடை	1 0
(6) * தத்துவவினக்க முலமும் உரையும் ...	1 4
(7) வச்சிரதண்டமுந்தாந்திரிகதண்டகண்டன கண்டனமும்	0 3
(8) மலாயுக்கயிரபத்திராஸ்திரம்	0 8
(9) ஸ்ரீகோழிப்பெருவாழ்வின் சேவகருணன்னியமாட்சி	0 4

(இவற்றிற்குத் தபாற்சார்த் வேறு)

இங்ஙனம்

சி. சிவசம்புநாதையர்

திருப்பரங்குன்றம்

மதுரை

* "இத்தத்துவவினக்கம்" என்னும் மிகமிகப்பழைய சைவ சித்தாந்தசாஸ்திரம் இவற்றினவர் சைவசமயஸ்தாபனாகாரிய திரு ஞானசம்பந்தமூர்த்திராயனருடைய கன்மாமஞ்சாடிய சம்பந்த சாஸ்திரமேயாம்.

